UPUL SINGURATIC

L. J. VANCE

A ROMAN

LOUIS-JOSEPH VANCE

LUPUL SINGURATIC

ROMAN

TRADUCERE DE
MARIN NESTORIAN

EDITURA ADEVERUL S. A.

CITIȚI REGULAT

COLECȚIA

„ROMANELE CAPTIVANTE“

CELE MAI IEFTINE

CELE MAI BUNE

IN FIECARE LUNA UN ROMAN

Cereți-le la chioșcuri, librării și în gări.

LUPUL SINGURATIC

PROLOG

Intr'una din nopțile anului 1893 — o noapte în care turna cu găleata — un domn misterios dete jos dintr'o trăsură închisă un copil de vreo 4—5 ani, care plângea. Prin ușa dosnică a hotelului Troyon — un hotel de a treia mână din Paris — copilul fu luat în primire, tot așa de misterios, de hoteliera, madame Troyon, iar domnul dispăru.

Acolo crescu mititelul, care vorbea la început englezește, și se făcu mare sub mâna aspră a lui madame Troyon. Ii ziceau Marcel. Își uită cu timpul numele adevărat și deveni Marcel Troyon.

Făcu câțiva ani de școală și prinse patima cititului. La unsprezece ani citise *Mizerabilii* lui Hugo. Veacul și-l făcea mai mult printre strengarii stradelelor învecinate. La unsprezece ani știa perfect argoul și expre-

siile deochiate ale pungaşilor şi arta de a se apăra cu pumnii şi cu picioarele, cu adevărate figuri de jiujitsu.

La aceste talente adăuga şi pe acela de a fi un foarte îndemânatic hoţ.

La hotel îndeplinea, chipurile, slujba de picolo şi chelner la camerele etajului al treilea. Din timp în timp vămuia pe pasageri, mai ales pe străinii numai în trecere prin Paris, de cărţi şi chiar de monede, cu care-şi cumpăra mai cu seamă cărţi — patima lui.

Printre aceşti străini, un irlandez, Bourke, într'o dimineaţă, pe când acesta dormea sau mai bine, se prefăcea că doarme, îl surprinse pe băiat cotrobăindu-i prin buzunarul hainei puse pe scaun, după ce se introdusese în odaie cu cheile duble ale hotelului. Dar ciudat; în loc să-l înşface şi să-l denunţe, îl opri locului şi se puse să stea de vorbă cu el. Ii plăcu aerul desgheţat, îndrăsneala şi mai ales cinismul băiatului şi — rezultatul: când peste trei zile transatlanticul *Carpathia* porni spre New-York, printre pasageri era şi gentlemanul Bourke insoţit de un tânăr valet de 16 ani, pe care-l înscrisese pe numele Michael Lanyard.

Bourke nu era el însuşi decât un faimos spărgător internaţional şi socoti că va putea face din acest tânăr un elev util.

La New-York, Bourke se dovedi un maestru fără pereche, iar tânărul Michael Lanyard un elev care întrecea toate speranţele.

Pe lângă Bourke, el învăță maniere de perfect gentleman, procedee profesionale ingenioase, între cari cea mai nouă metodă a spargerii caselor de bani blindate, și mai ales — principii, principii de viață.

— Tu ești un băiat de viitor, îi spunea adesea profesorul, — da, de mare viitor chiar, cu toate că modestia m'ar obliga să n'o spun, căci eu te-am făcut om. Dar pentru asta, trebue să te ferești ca de foc de două lucruri: întâi, de femeie, și al doilea de bărbat. Să-ți faci un prieten dintr'un om, cere să te scazi cât de cât la nivelul altuia. Ceeace deobicei e funest. Cât despre femeie, să-ți aduci aminte vorba mea, băiatule: a introduce dragostea în viața ta te-ar obliga să deschizi o ușă pe care nicio mână omenească n'ar mai putea-o închide. Și numai Dumnezeu singur știe ce poate ieși deaici. Dacă odată constați că te-ai îndrăgostit fără leac, lasă-te de meserie numaidecât, sau vei sfârși în haina vărgată de ocnaș — aceea pe care o s'o port și eu într'o zi, dacă blestemata asta de tuse nu-mi vine de hac mainainte... Nu, băiețașule, ascultă sfatul meu de imbecil (mai bune n'o să auzi niciodată) și după ce mă voi fi cărat — curând, curând, crede-mă — hotărăște-te pentru Calea Singuratică și nu te-abate dela ea. Proverbul zice bine: „Călătorești mai repede când călătorești singur". Dar trebue complectat astfel: „Și afară de asta ajungi mai departe"... Cu toate astea, Calea Sin-

guratică are şi părţile ei proaste, nu zic, băiatule... te simţi tare stingher!

Bourke muri în Elveţia, răpus de boala lui de piept în iarna lui 1910 — îngrijit până la capăt de Lanyard.

După asta, tânărul se întoarse spre lume, îndrăzneţ şi singuratic cu amintirile sale.

INTOARCEREA

Sosia din Londra cu cele două geamantane ale lui şi cu inima strânsă de grijă. Două mici greşeli profesionale, care aduceau o gravă atingere faimei lui, — una în afacerea Omber, alta în cambriolajul apartamentelor Huysman, puseseră în picioare Scotland Yardul — şi Lanyard găsi mai cuminte s'o şteargă din Londra.

Dar la Paris, cum sări din tren, primul cap pe care-l văzu întorcându-se spre partea lui, fu capul lui Roddy, inspectorul de la Scotland Yard.

Afară însă de un clipit aproape imperceptibil din partea lui Roddy, ca şi cum Englezul lupta cu o memorie rebelă, poliţistul nu păru a-l recunoaşte pe Lanyard.

Eşit din gară, acesta respiră, iar hamalul instală geamantanele într'un taxi.

— Hotel Luteţia, strigă Lanyard şoferului, de formă. Pe drum însă păru a se răsgândi, coborî în faţa unei cafenele, luă după câtva timp alt taxi, apoi altul, făcu tot felul

de ocoluri pentru a scăpa de vreo urmărire și — nehotărît — tot căutând în memorie — avu o inspirație:

— Hotel Troyon.

Când însfârșit mașina se opri și Lanyard coborî, trebui să se frece la ochi: în fața lui era un Hotel Troyon, renovat, strălucitor de lumini electrice; în timpul anilor, trecuse la un alt patron, care-l modernizase de sus până jos.

Un portar șic răsări, apucându-i bagajul. Pătrunzând în hotel, Lanyard își silia trăsăturile la o distinsă nepăsare, căci n'avea poftă să lase să i se vază în ochi nicio licărire de amintire în cazul că ar întâlni figuri familiare.

Și precauțiunea fu bună, căci, încă odată, primul pe care-l zări fu... Roddy.

UN SEMN DE INTREBARE

Dar cu o prezență de spirit fulgerătoare, își dete seama că întâlnirea asta era, vădit, întâmplătoare. Odată ce aventurierul însuși, acum zece minute, încă nu știa că avea să tragă la Troyon, Roddy nu putuse desigur ghici asta; așadar, oricare ar fi misunea detectivului, ea nu avea nimic de face cu Lanyard.

Mai mult, înainte de a eși din vestibul, Roddy se oprise să spuie omului de serviciu să-i facă focul în odaie.

Așa dar, Roddy locuia la hotelul Troyon — și nu-i păsa deloc dacă lumea știa lucrul acesta.

Indoelile lui fiind împrăștiate de acest incident, Lanyard urmă în sala de mâncare pe dușmanul său firesc.

După ce dădu comanda chelnerului, Lanyard se uită în jurul lui. Noua administrație schimbase cu totul localul, aducând mobilier și personal cu totul nou; nu rămăsese nici măcar un chelner din cei vechi.

Lanyard își aminti versul foarte cunoscut: „S'au dus, s'au dus cu toții, cei cunoscuți de mult...” Dar adăogă, cu o melancolie în care se simțea însă și o mulțumire: „Să-i ia dracul pe toți!”

De unde sta, Lanyard putea să-l supravegheze foarte bine pe Roddy, care se așezase în fața lui, de cealaltă parte a sălii. Detectivul își comandase un prânz foarte potrivit cu mutra lui — și ea și prânzul având o banalitate curat britanică. Era un om scund dar voinic, cu fălcile pătrate, cu ochi albaștri, reci, cu nasul gros, cu buzele resfrânte și cu fața tot așa de roșie ca un mușchiu în sânge. Pe când mânca, își ținea ochii ațintiți pe un număr al ediției franceze a lui „Daily Mail”, prefăcându-se, prea exagerat, că e foarte interesat de ceeace citește.

Dar unde era adevăratul obiect al acestei curiozități disimulate cu atâta grijă?

Lanyard nu avu multă bătaie de cap ca

să descifreze în chip mulțumitor această enigmă — căci foarte repede își întări convingerea că misiunea lui Roddy avea în vedere pe altcineva.

Majoritatea clienților din sală erau tot perechi, câte doi la o masă. Numai la o masă de lângă Roddy se aflau trei persoane ; și Lanyard observă, că omul dela Scotland Yard nu întorcea foile jurnalului de cât când vecinii aceștia de masă se opreau din vorbit.

Din cei trei clienți, unul putea trece drept un american bogat și serios: părea să aibă ceva peste șaizeci de ani. Vorbea cu un accent groaznic și tușea de i se rupea pieptul. Fața aristocratică cu trăsăturile întunecate de reflexul unui suflet chinuit, era plină de zbârcituri, crispată și trădând o neliniște grozavă. Ba chiar odată, când omul acesta ridică ochii și întâlni din întâmplare privirea lui Lanyard, aventurierul se simți turburat căci privirea i se pierdu în niște ochi ca de mort: aveau o culoare cenușie atât de deschisă că, de la oarecare depărtare, irisul lor se confunda cu albul si nu se vedeau decât punctele negre ale pupilelor, peste măsură de dilatate și aruncând printre pleoapele fără gene, o privire neexpresivă, fixă și nepăsătoare.

O clipă părură că scrutează pe Lanyard până în fundul sufletului cu o curiozitate impersonală și îndepărtată; apoi america-

nul lăsă ochii în jos și se întoarse spre tovarășii săi.

In dreapta lui se afla o fată tânără, care trebuie să-i fi fost fiică. Domnișoara, modestă cum erau pe vremuri fetele, sigură de sine dar fără pretenție, îmbrăcată bine și cu un gust personal, dar fără excentricitate, avea un păr frumos, castaniu și ochi duioși, de aceeași culoare; nu prea drăguță când fața îi era nemișcată, ea devenea aproape frumoasă, când zâmbea.

Se amesteca puțin în vorbă și nu-i întrerupea mai de loc, așa că presupusul ei tată vorbea aproape numai cu celalt personagiu dela masă.

In acesta din urmă, cu toate că nu-l vedea decât din spate, Lanyard era sigur că recunoaște pe contele Rémy de Morbihan.

Și se întreba, cu un fior de plăcere, dacă nu cumva Roddy era pe urmele acestui grozav bandit. In cazul acesta, ar fi fost o vânătoare demnă să fie văzută — o plăcere cu atât mai mare pentru Lanyard, cu cât, prin excepție, el ar fi asistat ca martor neinteresat.

Cu toate că nu figura în almanahul Gotha, numele contelui Rémy de Morbihan se bucura totuși, pe vremea aceea, de mare prestigiu la Paris. El se făleа că se trage din cea mai veche familie din Franța și că este omul cel mai bogat și mai înconjurat.

Felul lui de-a fi, simpatizat sau nu, după persoana care-l judeca, îl făcea însă să pla-

că femeilor și mulți bărbați, ca să placă și ei, îl imitau. Silueta lui, scundă și zdravănă, fața lui rotundă cu mustăți pomădate, ochii feminini și cu veșnicul lui surîs, erau cunoscute de toată lumea.

Personajul acesta, de o amabilitate proverbială, totdeauna bine dispus, își datora ciudata-i popularitate gustului lui tot atât de ciudat pentru ultima modă venită din Anglia: „sportul". Răsfățata echipa de Rugby a Parisului; era membru activ al Tennis-Clubului, avea nu numai o colecție de automobile dar și un grajd de curse faimos, lua parte la vânătorile cu gonaci, n'avea pereche la tragerea la țintă, patrona aviația și cursele de bărci automobile și era totdeauna gata să încrucișeze spada sau să iasă la duel cu pistolul.

Umblau însă zvonuri neliniștitoare în privința originei averei sale fantastice. Lanyard, pe pildă, n'ar fi fost de părere că contele ar putea fi tovarășul potrivit și cea mai bună călăuză în Paris pentru un american hodorogit și îmbătrânit, înzestrat cu o mare avere și cu o fiică atrăgătoare.

Lanyard trăgea cu urechea la conversația vecinilor săi. Primul lucru pe care-l auzi fură vorbele fetei:

— Ia uitați-vă ce-am cumpărat astăzi! Și ea își scoase din deget un inel pe care-l înmână lui Morbihan.

Francezul îl privi o clipă, apoi spuse:

— E splendid! Primește, domnișoară, felicitările mele. Este demn de d-ta!

Ea roși grațios și-i răspunse, măgulită, printr'un surâs.

— Băgați însă de seamă, domnule Bannon, să nu cumpărați prea multe giuvaeruri.

— Dar de ce?

— Ați putea atrage atenția Lupului Singuratic. Se zice că iar a pornit în căutare de pradă.

Americanul avu un râs disprețuitor.

Degetele lui Lanyard se încleștară pe cuțit și furculiță; altceva nu s'ar fi putut observa la el. O privire piezișe pe care o aruncă într'o oglindă de lângă el, îl convinse că Roddy era tot ocupat cu ziarul lui.

Tânăra fată se aplecă spre conte cu mult interes.

— Lupul Singuratic? Ce 'nseamnă asta?

— N'ați aflat de el în America, d-șoară?

— Nu.

— Lupul Singuratic, dragă Lucio, o lămuri bătrânul, este porecla pe care un reporter cu imaginație, din Franța, a dat-o unui criminal celebru care, se pare, că 'n ultimii ani a devenit o plagă pentru țara asta. Nimeni nu știe cine e; operează însă într'un mod foarte original și dă mult de lucru poliției, ba chiar, în trufia lui, o înștiințează din vreme unde o să dea lovиturile.

Tânăra fată scoase o exclamație de neîncredere.

— Chiar așa e, v'o jur, protestă Morbihan. Banditul a avut până acum o carieră extraordinar de norocoasă, mulțumită faptului că nu are complici și pentru că se mărginește să fure bijuterii și alte lucruri de preț, care țin loc puțin și se prefac ușor în bani. Totuși, adăogă el, dând din cap serios, a început să se i se prezică sfârșitul apropiat.

— Cum se poate! exclamă bătrânul. I s'a dat de urmă... în sfârșit?

— Azi se știe cine e! afirmă Morbihan.

Roddy păru impresionat de aceste vorbe, și de data asta uită să mai întoarcă ziarul; privirea lui uimită rămase însă ațintită asupra lui Morbihan.

Lanyard lăsă cuțitul și furculița, bău o ultimă înghițitură de vin și, cu mâna sigură, își aprinse o țigară.

— Se știe cine e? exclamă americanul. Atunci a fost prins?

— N'am spus asta, răspunse Morbihan zâmbind, dar... nu mai există nici o taină... în anumite locuri.

— Și cine e?

— Asta... o să mă iertați, dar... nu sunt încă autorizat s'o spun.

— Dar, insistă americanul, poate că ne-ați putea povesti cum s'a dat de urma lui?

— N'a fost greu; ba, aș putea spune, că a fost foarte simplu. Trebue să fiu modest, căci eu am fost acela care i-am sugerat dez-

legarea prietenului meu, șeful Siguranței. Era tare plictisit și demoralizat; ba chiar se purta cu gândul să-și dea demisia, văzând că nu poate să-i dea de hac Lupului Singuratic. Și cum îmi este prieten, eram și eu necăjit și preocupat, așa că mi-am pus la contribuție slabele mele talente și în cele din urmă am avut o idee care ne-a adus dezlegarea dorită.

— N'ați voi să ne povestiți și nouă? zise fata cu oarecare dojană în voce, pe când francezul tăcea afectat.

— De fapt, n'ar trebui. Dar la urma urmelor, de ce n'ași face-o?

Morbihan tăcu și se răsuci puțin pe scaun, cu o mutră de copil răsfățat.

Prin această mișcare, mulțumită dispoziției oglinzilor de pe pereți, el putea acum să vază pe Lanyard. Acesta își dădu seama, dar nu se schimbă la față ci rămase cu ochii la Roddy, întrebându-se, în acelaș timp, dacă Morbihan spunea adevărul sau numai se lăuda ca să se facă interesant.

— Urmează, te rog! îl rugă drăguț tânăra fată.

— Nu vă pot refuza nimic, domnișoară. In relațiile dintre oameni, începu contele cu un ton de profesor, nu este cu putință o discreție absolută. Mai de vreme sau mai târziu ești silit să-ți destăinuești tainele, poate chiar fără de voie, fără să-ți dai seama, soției, amantei, copilului sau vreunui prieten intim. Și o taină pe care o

știu doi este... un izvor de multe necazuri!... Pe baza acestui raționament, poți deduce sigur că Lupul Singuratic n'are nici femeie, nici prieten. Cu siguranță că e un om tânăr, curagios, are imaginație, o inteligență superioară și o poziție socială sau mai bine, o ocupație pe care o cunoaște toată lumea, și care-i îngăduie să călătorească peste tot, fără să uimească pe nimeni. Prietenul meu, șeful siguranței, a însărcinat pe agenții săi să caute pe cineva care ar corespunde acestor semnalmente. Au fost urmăriți mulți oameni, au fost arestați, ca mai apoi să fie liberați. Numai cel vinovat n'a fost găsit. A fost supraveghiat, a fost urmărit dela un capăt la altul al Europei. A fost la Berlin pe timpul faimosului furt dela Reinart; a dat lovitura asta, fără să poată fi prins; se afla la Viena când a fost jefuită ambasada britanică; de curând, a fost la Londra, a făcut curte unei doamne din aristocrație și a fugit cu diamantele ei. Ați auzit de d-na Omber, nu-i așa ?

In clipa aceasta pe fața lui Roddy se vedea bine că vorbele contelui îl interesau mult. Căscase gura de-o uimire, pe care nici n'o mai putea ascunde.

Lanyard mușcă delicat vârful țigării de foi, o umezi apoi cu limba și o aprinse fără să arate vre-o emoție. Creerul însă îi lucra cu înfrigurare, muncindu-se să-și dea seama dacă Morbihan spunea lucrurile acelea

ca un avertisment, sau le povestea numai ca să-și treacă vremea, umflându-le cu imaginația-i bogată.

— Dacă am auzit vorbindu-se de d-na Omber?... Bine 'nțeles! confirmă americanul. Toată lumea știe de bijuteriile ei extraordinare. Și de data asta a fost prins asupra faptului?

— Nu tocmai; dar a lăsat un indiciu... și a părăsit așa de repede Londra, încât se pare că și-a dat seama că de data aceasta n'a mai arătat obișnuita lui iscusință.

— Atunci n'o să mai treacă mult și o să fie prins?

— Ah, domnule, mai mult n'am dreptul să vă spun! răspunse Morbihan. Fiți sigur însă că s'au luat măsurile necesare ca banditul să facă cunoștință cât de repede cu pușcăria... Dar regret că a venit vremea să vă părăsesc. A fost atât de plăcut...

Chemă la plată și se sculară toți trei dela masă. Roddy își vârî iarăși ochii în gazetă.

Lanyard văzu că Bannon, în loc să plătească, își puse iscălitura pe notă, ceeace era o dovadă că americanul locuia chiar aci la Troyon.

Morbihan, prefăcându-se că de-abia acum recunoaște pe Lanyard, alergă cu mâinile întinse spre el, scoțând o exclamație de surpriză plăcută, nu prea îndreptățită de legăturile lor mai mult superficiale.

— Ce surpriză! Domnul Lanyard, marele cunoscător în ale picturii! Ce întâlnire

plăcută, dragul meu... ce plăcere mi-a făcut! Haide, domnule, să te recomand prietenilor mei!

Şi ţinându-l de mâini pe Lanyard, care se ridicase fără entuziasm pentru a răspunde acestei primiri mai mult decât entuziaste, îl trase, mai cu voie, mai fără voie, de după masă.

— Şi d-ta eşti american. Trebue numai decât să faceţi cunoştinţă. Doamnişoara Bannon... prietenul meu, d. Lanyard. Şi domnul Bannon, un vechi şi bun prieten, pasionat ca şi d-ta pentru capodoperele de artă.

Lanyard strânse mâna americanului care era rece, ca de ghiaţă; şi când ochii li se întâlniră, americanul fu apucat de o tuse grozavă care-l scutură tot. Bannon se înroşi de efortul tusii. Respiraţia i se întretăie, gâfâitoare.

In timpul acesta Lanyard simţea privirea fetei fixată asupra lui. Ochii ei castanii, frumoşi îi întâlniră privirea cu o expresie sinceră, cu o curiozitate naivă, lipsită de vreo îndrăzneală sau de ironie.

Aventurierul se simţi oarecum judecat, clasat, catalogat.

Pe jumătate intrigat, pe jumătate plictisit, el continuă să o privească, în timp ce bătrânul american îşi veni în fire iar Morbihan îşi urmă flecăreala, şi acest examen amănunţit îi revelă în trăsăturile fetei o maturitate de gândire neobişnuită pentru

vârsta pe care părea s'o aibă. Lanyard mai descoperi și o urmă de melancolie resemnată...

— Ne ducem acum să dăm o raită prin Montmartre, explică Morbihan. D. Bannon si cu mine. Imi pare foarte rău că domnisoara este prea obosită și nu ne poate însoți. Dar d-ta, dragă prietene?...

— Imi pare rău, se scuză Lanyard; dar trebue să vă spun că mai adineauri am sosit, după o călătorie lungă și obositoare. Sunteți foarte amabil, dar...

— Amabil? exclamă Morbihan tare. Dimpotrivă, sunt foarte egoist căci nu vreau să mă lipsesc de plăcerea de a fi în tovărășia d-tale. Nu-i așa că ai să vii cu noi?

— Imi pare rău, dar nu pot astă-seară. Altă dată, poate. Acum trebuie însă să mă scuzați.

— El, totdeauna e așa! spuse Morbihan prietenilor săi, prefăcându-se că e foarte indignat. „Altă dată poate"... e totdeauna scuza lui! Vă asigur că nu există doui oameni în Parisul ăsta mare care sunt în legături de prietenie cu omul acesta pe care totuși tot Parisul îl cunoaște. Rezerva lui a devenit proverbială... „Te ține la distanță ca Lanyard", a ajuns în societatea noastră o vorbă obișnuită.

Și întorcându-se spre aventurier, care-i înfruntă privirea fără să clipească, Morbihan continuă:

— Fă cum vrei, dragul meu... Dar în caz

că-ți schimbi părerea, n'o să-ți fie greu să ne găsești. Intreabă de noi în localurile Montmartre-ului, că o să dăm o raită pela toate. Mi-ar face mare plăcere să mai pot sta de vorbă cu d-ta.

— Imi face mare cinste, răspunse Lanyard politicos.

O STRATAGEMĂ

După ce directorul hotelului îl plimbă prin tot stabilimentul (și fără să se gândească îi dădu lista complectă a celorlalți pasageri și a odăilor lor), Lanyard își alese o cameră la etajul al II-lea, alături de camera pe care-o ocupa Roddy.

Ceeace-l hotărî să ia odaia aceasta era faptul ca astfel era să fie mai în măsură să-l observe de-aproape pe reprezentantul Scotland Yardului și să-și dea seama dacă Roddy era acolo pentru ca să-l urmărească pe el sau nu.

Reamintindu-și scena din restaurant, Lanyard socoti că este îndreptățit să creadă nu numai că Roddy se interesa de Morbihan, dar și că francezul își da seama că este supraveghiat. Ii părea rău că nu putea să creadă tot așa că contele, prin flecăreala lui cu privire la Lupul singuratic, ținuse numai să îndrepte atenția lui Roddy spre un vânat mult mai important. La rigoare se prea putea că vorbind de acel perso-

nagiu misterios, în prezența lui Lanyard, Morbihan să nu fi pus nici o intenție în aluziile lui. Dar lui Lanyard îi venea greu să o creadă.

Două probleme îl turburau mult: întâi, Morbihan oare știa? Bănuia numai sau aruncase la întâmplare o săgeată care-și atinsese ținta? Al doilea, Roddy pricepuse aluzia sau ascultase plictisit și cu neîncredere vorbele contelui, persistând să-și concentreze atenția asupra faptului și gesturilor acestuia?

Ori cum ar fi fost, nu va trece mult și va putea lămuri totul, căci, mai curând sau mai târziu, Roddy va sfârși prin a face vre-o mișcare care va arăta asupra cui îi era îndreptată atențiunea.

Pentru moment însă, dacă se bizuia pe zgomotele ce veneau prin ușa dintre cele două odăi învecinate, Lanyard n'ar fi avut nimic mai bun de făcut, decât să se culce. In timp ce se rădea și se îmbrăca, el auzea din odaia vecină pe Roddy, care fredona monoton un cântec; apoi se auzi căderea a două obiecte grele, și suspinul de ușurare al lui Roddy, când își scosese ghetele. Se auzi apoi zgomotul butonului electric și scârțâitul patului.

Și după o clipă, încă înainte ca Lanyard să fi terminat cu îmbrăcatul. omul Scotland Yardului începu să sforăie liniștit.

Bine înțeles că putea să se și prefacă; Lanyard avusese grijă să-i dea de veste lui

Roddy că odăile le erau învecinate, căci când intrase cu directorul să vadă odaia, spusese cu voce destul de tare că o ia.

Asupra acestui punct însă, aventurierul voia să aibă siguranță, încă înainte de-a eși...

De-abea trecuse de miezul nopții când oglinda îl asigură că îmbrăcămintea îi era ireproșabilă. Era mulțumit de înfățișarea lui și de fracul pe care-l purta. Totuși simțea acum o oarecare neliniște și privirea-i era încruntată și bănuitoare. Simți chiar un fior, care-l străbătu din cap până 'n picioare, ca o presimțire de nenorocire, și-și spuse abătut: „De ce nu?"

După o ultimă privire în jurul odăii, spre a se convinge că nu a lăsat nimic care s'ar putea întoarce împotriva lui, dacă i s'ar percheziționa odaia în lipsă, Lanyard își puse pardesiul peste fracul ireproșabil, își luă jobenul și eși, încuind odaia cu zgomot.

Un singur bec electric, mic și întunecos, de-abea străbătea întunericul din coridor; alt bec asemănător făcea o pată de lumină în întunericul curții. Chiar și geamurile odăiței portarului erau întunecate.

Totuși Lanyard bătu cu putere în geam:

— Deschide, te rog! ceru el cu voce tare.

Un mormăit supărat fu răspunsul, apoi ușa vestibulului se crăpă nițeluș.

Lanyard o deschise, șovăi puțin, privind afară parcă ar cerceta cerul. In timpul acesta degetele lui experte înțepeneau clan-

ța cu o bucată de lamă de oțel, pentru ca ușa să nu se mai poată încuia.

Ploaia încetase de o oră; cerul era însă tot acoperit de nouri negri iar trotuarele erau negre, ca de cerneală.

Strada era goală și prost luminată, totuși Lanyard putu să se convingă că nici un spion nu era ascuns prin apropiere.

Trecu pragul, trânti ușa și se îndreptă spre colț. Zgomotul pașilor lui răsunau vioi în tăcerea nopții.

Dar în loc să se oprească la stația de trăsuri, porni pe jos, ocolind mai multe străzi și se întoarse la hotel. Apropiindu-se de intrarea hotelului, el își fixă la ghete niște tocuri de cauciuc, așa că acum pașii nu-i mai produceau nici un zgomot.

Impinse ușa care, datorită lamei de oțel, nu se mai încuiase, și o închise încetișor. O umbră n'ar fi putut face mai puțin zgomot, pe când se strecura prin curte, apoi pe scară. Intr'o clipită fu iarăși în coridorul care ducea la odaia lui.

Era tot atât de întunecos și de gol ca și cu cinci minute înainte. Ceva însă îi atrase atenția. Dădu din cap, văzându-și confirmate bănuelile: Roddy nu mai sforăia.

Lanyard, dând să intre la sine, nu fu deloc uimit găsind ușa descuiată și crăpată puțin. Se asigură mai întâi că revolverul îi era în bună stare de funcționare, pătrunse în odaie și închise ușa calm dar cu oarecare zgomot.

In odaie domnea un întuneric aproape complect. Decum intrase, pusese mâna pe butonul electric de lângă ușă, dar nu făcu numai decât lumină: ținea să se amuze pe socoteala lui Roddy și voia să vază ce o să facă acesta când nu va mai putea răbda să aștepte în acea încordare, care putea deveni insuportabilă chiar pentru niște nervi atât de exercitați ca ai lui Roddy.

Astfel trecură câteva secunde, fără ca cel mai mic zgomot să turbure tăcerea.

Lanyard începu să-și piardă răbdarea, văzând că ochii nu i se pot obișnui cu întunericul și că nu deslușește nimic.

Tot nu se mișca: de bună seamă că Roddy nu va mai putea suporta multă vreme așteptarea aceea...

Și în adevăr, tăcerea fu deodată întreruptă de un zgomot ciudat, un strigăt înăbușit de spaimă, care semăna mai de grabă cu un geamăt.

Lanyard tresări uimit. Nu era vocea lui Roddy.

Auzi apoi un zgomot înăbușit de pași, ca și cum cineva se îndrepta grăbit spre ușă, oprindu-se apoi speriat.

Se auziră apoi câteva cuvinte, spuse cu o voce dulce și tremurătoare, cuvinte care-l uimiră peste măsură pe Lanyard:

— Dumnezeule, cine e acolo și ce vrea?

Zăpăcit, Lanyard aprinse lumina.

La o depărtare de patru pași, în fața lui,

nu se afla Roddy ci o femee, și nu o femeie oarecare, ci tânăra fată cu care făcuse cunoștință în restaurant.

SITUAȚIE NEAȘTEPTATĂ

Nu s'ar putea spune care din cei doi oameni, cari se aflau față în față, era mai uimit.

Lanyard holbă ochii zăpăcit.

Venise, socotind că va surprinde și va intimida pe cel mai îndrăzneț detectiv din câți cunoscuse; și acum, dimpotrivă, el era uimit și zăpăcit de acea apariție...

Dar nici încurcătura fetei nu era mai mică. Ea îl privea cu o expresie întrebătoare și uluită; fața ei, al cărei ten fraged trezise, cu două ceasuri înainte, admirația aventurierului, acum nu mai avea un strop de sânge; buzele-i erau întredeschise și ochii deschiși peste măsură.

Cu o mână își ținea pe piept faldurile unui frumos kimono, de sub care se zărea marginea unei dantele și un pantofior de mătase. Sta așa, gata de fugă, în haina aceea de casă, sub care se ghicea toaleta de noapte, și cu părul desfăcut, parcă se pregătise să se bage în pat...

Lanyard se reculese însă și cu toate că încă nu înțelegea nimic din această uluitoare aventură, el păru că o primește ca pe o întâlnire banală.

— Vă cer iertare, domnișoară Bannon.. începu el, făcându-i o plecăciune solemnă.

Ea îl întrerupse, foarte uimită, recunoscându-l:

— Domnul Lanyard!

— Imi pare foarte rău că vă deranjez..

— Dar nu înțeleg deloc...

— Din nenorocire, plecând de-acasă, am uitat ceva și a trebuit să mă întorc...

— Dar...

— Cum?

In clipa asta fata își învârti ochii, pentru prima oară, prin odaie și se îngrozi.

— Camera asta... băigui ea... n'o recunosc... nu e a mea...

— E a mea.

— A dumitale? Dar cum...

— Așa se face că v'am... întrerupt.

Fata se dădu cu 'n pas înapoi... apoi cu doi... și scoase o ușoară exclamație. In acelaș timp fața și gâtul i se înroșiră ca focul.

— Camera d-tale, domnule Lanyard!

Vocea ei exprima atât de vădit rușinea și spaima de care era cuprinsă, încât Lanyard se înduioșă. Nu mai trebue să spunem că fata era fermecătoare la vedere.

— Fiți sigură, începu el ca s'o liniștească, că nu dau nici o importanță acestui fapt. V'ați înșelat de sigur asupra ușii...

Ea se înfioră:

—Dar nu puteți pricepe... Ce obicei afurisit! Și credeam că m'am dezbărat de el! Cum aș putea să vă explic...

— Vă asigur, domnișoară Bannon, că nu aveți nevoie de nici o explicație...

— Dar trebuie... nu pot să vă las să credeți... Nu mi-ați putea purta pică dacă ați ști că sunt somnambulă!

Ce idiot era! De ce nu se gândise din primul moment la asta? Făcuse fel de fel de presupuneri, chiar înjurioase, numai că fata era somnambulă nu-i trecuse prin minte.

Fu rândul lui Lanyard să roșească.

— Vă cer iertare, băigui el.

— Înțelegeți... mi-a fost așa de frică!... M'am trezit deodată în întuneric, parcă atunci m'am dat jos din pat pentru a scăpa de o primejdie. Și am auzit pe cineva intrând în odaie și închizând binișor ușa... O, credeți-mă, vă rog!

— Dar vă cred, domnișoară, absolut.

— Mi-e atât de rușine...

— Vai, dece domnișoară!

— Este așa de greu de crezut! Nici mie mai nu-mi vine a crede, căci este mai bine de un an de când n'am mai avut vre-un acces. In copilărie aveam foarte des. Trebuia să fiu mereu supraveghiată. Odată... Dar s'o lăsăm. Imi pare foarte rău!

— Zău, n'aveți de ce, afirmă Lanyard. E un lucru firesc... Se întâmplă... se poate întâmpla oricui...

— Dar n'ași vrea...

— Nu e nimic, domnișoară. Și fiți sigură că n'am să spun nimănui. Iar dacă voi mai

avea plăcerea să vă văd, fiți sigură că nici eu n'o să-mi mai amintesc... credeți-mă.

— Sunteți prea bun, murmură ea încurcată și se îndreptă spre ușă.

— Prea fericit, vreți să spuneți.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare. El zâmbi:

— Pentrucă mă onorați cu încrederea dv.

Ea se apropie de ușă. El i-o deschise, dar o opri cu un gest, șoptind:

— Așteptați o clipă. Să mă asigur mai întâi că nu este nimeni pe afară.

Eși fără zgomot în coridor și rămase o clipă în ascultare, privind în toate părțile.

Fata se oprise în prag, șovăelnică, cu neliniște în privire. El îi făcu semn să iasă, spunându-i:

— Toate-s bune... drumul e liber!

Dar ea mai zăbovi o clipă.

— V'ați înșelat, domnule Lanyard, îi șopti ea, roșind iarăși sub privirea lui, în care citea admirație, eu sunt aceea care sunt fericită... că am întâlnit... un om de onoare.

Zâmbetul încurcat al fetei la care se adăoga inocența privirii, îl zăpăci într-atâta pe Lanyard că nu fu în stare să găsească un răspuns.

— Noapte bună, murmură ea, și vă mulțumesc... vă mulțumesc din tot sufletul!

Camera ei era în fundul coridorului. Ea se îndreptă repede, fără alt sgomot decât foșnetul kimonoului de mătase, apoi când fu pe prag, se mai întoarse ca să arunce o

ultimă privire tânărului... Acesta se gândi în clipa aceasta că nu totdeauna poeții exagerează când vorbesc de ochi strălucitori ca niște stele.

Ușa fetei se închise încetișor, apoi intră și Lanyard în odaia lui.

Explicația pe care i-o dăduse fata îl mulțumise pe deplin, dar cum avea un spirit metodic și tenace, timp de cinci minute își examină odaia și tot ce se găsea în ea. Constată că nimic nu era schimbat dela locul lui. Nu găsi nimic lăsat de fată, nici măcar vre-o batistă cu monograma și cu parfumul ei, ceace Lanyard găsi că nu era tocmai potrivit.

Lanyard pierdu apoi câteva clipe ca să asculte la ușa de comunicație cu odaia lui Roddy. Acesta nu mai sforăia. Numai respirația lui sonoră și liniștită mai turbura liniștea nopții.

De fapt, lucrul nu dovedea nimic, dar Lanyard pierduse pofta să mai cerceteze. După puțin el părăsi iarăși hotelul Troyon, de data aceasta fără să mai turbure somnul portarului.

HAITA DĂ SEMN DE VIAȚĂ

Prima țintă a lui Lanyard fu micul său apartament atât de comod de lângă Trocadero, în parterul casei ce forma colțul străzii Roget cu strada Alma. Când ajunse acolo încă nu era unu.

In noaptea aceea avea de îndeplinit o afacere; o afacere care cerea cea mai mare taină; și cum nu era absolut sigur că nu fusese urmărit (căci nu poți fi nici odată sigur de nimic, mai ales la Paris), era mai bine să încurce încă dela început pe vre-un eventual spion. Mai ales că se simțea oarecum neliniștit, gândindu-se la Roddy, în urma flecărelilor lui Morbihan în prezența detectivului.

Totuși aventurierul socotea că nu lăsase nimic la voia întâmplării. Ba chiar era satisfăcut că condusese operațiile cu un spirit de prevedere desăvârșit. Cu toate acestea nu se putea dezbrăra de temerile trezite de Morbihan, care afirmase că furtul giuvaerurilor dela Omber nu fusese săvârșit cum trebuia, deoarece autorul lăsase un indiciu asupra identității lui.

Afirmațiile contelui dovedeau că vestea furtului sosise la Paris încă înaintea venirii autorului lui; cu toate acestea Roddy părea că nu aflase nimic înainte de afirmația pe care contele o făcuse în timpul cinii, în prezența lui. In caz contrar, detectivul era un actor mai bun decât îl socotea Lanyard,

Dar de unde aflase Morbihan știrea aceasta?

Hărțuit și preocupat de aceste gânduri, el băgă cheia în broască și intră în apartamentul său, de-adreptul din stradă, printr'o ușă particulară.

Dar încă din vestibul își dădu seama că lucrurile nu erau la locul lor: pălăria nu mai era pe cuiul obișnuit, un scaun era mișcat de pe locul lui și ușa unui dulap, pe care o încuiase cu cheia, se afla acum întredeschisă.

De altfel, și camera de lucru, și sufrageria și dormitorul erau mărturie că mâini indiscrete cotrobăiseră prin tot apartamentul, nelăsând nici un colțișor necercetat.

Nimic nu lipsea însă. In apartament se găsea o colecție de tablouri de mare valoare, numeroase mobile vechi de preț, care ar fi făcut pe orice colecționar să moară de invidie. Afară de asta mai era și un mic muzeu de cărți prețioase, de manuscrise și de obiecte de artă, adevărat tezaur de nestimate. Un hoț priceput ar fi putut să ia în buzunarele hainii o pradă din care să trăiască din plin un an întreg. Dar nimic nu fusese ridicat.

Lanyard cercetă cu atenție dispozitivul de siguranță, un sistem de fire electrice combinate astfel încât orice încercare de a pătrunde în apartament, altfel decât cu ajutorul cheii care deschidea ambele uși și din care nu exista decât un singur exemplar dădea alarma în căsuța portarului și la societatea de apărare împotriva furturilor Cu toate că aparatul nu părea deloc deranjat, Lanyard ca să-l încerce, deschise o fereastră care dă în curte.

Căsuța portarului era destul de aproape

ca să se poată auzi soneria, dacă ar fi funcționat. Nu auzi însă nimic.

Ridicând din umeri, închise fereastra. Știa foarte bine — mai bine decât oricare altul — cum putea un spărgător iscusit să zădărnicească un sistem de siguranță de felul acela.

Deschise apoi biroul, a cărui broască fusese de asemenea forțată cu mare meșteșug și-i cercetă conținutul.

Corespondența lui, nu tocmai mare și compusă mai mult din scrisori dela negustori de obiecte de artă, fusese examinată și pusă la loc, în dezordine; dar nici de aici nu lipsea nimic. Trase apoi un săltăraș și băgând mâna înăuntru, dădu la o parte un pachet întreg de acte și descoperi un sertar secret.

In spațiul acesta secret se afla un singur lucru, un portofel de piele în care aventurierul păstra pentru orice ocazie o rezervă de bani.

De altfel, mai ales pentru bani venise în apartamentul său: pentru expediția la Londra făcuse cheltueli mai mari de cât prevăzuse, așa că debarcase la Paris cu mai puțin de o sută de franci în buzunar.

In portofel se aflau toți banii pe cari îi pusese acolo. Lanyard numără cinci bilete de câte-o mie de franci și zece bilete de câte douăzeci de lire sterline, în total mai bine de două mii de dolari.

Cei cari cotrobăiseră prin casă nu-i lua-

seră nimic; în schimb îi lăsaseră ceva: pe dosul unei bancnote englezești îi lăsaseră în scris câteva rânduri.

Lanyard defăcu biletul și descifră cu atenție scrisul.

Nu părea prefăcut dar îi era cu totul necunoscut. Era scris cu creionul și cu caligrafia unui francez cult. Iată misiva:

„Lupului Singuratec

Haita îi trimite salutări și îl invită să ia parte la câștigurile ei.

„Este așteptat în fiecare seară la Abația Thélème".

Urma o dată, data chiar a acelei zile.

După ce ceti mesagiul acesta, Lanyard își scoase liniștit tabachera, își alese o țigară, frecă un chibrit, aprinse hârtia de douăzeci de lire și cu ea își aprinse țigara, apoi se sculă, aruncă hârtia în sobă, lăsând-o să ardă până se prefăcu în scrum.

Un zâmbet îi trecu pe fața îngrijată.

— Uite-așa, dragă prietene, spuse el la adresa autorului documentului, pe care-l nimicise, în tot cazul trebuie să-ți mulțumesc pentru că mi-ai procurat o senzație nouă: să-mi aprind țigara cu o hârtie de douăzeci de lire!

Dar zâmbetul îi dispăru făcând lor iarăși expresiei de îngrijorare: ceva mult mai prețios pentru el decât o sută de dolari se prefăcuse, de-asemenea, în scrum.

Taina lui descoperită, incognito-ul lui dezvăluit, vanitatea lui rănită — tot acest edificiu de artă, construit cu atâta muncă și migăleală și care, eri încă, părea că pune un zid de nepătruns între Lupul singuratec și lume, astăzi era distrus și zăcea, prefăcut în ruine, la picioarele lui. Lanyard nu-și pierdu vremea în văicăreli nefolositoare, nici în regrete fără noimă.

Avea prea multe de făcut până dimineața: mai întâi să afle cât se poate de exact și fără primejdie, cine-i pătrunsese taina și prin ce mijloc; pe urmă să socotească ce șanse îi mai rămâneau ca să-și poată continua cariera fără să meargă la vreo catastrofă; și în sfârșit, dacă ancheta îi verifica prognosticul, care era din cele mai rele, să se retragă în ordine, cu toate onorurile războiului, de pe acest câmp primejdios de bătaie.

Fără să mai întârzie, stinse lumina și eși prin ușa ce da în curte; căci era posibil ca Thalia să fi postat spioni pe stradă să-l urmărească pe confratele ei în crimă. Și mai mult ca oricând, Lanyard dorea să-și vadă de drum fără să fie observat.

Trecu fără zgomot pe lângă căsuța portarului și traversă curtea până la vestibulul corpului principal al casei. Din fericire peste tot era întunerec, așa că chiar dacă cineva n'ar fi dormit nu l-ar fi putut vedea.

Urcă fără ascensor cele cinci etaje și se opri în fața ușii unui apartament dela ultimul etaj. Lumină o clipă cu lampa de buzunar ca să găsească gaura cheii. Invârti în broască și ușa se deschise fără zgomot.

Odată înăuntru, aventurierul porni mai liniștit, fără să se mai păzească atâta să nu facă zgomot. Se afla într'un loc cunoscut și sigur; apartamentul, deși mobilat, nu era locuit și avea să rămâie astfel atâta vreme cât Lanyard avea să continue să plătească chiria, dela Londra, sub un nume de împrumut.

Comoditatea acestui refugiu și a acestei linii de retragere îl făcuse să aleagă și apartamentul dela parter; căci apartamentul de la al cincilea avea avantajul că una din ferestre da pe acoperisul casei învecinate.

Numai două minute de cercetări îl convinseră că cel puțin aici Haita nu pătrunsese.

După alte cinci minute, Lanyard deschidea cu șperaclul prima ușă ce da pe acoperișul unei case de raport din colțul străzii, cobora până jos și bătea la ușa portarului, spunând vorbele obișnuite: „Deschideți, vă rog", apoi eșea în stradă, liber.

Mai merse puțin pe stradă, opri un taxi și după un sfert de oră se afla la gara Invalizilor.

Străbătând gara fără să se oprească, porni pe bulevardul Saint Germain până la poarta unui gang mare prin care se intra

într'o curte înconjurată de clădiri vechi și dărăpânate.

După ce se asigură că în curte nu se afla nimeni, Lanyard se apropie de o ușă din dreapta care la un semn al lui se deschise In acelaș timp aventurierul scoase din buzunarul pardesiului o mască de catifea neagră și și-o potrivi pe față. Apoi intră într'un coridor strâmt și unde mirosea urât.

O singură lumânare încerca în zadar să împrăștie întunericul. Lanyard apăsă pe clanța primei uși ce-i eși în cale și intră într'o odăiță foarte sumar mobilată.

Un tânăr cu înfățișare bolnăvicioasă, care citea la o masă, la lumina unei lămpi de petrol, acoperită cu un abajur mare verde, se ridică și-l salută politicos.

— Bună ziua, domnule, spuse el cu familiaritatea unui om care-și regăsește o veche cunoștință. Luați loc. E mult decând n'am mai avut plăcerea să vă văd.

— Așa e, răspunse Lanyard așezându-se.

— Domnul vrea, de sigur, să-mi arate ceva, nu-i așa?

— Bine înțeles.

Lanyard era intrigat de expresia ciudată și neobișnuită pe care o avea fața tânărului și pe care se putea ceti o nuanță de rezervă și de jenă.,

De mai mulți ani se întâlneau din când în când, săvârșind comerțul lor tainic și ilegal, după un rit inventat de Bourke și pe care Lanyard îl urma cu religiozitate. O

scrisoare sau o telegramă cu un continut, la prima vedere, foarte inocent, și adresată unei case importante de bijuterii din Amsterdam, punea la cale totdeauna o întrevedere ca cea din noaptea asta. In mod invariabil se întâlneau în acelaș loc și la o oră între miezul nopții și zorii zilei, de o parte tânărul acela, instruit și bine crescut, iar de cealaltă parte hoțul, mascat.

In chipul acesta Lupul singuratec își desfăcea prada, sau cel puțin, cea mai mare parte din ea; îi mai erau deschise și alte căi, dar nici una așa de sigură, și cu nici unul din ceilalți tăinuitori nu putea să spere să facă afaceri așa de bune.

Bine înțeles că în cursul acestei tovărășii îndelungate, cu toate că nici unul nu știa precis identitatea celuilalt, cei doi tovarăși sfârșiseră prin a se cunoaște foarte bine.

Atunci de ce de data aceasta omul părea știngherit și încurcat?

Lanyard își încreți fruntea, neliniștit.

Fără să pronunțe vre-un cuvânt, el scoase din buzunar o cutie de piele și o întinse tânărului, apoi se lăsă în fotoliu, liniștit, dar la pândă, cu mintea, ca și cu mâna, care, vârâtă în buzunarul pardesiului, mângâia un revolver.

Tânărul, luând cutia de piele, apăsă butonul și capacul se deschise. Dar bogăția obiectului care eși la iveală nu păru că-l surprinde; de altfel, avusese de multe ori

ocazia să vadă lucruri și mai de preț aduse de Lanyard.

Inchise apoi cutia, se întoarse îngândurat spre Lanyard, și păru că vrea să spuie ceva, dar se opri.

— Ei, ce zici? spuse aventurierul nerăbdător.

— Pariez, începu tânărul cu un aer distrat, că sunt bijuteriile d-nei Omber.

— Ai ghicit.

— Imi pare foarte rău.. spuse celălalt cu'n aer foarte serios.

— Poți să-mi spui și mie ce te face să-ți pară rău?

Tânărul ridică din umeri și împinse cutia spre vizitatorul său.

— Sunt foarte dezolat, domnule, reluă el, dar ca reprezentant al patronilor mei, am primit ordinul să nu vă cumpăr această marfă.

— De ce?

Iar o ridicare din umeri și un gest de scuză:

— E greu de spus. Nu mi s'au dat explicații. Am primit pur și simplu ordinul să viu la întâlnire, ca de obicei dar să vă spun că patronii mei sunt în imposibilitate de a mai continua legăturile cu dv., atâta vreme cât afacerile vor rămânea în situația actuală.

— In situația actuală? repetă Lanyard. Mă rog, ce înseamnă asta?

— Nu știu. Nu pot decât să vă repet ceiace mi s'a spus.

După o clipă Lanyard se sculă, luă cutia și o băgă în buzunar.

— Foarte bine, zise el liniștit. Bine înțeles, patronii d-tale își dau seama că gestul acesta va rupe definitiv legăturile noastre, căci nu mă pot preta la asemenea capricii.

— Imi pare grozav de rău, domnule, dar... probabil că s'au gândit bine la ce fac.

— Foarte bine, răspunse Lanyard cu un ton ușor. Noapte bună, prietene, adaogă el, dându-i mâna.

Tânărul i-o strânse cordial.

— Noapte bună, domnule... și noroc!

Vorbele acestea erau spuse cu sub înțeles, ceeace nu-i scăpă din vedere lui Lanyard.

De sigur că cineva influențase onorabila firmă din Amsterdam și o făcuse să întrerupă legăturile clandestine cu Lupul singuratec; cu tot câștigul mare ce-l avea de pe urma lui.

Lanyard socotea că știe de unde venea presiunea, dar înainte de-a păși mai departe și să ia o hotărîre serioasă, dorea să afle sigur cine erau aceia care-i puneau bețe în roate și câtă importanță trebuia să dea dusmăniei lor.

Se înăbușea de ciudă și de necaz. Era de altfel natural să se simtă astfel, el, care era obișnuit să nu i se puie nimic în cale și care acum, în răstimp de câteva ore, se găsea

la o răscruce periculoasă, încolțit și amenințat din toate părțile de primejdii și dușmani necunoscuți.

Oprind primul taxi pe care-l întâlni, Lanyard strigă șoferului: „La Abatia Thélème", apoi suindu-se în mașină, se lăsă în prada celor mai amare gânduri.

Dar când coborî, pe fața lui nu se mai putea observa nici o urmă. Trecu pragul acestui stabiliment al cărui cel mai glorios titlu — dacă nu singurul — era că nu-și deschidea nici odată porțile înainte de miezul nopții și nu le închidea înainte de zori.

Lanyard părea foarte liniștit. Un aventurier mai puțin blazat ar fi fost mândru de respectul prietenos pe care i-l manifesta șeful localului, adevărat arbitru al elegan-țelor:

— Ah, uite și pe d. Lanyard! E mult de când n'am mai avut plăcerea să vă vedem! Totuși am o masă rezervată pentru dv.

— Adevărat? Mi-ai rezervat o masă?

— Bine înțeles. S'ar fi putut altfel, după ce-am primit onorata dv. scrisoare?

— Așa e, răspunse Lanyard neturburat; aveți doar o casă de încredere!

Lanyard fu condus la masa rezervată. Comandă șampanie. Nu că dorea să bea ci pentru că eticheta cerea astfel. Își înăbuși un căscat, aprinse o țigară și trecu în revistă publicul, cu o privire care părea superficială, dar în fond era foarte atentă.

Era publicul obișnuit în astfel de localu-

ri; mai întâi, inevitabilele perechi căsători
te, întovărășite de prietenii lor, apoi mult
demi-mondene și ici și colo câțiva beți
înrăiți, în fracuri. Nicăeri vre-o figură cu
noscută: nici d. Bonnon, nici contele Rém
de Morbihan...

Își sorbi vinul cu încetul, fără vre-o plă
cere, gândindu-se cu mirare că nici unu
din cei care-l astrăseseră acolo nu se arăt
încă și că până acum nici o femee nu s
apropiase de el, lucru care nu se prea în
tâmpla bărbaților veniți singuri, la Abați
De bună seamă că se dăduseră ordine în a
cest sens. Altă dată ar fi fost încântat d
acest lucru. In noaptea asta însă lucrul
supăra, căci singurătatea lui prea bătea l
ochi...

Orgia era în toi, după programul obișnui
în asemenea localuri. In clipa aceasta s
făcu întuneric în sală ca să se dea o atmos
fără mai melodramatică ultimei noută
palpitante: dansul apașilor. Un negru ră
gea cât putea iar dansatoarele țopăiau c
nebunele.

Lacheii făceau ocolul sălii, oferind clienți
lor mingi ușoare de celuloid, cu care vecini
de masă se bombardau între ei. O americ
nă ținea cu orice preț să se urce pe mas
să danseze. De abia se ținea pe picioare ș
tovarășii de chef trebuiau s'o dea jos cu s
la, pe când femeia râdea ca o nebună.

Chelnerii începură să dea mesele la
parte ca să facă loc unei dansatoare spa

niole. Aceasta cântă câteva cuplete, din care nimeni nu înțelese nimic, avântându-se din când în când spre câte-o masă, unde trăgea de păr pe vre-unul din bărbați. Unii se arătau scandalizați, alții măguliți. Printre aceștia fu și Lanyard, care se supuse fără împotrivire.

Tocmai când Lanyard se pregătea să trimeată la toți dracii Haita și pe oamenii ei, care-l pedepsiseră atât de neomenos, silindu-l să-și piardă vremea acolo, dansatoarea, care-și sfârșise dansul se strecură printre dansatorii cari umpluseră iar sala, și se apropie de masa lui.

— Doar nu te-ai supărat, puiule? spuse ea cu un surâs seducător.

Lanyard îi răspunse negativ cu o mișcare a capului.

— Atunci ești dispus să-mi oferi o cupă de șampanie? Imi dai voie să mă așez la masa ta?

— Nu vezi că ți-am păstrat aproape toată sticla de șampanie?

Fata își trase repede un scaun și se așează în fața aventurierului. El îi umplu un pahar.

— Parcă nu ești în apele tale? Te plictisești? îl întrebă ea pe când da pe gât paharul de șampanie.

— Așa e, mă plictisesc.

— Atunci de ce nu te duci acolo unde ești așteptat? Fata se sculă. Trăsura te aș-

teaptă... și ai să petreci mult mai bine cu Haita!

Și aruncându-se în brațele altei fete dansatoarea se depărtă, pornind la dans și aruncând lui Lanyard o privire strengărească peste umărul tovarășei sale.

Lanyard se ridică. Ajungând afară portarul îi eși înainte cu un salut.

— Mașina domnului a tras la scară.

— Bine!

Portarul îi deschise ușa unei limuzine superbe, iar Lanyard îi dădu un bacșiș.

Inainte de a se urca însă, aventurierul aruncă o ochire asupra șoferului. Era un om prezentabil, îmbrăcat cu o livrea neagră, luxoasă, cu multe șireturi de mătase.

— Bănuesc că știi unde vreau să mă duc, prietene?

Șoferul duse mâna la șapcă:

— Bine-înțeles, domnule.

— Atunci pornește-o pe drumul cel mai scurt.

Lanyard se gândea că de oricine altul ar fi spus că e un dobitoc, dacă s'ar fi aventurat așa ca el, fără alte arme decât inteligența și un revolver, în bârlogul Haitei, unde trebuia să-și apere în acelaș timp cei zece mii de franci, bijuteriile d-nei Omber,

planul Huysman și cine știe, poate că și viața.

Poate că era o nebunie, cu toate acestea va merge până la capăt. Voia să-și joace partida, așa cum se prezenta.

Deodată limuzina se opri lângă un trotuar, punând capăt unei curse mult mai scurte decât ar fi dorit Lanyard.

Se aplecă, coborî geamul și privind afară scoase un mormăit de adânc dispreț.

Se așteptase la ceva mai original din partea unor oameni, înzestrați cu spirit și inteligență; la o combinație mai iscusită a fazelor preliminare ale acestei intrigi.

Automobilul se oprise în fața unei instituții pe care o cunoștea bine.

Totuși se hotărî să coboare.

Și după ce aruncă șofeurului o monedă de cinci franci, bătu la ușă.

Novicele trebuie să fie prezentat de un membru sigur pentru a fi admis la sediul Cercului Prietenilor Omenirii; lui Lanyard îi fu însă de ajuns să bată pentru a fi numaidecât primit. Era trist dar adevărat: Lanyard era acolo unul din membrii cei mai bine cotați, căci societatea aceasta, cu un titlu așa de pompos, nu era decât una din acele multe case particulare unde se practicau jocurile de noroc; și jocul era pasiunea cea mai mare a lui Laynard.

După părerea cercurilor cunoscătoare din Paris, Lanyard nu rămânea mult în

urma contelui Rény de Morbihan, în ceea ce privește pasiunea jocului de hazard.

Lanyard intră, cu pălăria puțin pe o u reche, cu mâinile în buzunar, cu o nuanț de surâs pe buze și o sclipire de ironie î ochi. Fața îi exprima ceace gândise în mo mentul sosirii. Purtarea Haitei, care i s părea un exemplu de idioție, îi inspira nu mai o milă amestecată cu dispreț.

Și dispoziția aceasta nu i se schimbă nic când descoperi, după cum se și așteptase pe contele de Morbihan în picioare, lângă o masă de ruletă, supraveghiând jocul ș din când în când riscând maximumul, p propria lui socoteală.

Un fulger de bucurie ilumină fața conte lui când îl văzu pe Lanyard apropiându-s Il salută cu un gest vesel.

— A, dragul meu!, exclamă el. Va să zi că ți-ai schimbat gândul! Ce bine îmi pare

— Se pare că țineai mult să mă mai vez în astă seară? îl întrebă Lanyard cu un to inocent.

— Mai mult ca totdeauna, dragă Lany ard! afirmă contele. Haide cu mine, te ro am să-ți spun ceva între patru ochi.

— Bine! răspunse Lanyard, și înainte d a ceda stăruinței contelui, care-l trăgea d mânecă, spuse în șoaptă, dar destul de tar ca să-l audă cei din jurul mesei: — Mi s pare că prietenul are de gând să-mi plă tească cele douăzeci de lire pe care mi-l datorează.

Gluma aceasta fu primită cu salve de râs.

— Adică, reluă vesel Lanyard urmând pe conte într'un ungher unde puteau vorbi liniştiţi, vreau să spun că mi-ai stricat bancnota aceea a băncii Angliei, mă pricepi?

— Dar nu e scump de loc, protestă contele, scoţându-şi port-vizitul. 20 de lire ca să faci cunoştinţă cu Lupul singuratec!

— Glumeşti? îl întrebă Lanyard, fără să râdă.

Şi cu un gest măreţ îi dădu la o parte mâna cu care întindea bancnota.

— De ce să glumesc? Dar nu vei voi doar să mai tăgăduieşti...

— Scumpul meu, îl întrerupse Lanyard, înainte de a afirma sau a tăgădui ceva, să ne găsim jucătorii, pe urmă vom examina chestiunea.

— Atunci să nu-i facem să ne aştepte.

— Mai încetişor! îl întrerupse Lanyard. Cum trebuie să înţeleg vorbele d-tale? Că doreşti să te urmez... până în vizuina Haitei?

— De ce nu? spuse Morbihan rânjind.

— Dar cel mai bun loc de conferinţă ar fi aici!

— Aici! Doamne fereşte!

— Nu mă mişc. Eu am făcut jumătate de drum; să facă şi prietenii d-tale cealalţi. Să vie aici!

— Nu se poate.

— Atunci, spuse Lanyard, sculându-se, ca pentru a pune punct convorbirii mă vei

ierta că-ți amintesc că nu mai e mult până să se crape de ziuă. Peste cel mult o oră trebuie să fiu acasă.

— Voi face tot posibilul, grație marei simpatii pe care o am pentru d-ta îi răspunse Morbihan, scrâșnind din dinți. Dar nu-ți făgăduesc nimic.

— Am toată încrederea în darul d-tale de convingere, îl ironiză Lanyard. Deci, la revedere.

Și după aceste cuvinte, foarte mulțumit de sine. Lanyard se îndreptă spre o masă de joc

In cincisprezece minute câștigă de trei ori cincisprezece mii de franci.

Peste vre-o douăzeci de minute sau o jumătate de ceas, o mână i se puse pe umăr și-l trezi din amețeala jocului.

— Masa noastră e pregătită, dragă prietene, îl anunță Morbihan, cu neobositul lui surâs.

Ești așteptat.

— La ordinele d-tale!

Contele îl luă de braț și-l conduse pe scara cea mare până la etajul al doilea, unde se aflau câteva mici cabinete rezervate clienților, cari voiau să joace în inimitate.

Se opriră în fața unei uși. Morbihan bătu, apăsă pe clanță și se dădu la o parte, cu o plecăciune.

Răspunzându-i cu un salut politicos, Lanyard primi să treacă cel dintâi, și intră într'o cameră, în care se afla o masă de

joc cu postav verde și cinci scaune, din care trei erau ocupate.

Cei trei oameni din odaie aveau fețele acoperite cu măști mici de catifea.

Lanyard îi privi pe rând, zâmbind.

Morbihan anunță cu o voce înțepată:

— Domnilor, am onoarea să vă prezint pe confratele nostru, mai cunoscut sub numele „Lupul singuratec". Domnule Lanyard, consiliul asociației noastre, cunoscut de d-ta sub numele „Haita".

Cei trei oameni se ridicară și se înclinară ceremonios. Lanyard le răspunse printr'un salut rece și nepăsător. Apoi spuse batjocoritor:

— O haită de canalii!

— Domnul e foarte liber la vorbă! spuse unul din cei trei, înciudat.

— Ba bine că nu! N'ai să mă oprești d-ta, Popinot! îi răspunse Lanyard cu dispreț.

Personagiul astfel indicat, un om îndesat, îmbrăcat cu un frac răpănos și rău croit tresări și se înroși sub mască; vecinul lui îi puse mâna pe braț, ca să-l liniștească, iar Popinot, ridicând din umeri, se lăsă iar pe scaun.

— Pe cuvântul meu! exclamă Lanyard, plictisit, ai zice că sunt pe scenă! E.ti sigur domnule conte, că nu s'a făcut vre-o greșeală, și că aceste frumoase măști nu se cred cumva pe scena teatrului de păpuși?

— Bagă de seamă, prietene! Mergi prea departe.

— Zău? Mă uimești! Doar nu vei fi crezând că am să vă iau în serios, cetățeni!

— In cazul acesta, o să-ți dai repede seama că afacerea e foarte serioasă pentru d-ta! mormăi numitul Popinot.

— Așa îți închipui? Dar sunteți admirabili cu toții! zău că nu mai lipsește decât să fim luminați de o singură lumânare... să mai avem pe masă un craniu cu dinții rânjiți, o cupă de sânge... pentru ca comedia să fie complectă.

— Popinot, de ce nu ne faci plăcerea să-ți vedem fața atât de grațioasă? Și d-ta, domnule Wertheimer, te-ai simți mai bine cu fața descoperită, adăoga el, arătând cu capul spre omul care ședea lângă Popinot. Cât despre domnul acesta, închee el, privindu-l pe cel de-al treilea, n'am plăcerea să-l cunosc.

Wertheimer izbucni în râs și-și descoperi fața, o față tipică de englez, trandafirie și cu trăsăturile regulate. Urmându-i exemplul. Popinot își scoase și el masca și-i aruncă o privire furioasă lui Lanyard. Cel de-al treilea, îmbrăcat cu un costum cenușiu, nu se mișcă. Privirea lui urmărea, nepăsătoare, pe aventurier.

Cu toate că mai în vârstă decât Laynard, era de aceeași înălțime și conformație. O mustață brună îi împodobea fața. Avea o bărbie pătrată, de om energic.

Tăetura hainei lui nu părea nici englezească, nici franceză.

— Nu vă cunosc, domnule, reluă Lanyard liniștit. Dar cred că n'o să vă lăsați mai pe jos în politeță decât prietenii dv. prezenți?

— Dacă vreți să spuneți că ar trebui și eu să mă demasc, vă răspund că refuz, spuse străinul cu un ton brusc, într'o bună franțuzească, dar cu un accent cu totul american.

— Sunteți american, nu-i așa? Dragă domnule conte, fii așa de bun și-mi prezintă pe domnul.

— Ba o să se ferească s'o facă. Dacă voiți numai decât, spuneți-mi Smith.

Tonul energic al omului se potrivea foarte bine cu toată atitudinea lui. Laynard își dădu seama că are de-aface cu un om cu o energie tot așa de mare ca a lui. Era fără de folos să-și piardă vremea în hărțueli cu el. Își trase un scaun și se așeză.

— Se pare că-mi faceți mare cinste, domnilor. Am de-aface, după cum se pare, cu un comitet cosmopolit, d. Wertheimer, care reprezintă pe marii borfași de peste Canal; domnul conte e reprezentantul Parisului elegant, d. Popinot este purtătorul de cuvânt al dragilor noștri apași iar d. Smith, sau cum îi zice, pare că e ambasadorul bandiților new-yorkezi. Se vede că vă adresați mie ca reprezentant al cremei lumei interlope europene.

— Cred că o să vezi, în orice caz, că nu-mi place deloc obrăznicia d-tale, strigă acum grosul Popinot.

— Mii de păreri de rău... dar mi-am exprimat mai adineaori neputința de-a te lua în serios.

— O să-ți pară foarte rău că ne iei în glumă! spuse acum americanul, amenințător.

— Mi se pare că m'ați chemat cu un scop bine defini. Să trecem la fapte.

Și părăsind tonul batjocoritor, Lanyard se plecă peste masă, începu să vorbească, și subliniând cuvintele, bătea cu degetul în masă.

— Datorită unei neglijențe din partea mea sau a iscusinței dv. — nu știu care din două; poate că amândouă laolaltă — ați reușit să-mi descoperiți taina. Care e rezultatul? Vă e ciudă de succesul meu. Vă aduc pagube importante: reușesc totdeauna să mă fac nevăzut cu o pradă pe care și dv. ați putea-o lua, dacă ați avea mai multă minte, să vă gândiți înaintea mea.

Vă adunați deci și vă frământați capul ca să combinați un plan care să mă silească să împart cu dv.. câștigurile mele.

Nu mă îndoesc că o să-mi îngăduiți să păstrezi jumătate din produsul operațiilor mele, dacă mă 'nvoesc să fac tovărășie cu dv.?

— Asta este chiar propunerea pe care am fost autorizați să v'o facem, afirmă Morbihan.

— Cu alte cuvinte, aveți nevoie de mine: N'ați spus: „O să ne prefacem că suntem în fruntea unui sindicat de criminali, ca acelea cu cari ne împuie urechile idioții noștri de romancieri, și-l vom amenința că o să-l împiedicăm să-și mai vadă de afaceri, dacă refuză să primească propunerile noastre. Dar ați neglijat un punct important: că nu aveți destulă inteligență să jucați destul de bine un asemenea rol greu! Cum? Credeți că v'ași putea admite ca directori ai unui vast sistem criminal? Pe d-ta. Popinot, care ca să trăești, menajezi pe deoparte poliția, iar pe de alta pe găinarii din Belleville? Sau pe d-ta, Wertheimer, hoț-spion și șantagist de femei fără apărare, sau pe d-ta Morbihan, care-ți faci rente, indicând unei bande de indivizi suspecți, locul unde poate fi găsită prada în locuințele prietenilor d-tale?

Ochii lui, pe care-i plimbă pe fețele celorlalți, nu întâlniră decât o singură privire care nu exprima furia; aceea a americanului.

— Și pe mine m'ai uitat? spuse el calm.

— Pe d-ta te trec cu vederea, atâta vreme cât n'ai să spui cine ești.

Ei bine, domnilor, am lămurit chestiunea. Este vorba de un șantaj vulgar și stângaci. Va trebui deci să-mi împart câștigul cu dv., sau de nu, mă veți denunța poliției. Cam asta voiți, nu?

— Nu neapărat necesar, mormăi Morbihan.

— Despre mine, vă declar, spuse aprins Popinot, că domnul acesta care se crede atât de grozav, ori se va învoi să lucreze cu noi, ori nu va mai ajunge să facă vre-o operaţie la Paris.

— Nici la New-York, adăogă americanul.

— Dar Anglia nu spune nimic? sugeră Lanyard ironic.

Wertheimer îi răspunse, dar cu oarecare şovăială în glas:

— Dacă ţii neapărat să ştii, pot să-ţi spun şi eu că mă 'ndoesc că ai să mai poţi lucra şi acolo cu uşurinţa de până acum.

— Va să zică, dacă refuz, o să-mi declaraţi război?

— Cam aşa ceva, spuse calm americanul.

— In cazul acesta, îmi pare bine că, cel puţin, ştiu la ce mă pot aştepta.

Lanyard se sculă şi se adresă cu un surâs graţios auditorilor săi:

— Vă puteţi duce, toţi patru, dracului!

—Prietene! strigă Morbihan, scandalizat. Uiţi că...

— Nu uit deloc! îi tăie vorba Lanyard. Şi hotărîrea mea e irevocavilă. Nu uitaţi că voi sunteţi agresorii. Aţi avut neobrăzarea să-mi călcaţi dispoziţiile: aţi început operaţiile ofensivei înainte de a-mi declara război. Aşa că dacă acum veţi primi o lovitu-

ră în spate, n'aveți dreptul să vă plângeți: v'ați căutat-o!

— Explică-ne și nouă ce vrei să înțelegi prin asta? îl întrebă americanul ironic.

— Vă las să ghiciți. Vă voi spune numai atât: nădăjduesc că o să vă hotărîți să mă lăsați în pace, căci dacă mă siliți să iau măsuri, o să vă căiți.

Deschise ușa, apoi se întoarse să-i salute cu o politeță sardonică.

— Am onoarea să doresc noapte bună, domnilor din Consiliul Haitei.

CATASTROFA

Lanyard plecă, mulțumit de sine.

E drept că aprinsese fitilul dinamitei prin atitudinea sa, și de-acum înainte trebuia să fie cu ochii în patru, ca să se păzească de explozii. Dar era mulțumit că-i umilise pe cei patru oameni, dintre care nici unul nu-i inspira prea mult respect.

După părerea lui Lanyard, Popinot era, poate, cel mai primejdios: o adevărată fiară sălbatecă, Popinot ăsta, și infamii lui apași din Bellevue, o bandă de indivizi sinistri, putrezi de stupefiante, abrutizați de alcool, omorau un om numai pe prețul unui absint.

Dar Popinot nu se va mișca fără învoirea lui Morbihan și, dacă Lanyard nu se înșela, Morbihan și tovarășii lui nu vor lua măsuri energice decât atunci când se vor convinge

pe deplin că e imposibil să-l facă pe Lafyard să cedeze.

Părerea bună pe care o avea despre el însuși, născută din disprețul pentru Morbihan și compania, îi trezi în minte un gând care-l făcu să tresară.

La urma urmelor, ce era el, Michael Lanyard, că se socotea cu atât mai presus de mizerabilii aceia, când ducea o astfel de viață care îndreptăția purtarea lor față de dânsul? Ce deosebire era între un șantagist ca Wertheimer, un escroc ca Morbihan sau un șef de apași ca Popinot și el Lanyard, care-și câștigase existența prin spargeri?

Și fără să-și dea seama cum, în clipa asta îi veni în minte chipul tinerei fete. Lucia Bannon, așa cum o văzuse ultima oară, când se întorsese pe pragul odăii ca să-i mai arunce o privire.

Era o arătare plină de farmec, turburătoare, în kimonoul ei de mătase trandafirie, cu ochii strălucitori de emoție neînțeleasă pentru unicul ei spectator...

Ce mesagiu i-au trimis ochii aceia de la capătul celălalt al coridorului, înainte de a dispărea? Era un rămas bun sau îi spuneau la revedere?...

Sărmănica, îi spusese lui Lanyard că e un om de onoare!

Dar dacă ar fi știut... dacă ar fi bănuit... dacă ar fi aflat cine era el cu adevărat?

Încruntă din sprâncene, murmurând:

— Dar ce-i pasă ei de mine! Uite că a-

cum mi se moaie inima din pricina unei fete pe care aseară am văzut-o pentru prima oară! Parcă ar avea vre-o importanță ce crede ea despre mine!... Sau poate că la bătrânețe, te pomenești că mai aflu ce e nia, simț moral!

Eu!...

Dacă această ipoteză conținea vre-un grăunte de adevăr, primele remușcări ale acestei conștiințe atât de târziu trezite fură, în tot cazul repede paralizate de vraja ametitoare a jetoanelor sunătoare, a bilei săritoare în cursa ei circulară și a crupierilor cari conduceau jocul.

Lanyard își încercă norocul, punând o bărtie de cinci sute de franci pe negru. In trei sferturi de ceas pierdu tot câștigul dinainte dela „Chemin de fer" precum și cele zece mii de franci pe cari îi luase din rezerva lui din sertarul secret.

Nu mai avea acum decât banii cu cari sosise la Paris și din care mai cheltuise.

Dar lucrul acesta nu era nou pentru el. Se ridică, dezolat că ghinionul îl făcea să părăsească jocul tocmai când începea să devie interesant și cu părere de rău se îndreptă spre vestiar ca să-și ia pardesiul și pălăria.

Afară dădu iar peste Morbihan, care era îmbrăcat, gata de plecare și morfolea în dinți o țigară de foi, părând supărat.

— Bine că venișsi! Ce credeai că o să te las așa, să riști să nu găsești o mașină?

— Bravo, ești un băiat de zahăr? Dar care e motivul că m'ai așteptat?

— Ca să te feresc de primejdii. Ai doar la d-ta bijuteriile d-nei Omber...

— Dar ce-ți pasă d-tale de bijuteriile alea?

— Cel puțin atâta, cât să nu le las să cadă în mâinile lui Popinot. Doar nu vei fi crezând că ași mai auzi de ele, după ce băeții lui Popinot ți-ar fi făcut de petrecanie și ar fi pus mâna pe ele?

— Așa! Atunci, judecând drept, așa zisa organizație a voastră nu este bazată pe acea încredere reciprocă atât de indispensată pentru propășirea unor asemenea întreprinderi?

— Dacă-ți face plăcere, dă-i înainte cu presupunerile, dragul meu replică contele, dar nu-mi uita sfatul: păzește-te de Popinot!

— Are o fire răzbunătoare?

— E dracu împielițat.

— Și nu l-ați putea împiedica?

— Pe el? Imposibil! N'a fost deloc intelligent din partea d-tale că l-ai întărîtat așa astă seară.

— Poate. Este din partea mea, o chestie de gust la alegerea tovarășilor.

— Dacă ași fi așa de prost cum crezi, ți-aș luă contele, ți-așI purta pică pentru vorba asta. Dar n'o fac. Eu știu să aștept momentul potrivit ca să-mi plătesc polițele.

— Și până atunci mă voi bucura de indulgența d-tale?

— Bine înțeles. Nu ți-am spus?

— Totuși sunt uimit. Nu văd deloc cum crezi că ai putea să mă faci să-ți dau partea d-tale din bijuteriile Omber.

— Fiecare lucru la timpul lui. Dacă ți-ai pricepe interesul, mi-ai trece mie numai decât prada și te-ai mulțumi cu ceeace ași binevoi eu să-ți dau înapoi. Dar pentru că ești cel mai puțin înțelept dintre oameni, va trebui să capeți o lecție.

— Adică?

— Somnul e cel mai bun sfetnic. Până mâine dimineață ai tot timpul să cugeți și sunt sigur că ai să vii singur să-mi oferi bijuteriile.

Mai adaug și asta: oricât ar fi de folositor pentru d-ta să părăsești Parisul, trebue să știi că Popinot a pus să fie păzite toate ieșirile. Singura d-tale speranță sunt eu; și voi sta acasă pentru d-ta, până mâine la miezul nopții... adică, la drept vorbind, până azi la miezul nopții.

Turburat fără de voie, Lanyard îl privi fintă pe conte. Dar acesta, fără să 'ntoarcă ochii, îi răspunse cu o privire de nepătruns. O astfel de atitudine sigură și calmă nu putea fi afectată.

— Trebue să mă mai gândesc, spuse Lanyard cu voce tare.

Cum se apropiau de hotelul Troyon, La-

nyard se aplecă și se uită prin fereastră, cercetând cele două trotuare ale străzii.

— Dar nu te așteptai să nu fii lăsat să te întorci? întreabă contele. Văd că nu-l apreciezi cum se cuvine pe excelentul nostru Popinot. El nu se va opune deloc să te închizi sus, de vreme ce știe unde să te găsească... nu dorești însă să părăsești orașul fără învoirea lui.

— Are și dreptate, zău. Dar și eu am o regulă în viață; să nu las nimic la voia întâmplării.

In adevăr, nu se vedea să stea cineva la pândă, apașii lui Popinot nu erau nicăeri. Totuși Lanyard își scoase revolverul și-i desfăcu piedica, înainte de-a deschide ușa.

— Mii de mulțumiri, dragă conte!

— De ce? Pentru că mi-am făcut mie un serviciu?

— La revedere, domnule conte.

— La revedere!

Lanyard așteptă ca mașina să întoarcă colțul, apoi se îndreptă spre poarta hotelului.

Apăsă pe sonerie ca să trezească pe portar, auzi zgomotul zăvorului, apăsă pe clanță și intră în hotel, urcă scara cu pasul greoi, căci de-abea acum simțea cât este de obosit.

Clipind des, cu capul greu, se gândea cu plăcere la patul care-l aștepta. Căscând peste măsură, se apropie de ușa lui, introduse cheia în broască, dar cheia nu se învârti,

Lanyard tresări și simți că-i trece și somnul și oboseala.

Căci era sigur că încuiase cu toată băgarea de seamă ușa, când plecase, după întâmplarea cu frumoasa somnambulă...

Se îndrăgostise oare fata de odaia lui?

Sau poate ca Roddy își îndeplinea meseria de polițist?

Lanyard dădu ușa de perete, făcu un pas în odaie și primul lui gest fu să puie mâna pe butonul electric.

Dar lumină nu se făcu.

— Asta ce mai e! exclamă el în șoaptă.

Dar în aceeași clipă tresări și se întoarse.

Ușa se închisese înapoia lui, repede și fără de zgomot.

Inainte să-și dea bine seama de situație, se pomeni angajat într'o luptă aprigă.

Atacul fu brusc, neașteptat și repede. De la închiderea ușii și până la atacul, care-l repezise de perete zguduindu-l cu nespusă violență, nu trecu decât o clipă. Simți apoi că două brațe puternice îl cuprind și-l imobilizează. Se clătină și se prăbuși, primind o lovitură atât de puternică în față încât mai, mai, să-și fractureze falca.

Rămase astfel câteva clipe, sbătându-se fără puteri. Adversarul profită de ele ca să-și asigure victoria și să i se așeze pe piept cu genunchii apăsați pe brațele lui, cu mâinile încolăcite în jurul gâtului și cu ele încleștate în beregată. Peste o clipă Lanyard își veni în fire și adunându-și pute-

rile, încercă să se libereze. Dar agresorul îl strânsese și mai tare de beregată.

Durerea deveni atroce; Lanyard își pierduse aproape de tot răsuflarea; horcăia, cu ochii eșiți din orbite. Vedea mii de stele jucându-i înaintea ochilor iar în urechi avea o văjăeală fără sfârșit.

Peste o clipă încetă să mai lupte și rămase nemișcat, fără nici o putere, în mâinile dușmanului său.

Simți că mâinile celuilalt i se descleștează din jurul gâtului. O mână îi întoarse capul cu fața în jos.

În acelaș timp simți că cealaltă mână îi pipăia gâtul; apoi simți un contact metalic și un ac i se înfipse în carne, în dosul urechii.

Lucrul acesta îl electriză din nou. Câ ai clipi din ochi își veni în fire, însufleți de o forță și un curaj înzecit. Omul care-i sta pe piept fu aruncat cât colo, ca de u cutremur de pământ; și acum Lanyard re pezi cu o furie oarbă și formidabilă u pumn în bărbia adversarului. Se auzi u clănțănit de dinți, apoi omul se prăbuși l pământ cu un geamăt disperat...

Lanyard se ridică cu greutate, încă pu țin cam amețit, dar destul de stăpân pe s ne, și cea dintâi mișcare fu să-și scoată re volverul.

Lanyard își aduse aminte în clipa aceasta de lampa de buzunar; o aprinse numaidecât și îndreptă lumina spre dușman.

Omul căzuse pe o rână, cu picioarele întinse. Acum nu mai mișca. Fața îi era pe trei sferturi întoarsă spre pământ și era acoperită de o mască.

Ca măsură de prevedere, Lanyard îi împinse corpul cu piciorul, în timp ce ținea arma îndreptată asupra lui, parcă s'ar fi temut să nu-l vază, ridicându-se și sărind la el; dar individul nu da nici un semn de viață.

Cu puțină caznă reuși să puie iar în funcțiune lumina electrică. După aceea se apropie de bandit, îngenunchiă și-l întoarse pe spate. Acum putea să-l vază bine și, cu toată masca pe care o mai purta, recunoscu în agresor pe d. Smith.

Lanyard desnodă repede masca și i-o scoase. Dar nici fața descoperită nu-i aduse vreo lămurire. Ar fi putut jura că n'o văzuse nici odată până acum. Cu toate astea, ceva în trăsăturile acelea i se părea cunoscut. Dar oricât își muncea mintea, și acum, ca și la prima întâlnire, nu se putu dumiri.

Americanul începea să-și vie câte puțin în fire. Buzele și pleoapele i se mișcau spasmodic. Il trecură fiori și mușchii lui contractați își slăbiră încordarea. In momentul acesta, degetele desfăcându-i-se, îi căzu ce-

va din mâna dreaptă — un obiect mic și strălucitor ca argintul, care atrase atenția lui Lanyard.

Il luă cu băgare de seamă, și-l examină plin de interes.

Era o seringă mică, cu pistonul scos, pregătită de injecție și plină toată cu un lichid albicios.

Cu acul acestui instrument fusese înțepat după ureche Lanyard. Fără îndoială că seringa conținea o soluție adormitoare, poate chiar mortală, vreo otravă stupefiantă, probabil cocaină.

De bună seamă, acest agent al Haitei fusese însărcinat să adoarmă pentru o oră sau două — dacă nu pentru totdeauna — pe Lupul singuratic, ca să-și poată urzi în voie tenebroasele ei întreprinderi.

Uitându-se la om și la seringă, Lanyard murmură:

— Reciprocitatea se admite în orice război... La urma urmelor, de ce nu?...

Se aplecă, băgă acul în brațul americanului și împinse pistonul până la fund cu un gest atât de repede și sigur, că otrava fu injectată înainte ca durerea să poată trezi pe victimă din leșin.

Omul își veni repede în fire, dar nu-și recăpătă luciditatea, decât ca să simtă pe tâmplă cercul rece, imprimat de țeava revolverului.

Injecția însă își făcu efectul. Privirea deznădăjduită care umpluse ochii americanu-

lui pe măsură ce-și înțelegea mai bine situația, începu iar să se șteargă, dând loc unei expresii de liniște adâncă. Pleoapele îi tresăriră de câteva ori, apoi rămaseră nemișcate; buzele i se mișcară, parcă ar fi voit să vorbească, dar nu scoaseră nici un sunet ci numai un lung suspin convulsiv agită corpul americanului, care apoi se imobilizâ. L-ai fi crezut mort, dacă n'ar fi fost mișcările încete și regulate ale pieptului.

— Lucrează strașnic, otrava asta! se gândi Lanyard. Mare noroc m'a mai favorizat că n'a avut vreme s'o bage în corpul meu, că n'aș mai fi știut de nimic! Dacă aș fi bănuit ce putere are, poate că nu m'aș fi grăbit așa de tare să i-o injectez. Mi-ar fi făcut plăcere să pot scoate câteva informații de la d. „Necunoscut Misterios" care zace în fața mea. Dar acum, trebue să mă grăbesc.

Se apropie de un scaun pe care era aruncat un kimono de mătase, ce obișnuia să-l ia în călătorii, de oarece ocupa puțin loc. Lanyard îl lăsase, la plecare, pe pat și acum se minuna, la ce i-o fi trebuit individului kimonoul, de vreme ce-l luase de-acolo și-l mutase pe scaun.

Dar de cum puse mâna pe el, Lanyard îl dădu drumul; părea mult mai greu și era îmbibat cu un lichid vâscos. Fără să vrea, se uită la degete și le văzu mânjite ușor cu ceva roșu.

Ce însemna asta? De ce deodată eșea

vopseaua hainei? Și în ce scop o muiase americanul în apă?

Dar în clipa aceasta privirea închizitoare a lui Lanyard se opri asupra unui obiect ce se afla pe parchet, la picioarele lui. Holbă ochii uimit, se aplecă și-l ridică, luându-l cu vârful degetelor, dezgustat.

Era unul din briciurile lui — și plin de sânge.

Cu un strigăt înăbușit, cuprins de o presimțire teribilă, Lanyard se întoarse în călcâie și privi cu spaimă spre ușa care da în camera lui Roddy.

Era crăpată de trei-patru centimetri. Broasca fusese scoasă cu o daltă, care se afla pe jos lângă ușă.

Dincolo de ușă... era întuneric... liniște de moarte...

Adunându-și tot curajul, aventurierul păși cu hotărîre în odaia vecină.

Prima rază de lumină a lămpii lui de buzunar îi dovedi că temerile îi erau îndreptățite.

Înțelegea acum cu ce scop îi fusese rechiziționat kimonoul: ca să apere de sânge hainele casapului, care lucrase acolo.

După o clipă, Lanyard se întoarse, trecu în odaie, închise ușa și se rezemă de ea, parcă ar fi voit să pună stavilă vedeniei de dincolo.

Era galben la față; îngrozit de cele văzute și tremura de desgust și indignare.

Nu mai exista nici o îndoială asupra

complotului. Haita își dăduse seama de primejdia ce însemna pentru ea prezența lui Roddy și că nu trebuiau să mai întârzie cu suprimarea lui. Și ca să omoare dintr'odată două muște, asasinarea lui o pregătiseră astfel încât toată vina să cază asupra lui Lanyard.

De aceea încercaseră să-l adoarmă, ca să nu poată fugi înainte de venirea poliției, care să-l găsească acolo.

Nu se mai îndoia deloc că Morbihan rămăsese să-l aștepte la Cercul Prietenilor Omenirii, numai ca să-l poată reține acolo, la nevoie, iar în timpul acesta Smith să-și poată săvârși în voie odioasa crimă, pentru a trece apoi, liniștit, la atacul și adormirea celei de-a doua victime.

Acum nu-i mai rămânea vre-o alegere: sau trebuia să fugă din Paris și să se bizue numai pe ingeniozitatea lui, sau să se ducă la Morbihan și să-i ceară protecția, să facă uz de trecerea acestuia în cercurile înalte, trecere cu care acesta se lăudase cu câtva timp înainte.

Dar să se dea pe mâinile lui, să devie tovarășul unui om care era în stare să participe la o crimă atât de odioasă?... Lanyard voia mai bine ghilotina.

Se uită la ceas și văzu că erau de-abea orele patru și jumătate, atât de repede se succedaseră întâmplările de la incidentul cu somnambula.

Mai avea vreme două ore întregi până în

zori. Nopțile de Noembrie sunt lungi și înțunecoase la Paris. De-abea pe la orele șapte începea să se lumineze.

Deci, înainte de toate, trebuia să părăsească terenul funest al Parisului. Dar cum? Morbihan afirmase că oamenii lui Pocpinot păzeau toate ieșirile, și Lanyard nu se îndoia de așta.

Trebuia să găsească un mijloc. Era însă o mare dificultate; lipsa lui de bani, căci cei câțiva franci pe cari îi mai avea în buzunar erau departe de-a constitui un tezaur de război cerut de împrejurări.

E drept că avea bijuteriile d-nei Omber, dar nu le putea vinde acum.

Iar planurile Huysman?

Socoti repede ce reprezentau pentru el aceste planuri.

Cum se plimba încoace și încolo prin odaie, de fiecare dată trecea pe lângă oglinda toaletei.

Aruncându-și odată ochii în oglindă, se opri scurt, uluit de ceva ce i se părea că vede de pe fața lui obosită de nesomn și îngrozită de spectacolul văzut.

Se apropie brusc de american și-i examină contururile feței livide. Iată ce însemna asemănarea aceea care-l intrigase! Trăsătură cu trăsătură, fața asasinului reproducea fața lui: același model, poate mai gras solan, pe care Michael Lanyard îl vedea când se uita în oglindă. Singura deosebi

rea se putea spune că era mustața scurt tăiată a americanului.

Lanyard se apropie de cuvetă, luă pămătuful, făcu spumă, ascuți alt briciu, scoase o pereche de foarfeci dintr'o cutie, apoi se întoarse lângă asasin.

In două minute, lucrând repede, reuși să radă mustața de pe fața aceea nenorocită și flască.

Fără doar și poate, asemănarea era acum așa de mare încât americanul putea ușor trece drept Michael Lanyard.

Aventurierul își continuă cu înfrigurare pregătirile. In mai puțin de douăzeci de minute își schimbă complect îmbrăcămintea cu aceea a americanului; băgă în buzunarele lui diferitele obiecte găsite în buzunarele celuilalt, precum și dalta și câteva lucruri de-ale lui. Nu-i mai rămânea decât să spuie rămas bun persoanei lui, — acelui Lanyard pe care-l cunoștea Parisul.

Omul care zăcea pe jos își spusese până acum Smith, de-acum înainte va ține locul lui Lanyard, cel puțin atâta vreme, cât Lupul Singuratec avea nevoie de asta. In tot cazul poliția avea să-l accepte ca atare. Și dacă memoria lui Michael Lanyard avea să fie mânjită de un asasinat mișelesc, n'avea de ce să fie necăjit, căci această moarte prin procură avea să-i ducă Lupului Singuratic o libertate mai mare ca oricând.

Haita nu reușise să suprime decât pe Michael Lanyard, pe amatorul de tablouri

bune; rămânea însă Lupul Singuratic cu facultăţile intacte şi cu o voinţă încă şi mai hotărîtă de-aşi continua acţivitatea tenebroasă...

Stinse electricitatea, se apropia repede de fereastră şi ridicând colţul perdelei, privi în stradă.

Avu timpul să vadă silueta unui om, care se deslipi din umbra unei porţi din faţă, se duse la marginea trotuarului şi dădu din mâini — semnal destinat probabil altui spion postat în colţ, în afara câmpului vizual al lui Lanyard. Era o nouă dovadă că Morbihan nu exagerase când vorbise de măsurile luate de Popinot.

Aventurierul se convinsese în clipa aceasta că ar fi fost de ajuns să deschidă poarta şi să vrea să iasă în stradă, ca să simtă un cuţit înfigându-i-se între coaste.

Dădu din cap, mohorît, se retrase dela fereastră şi apăsă pe lampa de buzunar ca să-şi lumineze drumul până la uşă.

FUGA

Lanyard închise uşa încetişor, o încuiă cu cheia şi rămase locului, trăgând cu urechia; dar tăcerea adâncă nu fu întreruptă de nici un zgomot neobişnuit.

Acea tristă fantomă a amintirilor lui, acel biet Marcel dintr'un trecut atât de mort, care îngheţa de groaza d-nei Troyon,

nici odată nu se strecurase mai cu băgare de seamă, mai fără sgomot prin coridorul acela; cu toate acestea Lanyard nu ajunse-se nici la cinci pași de ușa lui, că altă ușă se deschise în fundul coridorului, și prin ea eși Lucia Bannon.

Lanyard de-abia se opri să nu înjure. S'ar fi putut crede că necazurile nu erau să mai aibă sfârșit în noaptea aceea!

Uimirea îi îmblânzi însă puțin exasperarea. Ce-o făcuse pe tânăra fată să-și părăsească patul. să se îmbrace și să plece la o oră atât de neobișnuită? Și de ce tremura acum la vederea lui?

Căci se părea că surpriza era tot așa de neplăcută pentru fată ca și pentru el. Era vădit că se pregătea să părăsească hotelul căci era îmbrăcată cu-o manta de ploaie, care o acoperea toată, și purta pantofi solizi de piele maro. Dând cu ochii de aventurier, se opri, se trase, fără să vrea cu un pas înapoi și puse iar mâna pe clanța ușii ci pe când ochii ei, ațintiți asupra tânărului cu o teamă nespusă, dădeau o expresie și mai ciudată feței ei de-o paloare cu totul neobișnuită.

Singurul gând al lui Lanyard în clipa aceasta fu s'o împiedice de-a scoate vre-un țipăt, care să dea prea repede de gol macabrul alibi aranjat cu atâta trudă. Se apropiă deci repede de ea, cu pași mari și muți, cu mâna ridicată ca să-i atragă atenția. Dar când fu lângă fată, expresia feței

ei se schimbă: teama îi dispăru, făcând loc unei expresii de ușurare, ba chiar de simpatie, și lăsând în jos mâna pe care o pusese pe clanță, se îndreptă, la rândul ei spre el, în tăcere. Când fata fu destul de aproape ca el să-i poată vorbi în șoaptă—și era mare maestru în aceasta, căci nici de la un pas depărtare șoapta lui nu putea fi auzită — Lanyard îi spuse cu un ton hotărît, dar și plin de respect:

— Domnișoară Bannon, te rog, — nici o vorbă, nici un zgomot!

Ea se opri și dădu din cap în semn de înțelegere, apoi el întrebă cu ochii ce se întâmplase.

— E cât se poate de important pentru mine să părăsesc hotelul fără să afle cineva. Dacă aș avea convingerea că n'ai să spui nimănui...

Fata îl liniști cu un gest.

— Dar cum ai să ieși? îl întrebă ea, de abia perceptibil. Portarul...

— Fii pe pace... Cunosc eu alt drum. Cu un pic de noroc.. .

— Atunci, vrei să mă iei cu d-ta?

— Cum? băigui el, uluit.

Ea întinse mâinile spre el cu un gest rugător.

— Și eu vreau să plec fără să fiu văzută! Trebue să plec! Ia-mă cu d-ta! Vreau să scap de-aici... Îți făgăduesc că nimeni n'o să afle niciodată...

Nu avea ce face, trebuia să primească, spre a nu pierde vremea în zadar.

— Haide atunci... și fără zgomot...

Ea dădu din cap în semn de înțelegere; apoi porniră spre o ușă apropiată. Lanyard o deschise încetișor, aprinse lanterna și dispăru în deschizătura ușii. Fără o clipă de șovăire, fata îl urmă; se strecurau, ca două fantome, luminate de lumina slabă a lămpii electrice; coborîră o scară de fier în spirală, porniră pe un coridor lung ce ducea la bucătării și se opriră în fața unei uși solide, încuiată numai cu niște zăvoare enorme, ca pe vremuri.

Astfel, în mai puțin de două minute de când se întâlniseră, se găsiră afară prin ușa de din dos a hotelului Troyon, într'o stradelă strâmtă, în care domnea un miros greu.

Ploua și acum, o burniță deasă, care cădea domol, dar fără încetare, învăluind totul par'că în ceață: felinarele, în acest cartier prost luminat aruncau o lumină atât de slabă, încât Lanyard și cu tânăra fată trebuiau să înainteze cu foarte mare prevedere, și în cea mai mare tăcere, pe trotuarele acelea desfundate și alunecoase.

Cu toată priceperea și atotștiința Haitei, Lanyard nu credea că ea știa că el era aceeași persoană cu bietul Marcel, care pe vremuri cunoscuse atât de bine drumul acesta, despre care știau numai haimanalele din cartier.

Dar la Lupul Singuratec, încrederea în sine nu mergea nici odată până acolo încât să uite prevederea. Plecând de la hotel, Lanyard luase o mână a tinerei fete, și fără să-i ceară permisiunea, o trecuse sub brațul său, însă cu mâna dreaptă, liberă, ținea revolverul în buzunar, gata să-l scoată la nevoe.

De altfel, nu avea nici deplină încredere în tovarășa sa. Atingerea mânei ei, contactul, când și când, al umărului ei, îi păreau pentru moment, lucrul cel mai plăcut și mai interesant din lume; și sentimentul, că o are alături de el, i se părea o rază de lumină aurită în întunericul situației lui atât de grele. Dar pe măsură ce minutele treceau, fu cuprins de îndoeli și neîncredere. Rememorând cele întâmplate, i se păru că descoperă ceva suspect în felul cum fata îi ieșise înainte în coridorul hotelului.

Mai întâi, cine era ea? Și de ce-i ieșea mereu în cale? Ce căutase în odaia lui? Cine era Bannon? Tatăl ei? Dacă povestea ei cu somnambulismul era falsă, era foarte posibil ca Bannon să fi pus la cale încercarea de spionaj a fiicei sale,—Bannon, care era prietenul lui Morbihan, și american și el, ca și ucigașul lui Roddy.

Oare întâlnirea aceea ciudată în coridor nu era numai un pretext ca să-l poată controla? Oare în graba și disperarea lui nu căzuse în capcana întinsă de fată și nu-și

luase pe cap, prin prezența ei, încă o mare belea?

Dar era absurd să creadă că ea... o fată ca ea, ale cărei vorbe și gesturi trădau pe omul de bună familie și cu educație îngrijită...

Totuși.. ce căutase în odaia lui? Nu prea poți avea încredere mare în asemenea somnambuli, ale căror expediții se înfăptuesc la momente atât de oportune și când mai au și chei potrivite la ușile vecinilor lor. Și acum, când se gândea, își da seama că fusese orb deabinelea că nu observase de la început această lacună în explicația ei.

Și pe fiece clipă se adâncea tot mai mult în cercetarea atitudinii ei, analizându-i fiece gest. Dacă fata s'ar fi lăsat o idee mai mult pe brațul lui, dacă i-ar fi dat câtuși de puțin a înțelege că el nu-i e cu totul indiferent și că-l privea altfel decât pe un tovarăș întâmplător într'un moment dificil, aceasta i-ar fi dat putința să-și întărească bănuelile. Căci, își zicea el, primul gând al unei femei care ar fi voi să-l captiveze și să-l îmbrobodească, ar fi fost să-i arate că se simte oarecum atrasă spre el.

Dar în purtarea ei nu se putea descoperi nici cea mai mică nuanță de cochetărie.

Preocupat de gândurile acestea, el o conduse până la colțul stradelei, unde se opri ca să arunce o privire în toate părțile, în-

nainte de a porni pe strada întunecoasă ce se deschidea înaintea lor.

Profitând de ocazie, fata își scoase încetișor brațul de sub brațul lui și se retrase înapoi cu vre-o doi pași. După ce se asigură că nu se vede nicăeri vre-un apaș, se întoarse și se uită la fată, care rămăsese în stradelă și părea nehotărîtă ce să facă.

Simțindu-se privită, se uită la el cu un zâmbet nesigur.

— Unde ne aflăm? îl întrebă ea.

Tânărul îi spuse numele străzii, dar ea dădu din cap.

— Numele ăsta mie nu-mi spune nimic, mărturisi ea. Cunosc așa de puțin Parisul, încât nu-i știu decât câteva străzi principale.

— Unde vrei să te duci?

— La gara de Nord.

El făcu ochi mari.

— La gara de nord? Dar nu mi-o lua în nume de rău...

— Vreau să iau primul tren pentru Londra.

— Ai să ai mult de așteptat, îi zise Lanyard. Primul tren pleacă pela op‘ și jumătate, și acum nu e nici cinci.

— Ce să fac? Am să aștept la gară.

El ridică din umeri: de fapt, n'avea altceva de făcut — dacă era adevărat ce spunea, că avea chiar intenția să părăsească Parisul, lucru de care însă el se cam îndoia.

Porniră înainte tăcuți — fata își da, poate, seama de neliniștea și încurcătura lui. Ajunseră astfel în bulevardul St. Germain.

Tocmai în clipa când eșiră pe bulevard, o trăsură apăru din ceață și se apropiă de ei.

Lanyard făcu semn birjarului să oprească, deschise portiera și ajută fetei să se urce.

— Dacă n'ai nimic contra, ai putea să mă lași și pe mine în drum.

— Foarte bine, răspunse ea, orice ași face tot nu mi-ași putea arăta îndestul recunoștința pe care ți-o port.

— O, te rog, nu-ți mai bate capul cu asta.

Dădu lămuriri birjarului, se sui și el și se așeză alături de fată. Birjarul dădu bici calului înjurându-l.

Calul necheză, se urni cu greu din loc, și trăsura porni, clătinându-se, în burnița deasă.

Intre cei doui tineri se lăsă o tăcere apăsătoare, ca un zid despărțitor.

Treceau tocmai pe la Palatul Regal, când deodată, fata se întoarse spre el, cuprinsă de dorința de a-și justifica purtarea.

— Ce vei fi gândind despre mine, domnule Lanyard?

El tresări:

— Eu, Te rog, nu fii îngrijată de asta. N'are nici o importanță ce gândesc eu!

— Dar ai fost atât de drăguț încât îți sunt datoare cel puțin o explicație.

— O, dacă e numai pe atât, răspunse el binevoitor, pricep și singur că ai voit să fugi dela tatăl d-tale.

! Da, n'am mai putut răbda.

Ea se întrerupse brusc, caşi cum ar mai fi voit să spuie ceva și nu îndrăznea. El aşteptă puțin apoi căută s'o facă iar să vorbească.

— Sper că nu ți-am părut indiscret?

— Nu, nu!

Acest răspuns negativ fu tot ce reuși să mai obțină. Fata recăzuse iar în mutismul ei, dar lui Lanyard i se păru că nu de bună voie.

Oare era cu putință s'o fi judecat rău ? El îndrăzni s'o întrebe:

— Ai, de sigur, prieteni la Londra?

—Nu, pe nimeni.

— Atunci...

— Am s'o scot eu la capăt. N'o să rămân acolo decât o zi sau două... până la plecarea primului vapor.

In tonul ei era ceva tăios, care arăta că vrea să părăsească subiectul acesta. Totuși el urmă cu oarecare maliţiozitate.

— Înțeleg... Dă-mi voie să-ți urez călătorie bună, domnișoară Bannon.

In momentul acesta Lanyard făcu semn birjarului să oprească în fața unui oficiu telegrafic, care era deschis toată noaptea.

— Dă-mi voie, spuse Lanyard deschizând portiera, Eu mă dau jos aici. Dar am să spun birjarului să te ducă la gara de Nord

Nu trebuie să-i dai nimic, nici măcar un bacșiș, căci am să-i plăesc eu. Nu, te rog, nici un cuvânt de mulțumire; a fost pentru mine o deosebită plăcere, domnișoară Bannon, că te-am putut servi. Și acum, noapte bună!

Tânăra fată îi întinse mâna cu un gest aproape timid.

— Îți mulțumesc, domnule Lanyard, zise ca cu o voce nesigură. Regret...

Dar nu isprăvi, Lanyard, cu capul gol în ploaia care-l biciuia, îi strânse mâna cu răceală și luându-și iarăși rămas bun, plăti birjarului, dându-i noua adresă; privi puțin trăsura care se îndepărta, apoi intră la oficiul telegrafic.

Dar enigma acelei fete îi preocupa atât de profund imaginația, încât îi fu greu să redacteze o telegramă necompromițătoare destinată prefecturei.

Ii compuse textul în englezește și o dădu funcționarului dela ghișeu, rugându-se la toți sfinții ca omul să nu cunoască limba engleză.

„Veniți numai decât în camera mea la hotel Troyon, intrați prin camera alăturată fiți gata pentru evenimente grave. Urgent.

„Roddy"

Lanyard nu văzu că funcționarul îi aruncase o privire curioasă în momentul când se întorsese să plece.

Acum, cu puțin noroc și cu intervenția urgentă a poliției, era sigur că Roddy avea să fie răzbunat și că asasinul lui va face cunoștință cu călăul.

Lanyard era deci destul de mulțumit, când porni din nou în vânt și'n ploaie. Dar primul lucru care-i apăru înaintea ochilor fu nenorocita aceea de trăsură, care se întorsese iar lângă oficiu, iar Lucia Bannon se apleca afară și-l căuta cu ochii.

Lanyard fu cât pe-aci să dea drumul unei înjurături. Ii venea să-i întoarcă spatele și să nu mai știe de ea. Dar nu îndrăzni: nu departe se afla un sergent de oraș.

Luând un aer, cel puțin exterior, de resemnare. Lanyard se apropiă de portieră.

— M'am făcut vinovat poate de vre-o neghiobie ? întrebă el cu o politeță în voce, care nu avea însă ecou în sufletul lui. Imi pare rău...

— Neghiobia e din partea mea, îl întrerupse fata foarte agitată. Domnule Lanyard, n'am... n'am...

Vorbele i se opriră în gât și ea izbucni în plâns. Se retrase apoi în trăsură ca el să nu poată vedea cât era de amărîtă. Lanyard își stăpâni dorința de a o întreba cu brutalitate: „Ei acum ce mai vrei ?", și se apropie de portieră.

— Mai pot să fac ceva pentru d-ta, domnișoară Bannon?

— Nu știu... Dar mai adineaori am deș coperit... am plecat în fugă și nu m'am gân

dit să iau... n'am bani, nici măcar un franc!

După o scurtă pauză, el replică binevoitor:

— Ei, asta cam complică lucrurile, ce-i drept!

—Ce-o să mă fac? Nu mă pot întoarce... și nici nu vreau! Orice, mai bine decât asta! Iți poți închipui în ce situație disperată sunt, dacă prefer să fac apel la generozitatea d-tale!... și am abuzat doar destul de răbdarea d-tale...

— Nu prea! răspunse el prietenos. Dar... așteaptă o clipă... o să vorbim pe urmă...

Se întorse spre birjar și-i spuse să-i ducă în piața Pigalle, apoi se urcă în trăsură, cuprins mai mult decât oricând de bănueli.

— Am crezut că am o hârtie de o sută de franci în portofel; îi răspunse ea, după ce trăsura se puse în mișcare. Și hârtia este și acum acolo; nenorocirea însă este că, plecând dela hotel, am uitat să iau și portofelul.

— Cu o sută de franci, cu greu ai fi putut ajunge la New-York, răspunse aventurierul pe gânduri.

— O, sper că nu crezi...

Fata se strânse în colțul trăsurii, cu o tresărire de umilință.

Lanyard se făcu că n'o observă și aplecându-se prin fereastra trăsurii, strigă birjarului o nouă adresă: „Fundătura Stanislas!"

Trăsura ocoli un colț de stradă și apucă spre Sena, cu o iuțeală, care te făcea să crezi că grajdul era de partea cealaltă a râului și caii se grăbeau acasă.

— Dar unde ne ducem? întrebă fata, după ce Lanyard se așeză iar la locul lui.

— La locuința unui artist cunoscut de-al meu, pictorul Solon. El nu e aici și o să ne folosim de atelierul lui. Când este în voiaj, îmi lasă cheile. Acum se află în Statele Unite. Acolo vom găsi un adăpost, unde ne vom putea odihni fără teamă și să judecăm pe 'ndelete situația noastră.

— Dar... băigui fata foarte încurcată.

— Dă-mi voie mai întâi să-ți explic cum stau lucrurile, o întrerupse el repede.

— Haide, spune-odată, îl rugă ea, văzând că iar se oprește.

— Să începem... Nu mă îndoesc că ai motive temeinice să fugi dela tatăl d-tale.

— Motive foarte puternice și foarte serioase, confirmă ea cu energie.

— Și ai prefera să nu te 'ntorci...

—Nici nu poate fi vorbă!

Cuvintele acestea fură spuse cu o asemenea furie stăpânită încât lui Lanyard îi venea chiar s'o creadă.

— Dar n'ai pe nimeni la Paris... Și n'ai nici bani, așa că trebuie să-ți găsim deocamdată un adăpost. Cât despre mine, n'am dormit de patruzeci și opt de ore și e nevoie să mă odihnesc, dacă vreau să fiu în

stare să cuget și să iau măsurile de cuviință.

— Ai perfectă dreptate, răspunse fata după o clipă. N'aș vrea să mă crezi nerecunoscătoare. Imi pare chiar grozav de rău că nu văd cum aș putea să-ți mulțumesc pentru necazurile pe cari le-ai avut cu mine.

Și ea rămase cu ochii la el, privindu-l îngândurată.

După vre-o câteva clipe se opriră la capătul străzii. Lanyard se coborî cel dintâi și-i ajută și fetei să se coboare, plăti birjarului și se îndreptă spre o poartă de fier dintr'un zid înalt, prevăzut cu sârmă ghimpată.

După ce intrară, Lanyard închise poarta cu multă grijă, punându-i barele de fier; acelaș lucru făcu și cu ușa casei și de-abea pe urmă aprinse lampa în vestibul.

Apoi intră cu fata într'o odaie mobilată artistic și foarte original.

— In etajul de jos sunt odăile de locuit, îi explică el în grabă. Solon nu este însurat și trăește absolut singur. Modelul și îngrijitoarea nu vin decât ziua și portar n'are. Dacă-mi dai voie, voi pune la dispoziția d-tale atelierul, care e sus.

Și conducând-o pe o scară îngustă; făcu lumină într'o încăpere mare, ce cuprindea tot etajul.

— Cred că o să-ți fie bine aici, îi zise... Divanul e foarte moale... și ușa asta, care

dă pe scară, o poți încuia; eu, bine înțeles, voi fi de pază jos... Și acum, domnișoară Bannon... dacă nu mai dorești nimic...

Fata nu răspunse decât printr'un zâmbet slab și un mic oftat. Aproape fără să vrea, doborîtă de oboseală, ea se lăsă într'un fotoliu mare.

Privirea-i obosită examină atelierul luxos aranjat, apoi se întoarse la Lanyard; tânărului i se păru că vede o emoție adâncă în ochii aceia atât de atenți, atât de întunecați de deznădejde, neliniște și oboseală.

— E drept că sunt grozav de obosită, mărturisi ea... mai mult decât credeam... Sunt sigură că o să dorm bine... Și mă socotesc foarte fericită, domnule Lanyard. Ai fost mai bun cu mine decât meritam. Fără de d-ta, nici nu vreau să mă gândesc ce m'ași fi făcut.

— Noapte bună, domnișoară, murmură el și eși atât de repede, încât fu la jumătatea scării când auzi răspunsul fetei la urarea lui.

Când ajunse jos, auzi ușa de sus închizându-se și cheea învârtindu-se în broască.

Lanyard se pregătea să încuie cu cheea și ușa de jos, când o nehotărîre trecătoare îi opri mâna.

— Ce dracu! mormăi el plictisit... fata asta nu poate să aibă gânduri ascunse și dușmănoase... E imposibil să mintă cu ochii pe cari îi are. Totuși... totuși...

Ei drace, dar ce m'a apucat? M'am ramo-

lit oare? De ce să ezit să iau o măsură elementară de prevedere împotriva unei posibile trădări din partea unei femei cu care n'am nici în clin, nici în mânecă și ale cărei fapte nu-mi pot părea decât suspecte?... Și asta numai pentru că are un obraz drăguț și ochi rugători!

Puse mâna hotărît pe cheie, încuiă ușa și cu pasul greoi se îndreptă spre odaia de culcare a prietenului său.

Inaintă în întuneric și după o clipă căzu istovit pe pat.

DEȘTEPTAREA

Era târziu după amiază când se trezi Lanyard din somnul adânc și atât de neobicinuit la el, somn în care se scufundase datorită istovirii atât de grozave a întregului său organism, oboselii lui atât de nervoase cât și musculare și mintale.

O letargie profundă îi amorțise simțurile. Creerul era complect amorțit și 'n tot corpul simțea o durere surdă. Deschise ochii, nedându-și seama încă unde se află. In jurul lui era întuneric și nici un zgomot nu se auzea de nicăeri.

Dar încetul cu încetul îi reveni memoria și începu să-și dea seama...

Dar, lucru ciudat din punctul lui de vedere, primul lui gând fu la fata de sus, din atelier, în acelaș timp prizonieră și ostatecă

și nu la soarta lui însuși. Sta încă culcat moleșit de somn, și făcea mari sforțări să-și vie bine în fire.

Căci nu se mai recunoștea. Unde era deosebirea, n'ar fi putut-o spune; își da însă bine seama că deosebirea exista — că se schimbase, că în firea lui se produsese o reacțiune stranie pe când dormise. S'ar fi spus că somnul nu reparase numai istovirea țesuturilor creerului și corpului său, dar că-și întinsese înrâurirea binefăcătoare și asupra fibrelor sufletului său. Gândurile lui apucaseră pe o cale nouă; nu se gândea numai la el, la soarta lui, a lui Michail Lanyard, care până acum era singura lui preocupare. Chiar în momentele acestea, când gândurile ar fi trebuit să-i fie preocupate numai de situația în care se afla, se interesa mai puțin de soarta lui decât de a domnișoarei Lucia Bannon, care n'ar fi trebuit să însemne nimic pentru el, pe care o cunoaște de-abia de patruzeci și opt de ore și la care nu se putea opri să se gândească în pofida intereselor sale.

Turburat și încurcat, se hotărî, în sfârșit, să se uite la ceas. Dar nu-i veni să-și creadă ochilor: nu se putea să fie deja ceasul cinci!

Nu se putea să fi dormit aproape douăsprezece ceasuri!

Dar dacă ceasul spunea adevărul, atunci ce se făcuse fata în tot acest răstimp? Avusese și ea o nevoie tot atât de imperioasă

de somn încât scurta zi de Noembrie trecuse fără ca să-și dea seama ? Să se fi sculat și culcat iar ? Se pipăi: cheia era tot la el. Se furișă până la ușa scării din vestibul și o descue binișor. Dacă fata tot dormea, de ce-ar fi deranjat-o ? Ii trebuia timp să-și puie la cale salvarea și pentru asta avea nevoie de liniște.

Se apropie de fereastra ce da în curte, ridică un colț al perdelei și se uită afară, prin grilajul porții, în stradă, unde un felinar unic, lumina slab ceața care învăluia totul. Nu se vedea nici țipenie de om, pe trotuarele bătute de ploaie.

Aspectul atât de dezolat al acestei bucăți de stradă întunecă și mai mult gândurile lui Lanyard și-i adânci o cută de îngrijorare pe frunte.

Ingândurat, se duse în bucătărie și, aprinzând lumina, se spălă la robinet; după aceea începu să caute ceva de mâncare. Găsi cu greu o mașinuță de spirt, o sticlă cu puțin spirt, un pachet de ceai, două sau trei cutii cu pișcoturi, tot atâtea de conserve, ultimele rămășițe din proviziile pictorului, destul de neispititoare și'n cantitate cu totul insuficientă. De-abia acum își da seama că era cumplit de flămând și nu era nici un motiv să creadă că fata ar fi mai puțin flămândă ca el.

Lanyard turnă spirt în mașinuță, puse apă pe foc și, aprinzându-și o țigară se așeză să supravegheze oala și să se gândeas-

că la diferitele probleme aduse de ziua aceea.

Dar fără de voie gândurile îi reveniră la punctul lor de plecare, în momentul când se trezise. O expresie de uimire îi umplu ochii gânditori. Intr'o evoluție înceată dar căreia nu i se putea împotrivi, universul lui se schimbase cu totul, fără ca să-și dea seama.

Un zgomot de pași îl readuse în fire, parcă din depărtări nemărginite.

Ridică ochii și o văzu pe Lucia oprită în prag. Se scula încetișor, adunându-și cu greu gândurile și puterile, în vederea luptei pe care atitudinea fetei o prevestea.

Tremurând de încordare, indignată și dispreţuitoare, ea-l întrebă fără nici un înconjur:

— De ce m'ai închis?

El băigui încurcat:

— Te rog să mă erți..

— De ce m'ai închis?

— Imi pare foarte rău...

— De ce m'ai închis, te'ntreb? Și lovi cu piciorul în pământ, ceeace-i făcu în celc din urmă pe Lanyard să-i răspundă:

— Pentru că n'am avut încredere în d-ta, dacă vrei cu tot dinadinsul s'o știi!

Ea îi aruncă o privire încruntată:

— Și cu toate astea, stăruiai ca eu să am încredere în d-ta!

— Cazurile noastre nu se aseamănă: d-ta nu ești un răufăcător recunoscut, căutat de

poliţiile tuturor capitalelor din Europa, urmărit pe deasupra, de rivali... luptând pentru viaţă, libertate, şi — aici avu un zâmbet amarnic — pentru a-şi găsi puţină fericire!

Ea răsuflă odată cu putere — dar el nu putu să-şi dea seama dacă se simţea stingherită sau numai uimită de sinceritatea lui.

— E adevărat ceeace spui? întrebă ea cu aprindere.

— Că sunt un spărgător... şi celelalte? Dar, domnişoară Bannon, o ştii doar!

— Eşti Lupul Singuratic?

— Da, şi o ştii şi d-ta de mult. Doar numai dorinţa de-a găsi o dovadă că sunt Lupul Singuratic te-a făcut să intri în camera mea noaptea trecută — fie că d-ta singură ai voit să te convingi de lucrul acesta, fie după îndemnul lui Bannon, şi probabil că desgustul de fără de legile cari se urzeau în jurul d-tale, te-au făcut să fugi de acea societate compusă numai din mişei.

Atacul acesta păru că o linişteşte şi că-i redă sângele rece; departe de a se supăra, ea recunoştea că tânărul avea dreptate şi de pe faţa-i se şterse expresia de mânie. Se uita acum la Lanyard cu ochi liniştiţi şi atenţi. Ea înaintă cu paşi siguri în odaie şi se uită drept în ochii lui.

— Ai crezut toate astea despre mine... că aş fi capabilă să te spionez... şi totuşi ai avut generozitatea să crezi că-mi pare rău că săvârşesc aceste lucruri?

—La început nu... La început, când ne-am întâlnit astă-noapte în coridor, am fost convins că veneai iar să mă spionezi... De abia când m'am trezit mai adineaori aici, acum o jumătate de ceas, am început să mă conving că era absolut imposibil ca d-ta să te fi pretat la o mișelie ca cea săvârșită noaptea trecută.

— Dar dacă gândeai astfel despre mine, cum de ai...

— M'am gândit că era în folosul meu, totuși, să te reții, ca să nu te poți duce să dai raportul cartierului general.

— Dar acum ți-ai schimbat părerea despre mine?

El dădu din cap afirmativ.

— Dar de ce? îl întrebă ea cu uimire în glas. De ce?

—N'aș putea să ți-o spun, răspunse el domol... Nici eu singur nu-mi dau seama. Bănuesc că pentru că.. .pentru că nu mă pot opri de-a crede în d-ta.

Ea se înroși și lăsă ochii în pământ.

— Nu înțeleg.

— Nici eu, mărturisi el cu o voce tot atât de înceată....

In clipa asta apa din oală dădu în foc, ceeace fu o diversiune venită în momentul cel mai potrivit. Lanyard luă apa de pe foc și o turnă peste ceaiul dintr'un ceainic de faianță.

— O ceaşcă din băutura asta şi ceva de mâncare n'o să ne facă rău de loc, spuse el cu un zâmbet fugar şi nesigur.

MĂRTURISIRI

Şi cum fata rămase cu privirea îngândurată, aţintită în zare, şi nu răspunse nimic, el o întrebă din nou:

— Vrei să bei o ceaşcă de ceai ?

Ea îşi adună gândurile, zise „da, mulţumesc", cu'n zâmbet uşor, şi se aşează pe un scaun lângă masă.

Lanyard căuta să întreţie convorbirea, ca să alunge jena care-l despărţea de ea, ca o invizibilă prezenţă străină:

— Trebuie să-ţi fie foame.

— Aşa e.

— Regret că n'am ceva mai bun să-ţi ofer. M'aşi fi dus cu plăcere să cumpăr ceva, dar....

— Dar?... făcu ea, luându-şi din pezmeţi şi din şunca conservată din cutie.

— Am socotit că nu-i prudent să te las singură...

— Inainte sau după ce ţi-ai schimbat părerea despre mine? Probabil că după, nu e aşa ? spuse ea, subliniând ultimele cuvinte cu o nuanţă de ironie.

— Inainte, răspunse el liniştit... dar şi după, ori cum judecam, nu era prudent să te las singură aici. Inchipuieşte-ţi că te-ai

fi trezit singură în casa asta necunoscută și ai fi văzut că am plecat... Te-ai fi găsit fără bani și fără prieteni, într'un oraș în care nu cunoști pe nimeni.

—E adevărat. Dar ce-i de făcut?

— In disperare de cauză, te-ai fi văzut poate silită să te întorci..

— Și să expun rezultatul investigațiilor mele...

— Ei ar fi știut să scoată de la d-ta amănunte dăunătoare pentru mine, adăogă Lanyard amabil. In orice caz, ai fi fost silită să reiei niște legături de care ai voit să scapi.

— Cum poți crede una ca asta? exclamă ea. Nu mă cunoști decât de douăzeci și patru de ore...

— Chiar dacă te-ai fi înjosit noaptea trecută să joci rolul de spioană, multă vreme nu l-ai fi putut susține. Ar fi trebuit din nou să fugi de apropierea înspăimântătoare a acelei bande de șacali.

—Nu numai ca să te pot spiona pe d-ta, ești sigur?

— Sunt sigur. Doar mi-ai spus-o și o cred.

Fata isprăvi liniștită ceaiul și se rezemă de spătarul scaunului, privind fix pe tovarășul ei. Apoi spuse cu'n râs ciudat:

— Ai un fel de a te încrede în cinstea oamenilor!...

— Nu e mare minune.. când e vorba de d-ta!

Ea rămase puțin pe gânduri și-l întrebă apoi cu oarecare neliniște:

— Ce vrei să spui?

— Că sunt absolut sigur de d-ta! Dar chiar dacă n'aș fi, m'aș feri să-ți cer vre-o promisiune. Se opri și ridică din umeri, apoi continuă: Dacă tot n'aș avea încredere în d-ta, ți-aș spune: „Domnișoară, ușa e deschisă, pleacă și, dacă vrei, du-te înapoi la Haită, fă-i raportul și ea va face ce crede de cuviință". Crezi că-mi pasă de ei?

Eu socotesc că sunt mult superior boilor acelora; sunt inteligent, și cel puțin... știu să veghiez singur la siguranța mea!

In clipa asta, dacă s'ar fi uitat la fată, ar fi putut citi o mare tristeță și dezamăgire.

— De ce te lauzi astfel... față de mine?

— Nu atât din vanitate, cât din dispreț pentru ceata aceea de câini mișei... ca alde Popinot, Wertheimer, Morbihan.. și cei de-o seamă.

— Și Bannon, îl corijă ea liniștită.. asta ai vrut să spui.

— Dar... băigui tânărul încurcat.

— Mi-e indiferent, afirmă ea. Te pricep foarte bine, și oricât de ciudat ar părea, lucrul ăsta nu mă emoționează deloc.

Și răspunzând cu un zâmbet ușor la privirea lui uluită, fata adăogă:

— Știu eu ce știu!

— Aș da mult să știu și eu ce știi d-ta, murmură el confuz.

— Dar mai întâi, spune ce știi d-ta reluă

d-ra Bannon, împotriva tatălui meu, adică ce te face să ne bănuești pe amândoi, pe mine și pe el?

— Iartă-mă dacă te-am ofensat...

Ea îl întrerupse nerăbdătoare.

— Te-am mai rugat să nu ții socoteală de sentimentele mele, domnule Lanyard.

— Ei, atunci, aș spune că d. Bannon, tatăl d-tale... e acela care a ordonat asasinarea bietului Roddy!

Fata tresări. Fața ei avu o expresie de surpriză, de groază amestecată cu îndoială.

— Roddy? repetă ea în șoaptă, îngălbenindu-se, Roddy!...

Tânărul îi povesti cele ce i se întâmplaseră cu o noapte înainte.

— Nu știai?

— Dar cum îmi poți pune o asemenea întrebare? gemu fata.

Aplecată cu capul înainte, cu cotul pe masă, ea își frângea mâinile, strângându-și degetele atât de tare, încât se făcură albe ca varul — dar tot mai puțin albe decât fața, ai cărei ochi plini de oroare, surprindere și milă, se uitau implorător la tânăr.

— Nu m'ai înșelat? De sigur că nu, căci ce motiv ai fi avut s'o faci? băigui ea. Dar e grozav, e înfiorător!

— Imi pare foarte rău, murmură Lanyard, dar nu ți-aș fi spus nimic, dacă n'aș fi socotit că știi.

— Credeai că știu... și că n'am făcut nimic ca să-l scap? Oh, dar e cu putință?

— Nu... Asta n'am crezut-o. Dar dând peste d-ta îndată după aceea, n'am putut să trec cu vederea coincidența; și când mi-ai spus că vrei să fugi de la tatăl d-tale, m'am gândit, având în vedere cele întâmplate, că fuga este o consecință a lor.

Ea dădu încet din cap, și indignarea îi dispăru tot atât de repede cum și apăruse.

— Înțeleg, zise ea; dar te-ai înșelat. E adevărat, am voit să fug, dar nu din pricina asta. Nu-mi închipuiam...

Ea tăcu din nou și rămase cu capul plecat, frângându-și mâinile, încât lui i se rupea inima, privind-o.

— O, te rog, domnișoară, nu-ți face atâta inimă rea. De vreme ce n'ai știut nimic, nici n'ai fi putut împiedica crima.

— Nu, murmură ea tristă... N'aș fi putut face nimic... Dar ce grozăvie! Și d-ta ai putut crede...

— Dar n'am crezut nimic! protestă el... zău că nu.

— Ai avut prefectă dreptate, reluă ea... nu numai în aparență, ci, până la un oarecare punct, și în realitate. Trebuie să știi... trebuie să-ți spun...

— Numai ceeace dorești să-mi spui, o întrerupsè Lanyard. Faptul că aproape te-am secvestrat, sub pretextul că vreau să te servesc, nu-mi dă nici un drept la confidențele d-tale.

— Iți pot oare lua în nume de rău că ai judecat astfel?

Și continuă domol, fără să ridice ochii, cu privirea ațintită asupra degetelor ei încleștate :

— Pentru liniștea mea țiu să știi ceeace, poate, în alte împrejurări, nu ți-aș fi spus... cel puțin deocamdată. Nu sunt fiica lui Bannon. Numele noastre se aseamănă — lumea le confundă foarte des. Eu mă numesc Shannon... Lucy Shannon. D. Bannon îmi spunea Lucia, ca să mă necăjească, căci știa că nu-mi place. Tot de asta se dă și drept tatăl meu, când lumea se înșeală și o crede.

— Dacă e așa... atunci pentru ce...

— E foarte simplu, continuă ea, cu ochii tot în jos. De meserie sunt infirmieră. D. Bannon este tuberculos... și boala îi este atât de înaintată încât e o minune că n'a murit de mult: luni întregi m'a urmărit gândul că numai răutatea îl mai ține în viață. Puțin timp după ce am intrat în serviciul lui, am descoperit pe seama lui anumite lucruri... Avusese o emoragie cum sta la birou; și pe când era leșinat iar eu așteptam doctorul, observai, din întâmplare, una din hârtiile la care lucra în momentul leșinului. Și în clipa când începui să-mi dau seama ce fel de om serveam, el își reveni în fire, mă privi... și înțelese. Observai că se uită la mine cu o privire încruntată și înfiorătoare, cum știe să aibă, când vrea, și cu toate că încă nu era în stare să vorbească, simții că viața mea n'ar mai face nici un ban, dacă aș su-

fla cuiva vre-o vorbă despre cele ce văzusem. Aș fi voit atunci, din toată inima, să-l părăsesc, dar nu mă puteam pune cu el... Mi-a fost teamă că n'aș mai avea mult de trăit dacă l-aș părăsi. Cu toate că n'a făcut niciodată vre-o aluzie la întâmplarea aceea, el mi-a dat destul de limpede a înțelege, și nu numai odată, ce putere avea și ce mi s'ar întâmpla dacă aș pomeni cuiva de cele ce știam. De atunci este aproape un an... Aproape un an de continuă groază...

Vocea i se înecă. Fata tremura ca o frunză, amintindu-și de suferințele pe cari le îndurase în tot acest nesfârșit an de sclavie. Și Lanyard se simți în primul moment prea emoționat ca să poată vorbi; se uită înmărmurit la fata aceea, cu o feminitate atât de pronunțată și fermecătoare, și în același timp, atât de puternică și de curagioasă. Se simțea sfâșiat de milă și-și jură că o va ajuta să-și recapete libertatea și fericirea, chiar dacă pentru asta — ar trebui să înfunde el pușcăria!

Se auzi murmurând:

— Biată, biată copilă!

— Nu mă căina! zise ea, cu ochii tot în pământ. N'o merit. Dacă aș fi avut cât de cât curaj, m'aș fi împotrivit; ar fi fost de-ajuns să spun un cuvânt poliției...

— Dar cine e el? întrebă Lanyard. Adică, vreau să spun, ce e el?

— Nu știu ce să-ți răspund. Și nici nu îndrăznesc: am impresia că zidurile astea

m'ar trăda dacă aș spune. In realitate nu știu nici cine e, nici ce e: știu însă că este un om care și-a consacrat viața ca să născocească răul și să poruncească acoliților săi să-l execute.

— Dar dacă ai convingerea asta... cum ai găsit, în cele din urmă, curajul...

— Pentrucă n'am mai avut curajul să îndur viața, pentrucă mi-a fost mai mare groaza să stau la el, decât teama de a plega... teamă, că și sufletul meu o să se lase tărît spre fără-de-legi. Și noaptea trecută, mi-a poruncit să mă duc în odaia d-tale și să scotocesc spre a găsi vre-o dovadă că d-ta ești Lupul Singuratic. Era prima oară că-mi cerea un astfel de lucru. Mi-a fost frică, dar l-am ascultat. Am fost însă foarte bucuroasă când m'ai întrerupt — cu toate că a trebuit să mint, așa cum am făcut-o... Și odată întoarsă în camera mea, sub influența celor întâmplate, am simțit că n'am să mai pot răbda; și după un răstimp, când mi s'a părut că nu mai mișcă nimic în casă, m'am sculat, m'am îmbrăcat fără zgomot și... Iată cum se face că te-am întâlnit... absolut din întâmplare.

— Dar ai părut așa de speriată, când m'ai văzut...

— Am și fost, mărturisi ea simplu, am crezut că e d. Greggs.

— D. Greggs?

— Secretarul particular al d-lui Bannon — mâna lui dreaptă.

Este aproape de statura d-tale, are haine de aceeași culoare; și cum lumina era slabă — din depărtare, n'am văzut că n'ai mustață — căci d. Greggs nu e ras...

— Atunci Greggs l-a asasinat de Roddy și a încercat să mă adoarmă și pe mine!... Tare aşi vrea să știu dacă poliția s'a dus acolo înaintea lui Bannon sau a altui om de-al lui și a descoperit substituirea. Știi, dela oficiul telegrafic am trimis o telegramă poliției. ca să-i dau de veste.

Agitat peste măsură, Lanyard începu să se plimbe prin odaie cu pași mari; și acum, când privirea lui nu mai era ațintită asupra ei, tânăra fată ridică ochii și-i urmări mișcările. El vorbea cu glas tare, mai mult pentru sine decât pentru ea:

— Tare aşi vrea să știu!... Dar ce noroc a fost că ai dat de mine! Căci dacă te-ai fi dus la gara de Nord și-ai fi așteptat acolo... Este foarte posibil ca Bannon să fi descoperit lipsa dumitale încă înainte de ora opt, și-atunci...

— Mă tem că e așa...

— Cât despre mine, au pus strajă la toate barierele Parisului: peste tot se găsește o santinelă din apașii lui Popinot. Și dacă Bannon ar fi descoperit la timp dispariția d-tale, ar fi fost de-ajuns o vorbă...

El se opri și se înfioră gândindu-se ce s'ar fi putut întâmpla dacă vorba aceasta ar fi fost spusă și fata ar fi fost găsită așteptând trenul în gara de Nord.

— Slavă Domnului că n'a fost să fie. Și acum, nădăjduesc că Bannon trebuie să aibă destule griji ca să-l scape pe prețiosul său domn Greggs dela pușcărie, așa că noi putem avea noroc. Și nu cer decât să pot scăpa și de data asta de ei. Căci, acum, că știu cine sunt, Morbihan și banda lui, n'or să mai aibă liniște până ce nu mi-ar veni de hac. Vreau să scap cu fața curată încă odată ; cât despre ei, facă ce-or vrea.

Ea se încruntă.

— Nu înțeleg ce spui... Parcă ai vrea să te predai — să cedezi la cererile lor?

— Intr'o privință, da. Aș vrea să am posibilitatea să iau o hotărîre, de care însă ei nu s'ar putea mândri, că am luat-o de frica lor. Vreau, adică, să părăsesc totul, lăsându-le câmpul liber.

Declarația aceasta fu urmată de o clipă de tăcere. Lanyard, care se oprise lângă masă, rezemându-se de ea cu o mână, își aplecase ochii spre fată, uitându-se la ea cu o privire serioasă, dar candidă. Și în profunzimea ochilor ei, cari nu se deslipeau de ființa lui, i se păru că observă o turburare ciudată. S'ar fi spus că se naște în ei o lumină, mai întâi ca o flacără micuță, timidă și tremurătoare, dar care, din clipă în clipă, devenea tot mai puternică și mai mare, dar tot nesigură încă, astfel încât lui Lanyard, adâncit în admirarea ei, i se păru că vede fața aprinsă a unui heruvim care

dansa în adâncurile vre-unei păduri ruginite de toamnă...

— D-ta, suspină ea neîncrezătoare, d-ta singur vrei să încetezi...

— Am și încetat, domnișoară Shannon. Lupul Singuratic și-a trăit traiul și pentru ultima oară a eșit din bârlog. N'o știam nici eu până în minutul când m'am trezit, acum o oră, dar asta a fost cea din urmă ispravă a mea.

— Dar de ce? întrebă ea uluită și cuprinsă de o emoție puternică, pe care totuși căuta să și-o ascundă. De ce ai luat hotărîrea asta ? Ce te-a putut înrâuri...

— In tot cazul, nu frica de Haită! zise el ironic.

— O, de asta sunt sigură! răspunse ea cu nerăbdare... Sunt absolut sigură! Totuși nu înțeleg...

— Dacă nu te plictisește, am să încerc să-ți explic... Cei mai mulți din cei care au meseria mea, sunt stupizi, pentru că se apucă de lucruri pentru care e nevoie de o inteligență neobișnuită, fără s'o aibă, și de aceea dau un kix jalnic. Nu le-ar trece, de pildă, nici prin gând să se apuce de vre-o lucrare înginerească, fără să știe meșteșugul, dar se aruncă dintr'o dată la orice operație periculoasă de cambriolaj; și după ce-și plătesc insuccesul cu vre-o câțiva ani de pușcărie, când sunt liberați se apucă din nou. Genul acesta de răufăcători — din care se compune nouăzeci și nouă la sută din

breasla noastră — este stupid și n'are nici un leac. Există și altă categorie. Ea cuprinde pe aceia la cari imaginația prevede primejdia, și a căror capacitate intelectuală, instrucție tehnică și dexteritate manuală îi îndreptățește să se arunce în cele mai îndrăznețe operații—de pildă să deschidă vreo casă de bani modernă. Acești rău-făcători reușesc, ca mine; sunt totuși tot atât de stupizi și de rataţi, ca și ceilalți 99 la sută, pentrucă nici ei nu judecă. Altfel și-ar spune că aceeași inteligență, pusă în slujba nevreunuia din meșteșugurile, de cari au nevoie în această meserie, nu numai că le-ar răsplăti mai bine ostenelile, dar le-ar lăsa intactă cinstea și i-ar scăpa odată pentru totdeauna de teama de-a fi arestați, teamă care ne obsedează pe toți, ca amintirea unui fapt rușinos...

Se opri apoi, gâfâind, și rămase o clipă în tăcere, cu fața palidă și cu privirea exprimând o sinceritate deplină, dar văzând că fata continuă să-l fixeze cu ochi neclintiți, ca fascinați, începu iarăși cu o voce nu tocmai sigură:

— Când mă trezii, mi se păru, că fără să știu, judecasem toate lucrurile astea în timpul somnului. Imi dădui seama, limpede și pentru prima oară, de activitatea mea! In bietul meu creer pervertit, gândeam că exista ceva frumos și pasionant romantic în cariera unui mare criminal și să mă soco-

tesc un personagiu superior, un dușman al societății.

— De ce-mi spui toate astea ? întrebă ea, parcă trezită de-odată dintr'o adâncă reverie. El ridică din umeri, cu indiferență:

— Pentrucă, după cât se pare, mi-am pierdut trufia. Incă acum douăzeci și patru de ore, plezneam de trufie; acum însă mă simt ca un copil care s'a pierdut într'o pădure adâncă. N'am nici un prieten pe lume. Sunt asemenea unui câine părăsit, care parcă ar cere îndurarea oamenilor. Și d-ta ai nenorocirea să fii singurul om în care mă pot încrede acum. Mă așteaptă o luptă crâncenă — o știu bine — și dacă n'aș avea pe nimeni care să mă stimuleze, ar fi foarte rău de mine. Dar dacă... (el șovăi o clipă, dar cu o expresie de înflăcărată speranță)... aș nădăjdui că d-ta îmi porți un interes cât de mic, dacă aș putea spera că vei fi fericită, știind că am învins toate piedicile, asta ar avea o mare însemnătate pentru mine și poate că mi-ar aduce mântuirea!

O urmărea cu o privire duioasă, așteptând vorbele ei ca un condamnat care, împotriva tuturor așteptărilor, nădăjduește să fie ertat. O văzu șovăind, cu ochii cătând în zare, cu buzele întredeschise; și fără să-i dea răgaz să spuie vre-o vorbă, el continuă repede.

— Nu spune încă nimic. N'am făcut până acum nimic care să te convingă, am ținut numai discursuri! Dă-mi putința să-ți dovedesc cele ce am spus.

— Cum, pronunță ea cu o vădită sforțare, cum ai putea să mi-o dovedești ?

— Cu timpul, trăind o viață cinstită, cu toate că modestă, dar, mai ales, începând chiar de-acum să îndrept, pe cât pot, relele pe cari le-am săvârșit.

Și el scoase din buzunar cutia de piele și-o puse pe masă.

— Eri la Londra, spuse el liniștit, am dat două mari lovituri: Una a fost pregătită; cealaltă am improvizat-o pe loc. Acea pregătită timp de câteva luni, a fostul furtul bijuteriilor d-nei Omber... care sunt aici.

Bătu cu degetele pe cutie, apoi reluă cu același ton:

— Cealaltă afacere are nevoe de o introducere. Acum câtva timp, un francez anume Huysman, care locuia la Tours, a fost asasinat în împrejurări misterioase. Era un inventator sărac, care și-a cheltuit ultimul ban ca să perfecționeze un stabilizator, un aparat destinat să evite în mod practic prăbușirea avioanelor. Ultimile lui încercări au produs senzație și era în ajun de a vinde invenția lui guvernului, când a fost ucis și planurile au dispărut. Toate indiciile tind să arate că vinovat de această crimă ar fi un spion internațional, anume Ekstrom — Adolf Ekstrom, fost, pe vremuri, șeful aviației germane, destituit apoi pentru diferite delicte și bănuit de trădare. Dar Ekstrom n'a putut fi descoperit, iar planurile au în căput foarte repede în mâinile ministrului

de război german. A fost o pleașcă bună pentru Germania. Superioară prin dirijabilele ei, achiziționarea stabilizatorului îi da un avans de cel puțin zece ani în materie de aeroplane, față de celelalte națiuni. Ei, Ekstrom a apărut la Londra cu aceleași planuri, pe cari voia să le vândă Angliei. Intâmplarea mi l-a pus în cale, și el m'a luat drept omul care-i dase întâlnire — un agent secret al ministerului de externe. Ei bine, — nu interesează cum, — am reușit să obțin de la el planurile și le-am adus cu mine, cu gândul de-a le oferi Franței, căreia îi revin de drept.

— Fără nici o recompensă? întrebă fata.

— Nu tocmai. Aveam intenția să nu trag nici un folos din această chestiune — căci nu mă pretez la asemenea lucruri — dar în împrejurările actuale, dacă Franța vrea să mă răsplătească, acordându-mi învoirea să părăsesc țara, nu voi refuza... Mă aprobi?

Ea făcu un gest afirmativ:

— Ar fi mai mult decât o crimă să i se dea planurile înapoi lui Ekstrom.

— Să ne întoarcem acum la d-na Omber. Ea se află aci, la Paris, și-i cunosc foarte bine locuința. Acum am de gând să mă folosesc de faptul că cunosc planul casei și să-i restitui bijuteriile, fără riscul de-a cădea în mâinile poliției. O să fie ușor... Și asta mă face să-ți vorbesc de o mare favoare, pe care vreau să ți-o cer.

Ea îi aruncă o privire de o blândețe atât

de neașteptată, încât el se simți cuprins de o șovăială. Dar o înfrânse și spuse:

— Până mâine dimineață tot nu poți părăsi Parisul — datorită faptului că m'a furat somnul. Și până atunci, nu ești de părere că trebuie să restitui bijuteriile?

— Bine înțeles, răspunse ea, cu căldură în glas.

— Atunci... vrei să mă însoțești să le restitui? N'o să fie nici o primejdie: îți făgăduesc. Ba chiar ar fi mult mai periculos pentru d-ta să mă aștepți aici, până îmi execut eu planul. Și aș vrea să te pot convinge de buna mea credință.

Ea tăcea.

— Vrei să vii cu mine, domnișoară Shannon?

— Acesta e singurul motiv pentru care vrei să te însoțesc? întrebă ea privindu-l cu atenție.

— Că aș dori să aibi încredere în mine... da.

— De ce? continuă ea stăruitoare.

— Pentru că... doar ți-am spus pentru ce.

— Dar de ce, dacă ai nevoie de stimulentul cuiva, de ce mă alegi tocmai pe mine, pe care de-abia mă cunoști și despre care știi lucruri atât de puțin liniștitoare?

El se înroși și se codi să răspundă.

— Nu-ți pot spune, mărturisi el.

— De ce nu mi-o poți spune?

El o privi nenorocit.

— N'am dreptul... Cu toate cele ce ți-am

spus, cu toată încrederea pe care mi-o făgăduești cu atâta generozitate, în ochii d-tale trec tot drept un hoț, nu mincinos, un om fără scrupule — ți-am mărturisit-o doar singur. Simple afirmații sau năzuinți nu sunt de-ajuns să creeze un om nou într'o oră, o zi sau o săptămână. Acordă-mi însă un an. Dacă voi trăi cinstit un an, dacă-mi voi câștiga pâinea muncind, dând astfel dovadă de voința mea nestrămutată; atunci voi avea poate curajul să-ți spun de ce țiu să ai o părere bună despre mine...

Acum, am spus mai mult decât am voit sau decât am avut dreptul. Sper, adăoagă el timid, că nu te-am supărat, că vorbele mele nu te-au jignit?

Ea își întoarse privirea, cu care până acum îl urmărise fără încetare. Căci nu se mai putea să nu înțeleagă ceeace voia el să spuie. Lăsă ochii în jos; o roșeață aprinsă i se așternu pe obraji; și cu un gest repede, depărtându-și puțin scaunul de masă, se întoarse într'o parte. Dar nu spuse nimic.

Și în lunga clipă care se scurse până să înceapă iar unul din ei a vorbi, fură amândoi impresionați, în mod ciudat, de tăcerea adâncă ce domnea în acea căsuță singuratecă, de izolarea în care se găseau, de primejdia comună, care-i păștea, și de solidaritatea care-i unea.

— Mi-e teamă, spuse în sfârșit Lanyard, că știu ce gândești. Ai citit în mintea... și în inima mea. Recunosc că am greșit, vorbin-

du-ți astfel, că te-am lăsat să înțelegi dragostea ce ți-o port, într'o clipă ca asta, și împrejurările acestea. Imi pare foarte rău și te rog să consideri ca nespus tot ce n'ar fi trebuit să spun... La urma urmelor, ce-ți pasă d-tale dacă un hoț s'a hotărît să-și schimbe felul de viață?

Ea se ridică brusc în picioare și-și întoarse spre el fața, care radia compătimire, și niște ochi emoționați și înduioșați.

— Nu! exclamă ea cu vocea întretăiată, te rog, nu vorbi astfel! Mi-ai făcut cel mai frumos compliment pe care mi-l puteai face, și sunt fericită, și-ți sunt recunoscătoare... Aș vrea să cred că-l merit! Zici că-ți trebuie un an ca să dai dovada ? Iți acord anul acesta. Un an întreg, din ziua când ne vom despărți aici, la Paris, voi aștepta știri dela d-ta... Iar diseară, te voi însoți, cu dragă inimă, de vreme ce o dorești!

Și cum el se ridicase, emoționat, tremurând, necrezându-și urechilor, ea îi întinse mâna cu un gest nobil și generos:

— Domnule Lanyard, îți făgăduesc...

Orice femee își are ceasul ei de frumusețe, chiar și cea mai urîtă. Până în clipa asta, lui Lanyard nu-i trecuse prin gând că fata aceea putea fi frumoasă. Își dăduse seama de farmecul ei straniu, de grația ei îngândurată și melancolică, și mai trebuise să-și mărturisească și că ea însemna totul pentru el, că o iubea cu toată puterea sufletului lui; dar de-abia acum înțelesese

că ea era singura femee al cărei farmec făcea să întunece, în ochii lui, pe toate celelalte femei.

Și o clipă, incapabil să-și întoarcă ochii de la ea, continuă să ție cu vârful degetelor mâna tremurătoare a tovarășei lui, parcă s'ar fi temut să nu-i pricinuiască durere, strângâdu-i-o prea tare.

Apoi își înclină capul, cu respect, și-și puse buzele pe mâna aceea... dar ea și-o retrase repede. El tresări și-și ridică capul, pe când idila lui se destrămă brutal și castelele din Spania ale visurilor lui se dărâmară cu un zgomot de tunet, în jurul lui.

La etajul de sus, la fereastra scării, se spărsese, cu zgomot, un geam, care se prefăcuse în țăndări, cu un zângănit sinistru, ca trompeta judecății de-apoi.

VESTE SINISTRA

Tânăra fată sări dela masă și se rezemă de peretele cel mai apropiat, unde rămase o clipă, înmărmurită de groză.

La întrebarea ochilor ei fixi și holbați de spaimă, Lanyard se grăbi să răspundă printr'un gest liniștitor.

— Liniștește-te! îi spuse el. Nu-i nimic... s'a spart un geam.

— Asta numești d-ta nimic! exclamă ea. Dar cine e vinovat de isprava asta?

— Numai lipsa mea de prevedere, măr-

turisi el umil. Ar fi trebuit să mă gândesc
că o suprafață așa de mare de geam lumi-
nat, acolo unde de obicei era totdeauna în-
tuneric, o să ne dea de gol. Se știe că locu-
ința asta nu e ocupată și ar fi trebuit să mă
gândesc că nici poliția și nici banda lui Po-
pinot n'o să treacă cu vederea fereastra
asta luminată... De vină este ușurința mea;
aș fi trebuit să mă gândesc mai de mult. E
timp să mă las de meserie dacă nu-mi mai
e mintea la ea și uit chiar regulele cele mai
elementare!

Mă duc acum să văd ce-a fost... Nu, rămâi aici, te rog. Prefer să mă duc singur.

Se apropiă repede de fereastra vestibulului și aruncă o privire furișe printre perdele. Ochirea aceasta îi fu de-ajuns ca să observe că pe strada bătută de ploaie și de vânt, se găsea acum un individ, rezemat de felinarul din fața casei.

Dar Lanyard se gândi, cu drept cuvânt, că omul acesta mai avea cel puțin o duzină de tovarăși, ascunși prin apropiere și care ar fi sărit la un semn al lui.

Lanyard urcă încetișor și se opri în capul scării. Cu o singură privire văzu gaura mare de geam iar pe jos, printre cioburile de geam spart, proectilul care-l spărsese — după aparență o cărămidă înfășurată într'un jurnal.

Se aplecă s'o ridice, apoi se feri repede în lături, din spațiul periculos de sub geamul spart; de-abea apucase să se dea la o parte

că un nou proectil trecu prin gaură și se înfipse în dușumea. Era un glonte, pornit, probabil, de pe unul din acoperișurile vecine și aceasta îi confirmă ipoteza că primul proectil venise tot de sus și nu din stradă, căci altfel n'ar fi putut face o spărtură așa de mare în geamul foarte gros.

Injurând în gând, el coborî iar în bucătărie și povesti fetei cele văzute.

— Dar n'am auzit detunătura, obiectă ea.

— Au adaptat la pușcă un „asurzitor" Maxim, nu mai începe îndoială, îi explică el, și, desfășurând cărămida, luă jurnalul să se uite prin el... Bine că te-ai gândit să-ți pui pălăria înainte de a coborî de sus adăogă el, aruncând o privire de aprobare fetei, căci n'ar fi deloc prudent să te mai urci acum în atelier.

El nu era chiar atât de nepăsător cum se arăta, dar se prefăcea ca să o liniștească pe Lucy care, cu greu, se mai stăpânea să nu-și piarză cumpătul.

— Dar ce-o să facem acum ? băigui ea. Dacă au înconjurat casa...

— Nu te necăji, răspunse el, urmărind cu ochii jurnalul și încruntându-se. Nu e nici o primejdie, căci Solon n'ar fi închiriat casa asta, dacă n'ar fi avut încă o ieșire, pe unde să scape dacă-l așteaptă creditorii... Ah, mă așteptam la una ca asta!

— Dar ce e?

— Hotelul Troyon a dispărut, spuse el fără să ridice ochii. Asta-i „Presa" de azi...

„A fost nimicit complect de un incendiu care s'a declarat azi dimineaţă, la ora şase şi jumătate, şi în mai puţin de-o jumătate de ceas vechea clădire a fost prefăcută într'un morman de ruine fumegânde. Se crede că focul a fost pus, cu toate că clădirea nu era asigurată. Clienţii s'au salvat cu greu, îmbrăcaţi foarte sumar... Se crede că sunt trei victime... s'a găsit un cadavru atât de carbonizat încât este complect desfigurat. Cercetările au stabilit însă, în urmă, că este al lui Roddy... Două persoane lipsesc: d. Lanyard, amatorul de artă bine cunoscut, care ocupase camera învecinată cu aceea a nefericitului detectiv, şi d-ra Bannon, fiica milionarului american. Acesta n'a scăpat decât printr'o minune, împreună cu secretarul lui, d. Greggs, care a fost scos ameţit de fum... Poliţia şi pompierii cercetează ruinele"...I'auzi, i'auzi!... „Atenţia pe care poliţia o dă acestui incendiu dă naştere bănuelii că s'a dat foc clădirii ca să se ascundă o crimă de natură politică".

Motolind jurnalul, îl aruncă într'un col

— Iată o veste foarte interesantă. E ideia lui Popinot, ca să fiu înştiinţat în felul a cesta. Bine înţeles că misterul telegramei semnată *Roddy* şi transmisă dela oficiu cu o oră sau două înainte de moarte, a pus în mişcare toată poliţia.

— Dar ce era scris de mână pe ziar? întrebă fata pe neaşteptate.

El făcu ochi miraţi.

— Scris pe ziar?...

— Am văzut câteva rânduri scrise cu cerneală roșie pe partea de sus a unei pagini. Ai căutat să mi le ascunzi, dar le-am văzut. Ce era scris?

— Ei... nimica toată, răspunse el cu un zâmbet ironic. Cinismul lui Popinot... mă invită să es că vrea o țintă bună.

Ea dădu din cap nerăbdătoare:

— Nu-mi spui adevărul. Era altceva, căci altfel n'ai fi căutat să mi-o ascunzi.

— Vai, domnișoară, te asigur...

— Nu, fii sincer, domnule Lanyard. Ți s'a propus să mă predai lui Bannon și o să fii lăsat să pleci la liber... nu-i așa?

— Cam așa ceva, confirmă el cu regret... nici nu merită să vorbești de asta... Acum chestia e să ieșim de aici înainte de-a găsi ci vre-un mijloc să intre. Nu că sunt în stare să riște vre-un asalt înainte de a încerca să ne facă să ne predăm prin foame, dar e mai bine să punem între noi și ei o depărtare mai mare, înainte ca ei să-și poată da seama că am șters-o.

Își puse un pardesiu de-al pictorului, îl închee până la gât și lăsă în jos marginile pălăriei; dar când ridică iar ochii la față, văzu că ea nu se mișcase din loc; dimpotrivă, sta țeapănă, prividu-l fără să-l vadă, cu o expresie de neînțeles.

— Ei, haide, spuse el, dacă ești gata, d-ră Bannon...

— Nu se poate, vrei să-ți riști viața pentru mine...

— Nici decum, răspunse el, aproape mânios.

— Ba da, replică ea sigură.

— Fie, zise el zâmbind, fie și cum spui! ...Dar e viața mea, nu-i așa? Nu văd de loc ce te-ar putea face să nu mă lași să risc o viață care nu mi se pare demnă de a fi trăită!

Ea nu zâmbea, dar de pe figura ei dispăru numai decât expresia de revoltă, și căpătă un aer blând iar ochii îi priveau plini de bunătate.

— De vreme ce recunoști că e așa, toate sunt bune, zise ea liniștită. Voi face cum dorești, domnule Lanyard.

— Bravo! exclamă el vesel. Doresc, cu permisiunea dtale, să plecăm să cinăm undeva... Fii bună, te rog, și ia-te după mine!

Trecură printr'o spălătorie unde el descuie o ușă mică, ce da într'un coridor strâmt și lung asemenea unei subterane.

Lanyard o rugă să fie cu atenție, apoi, într'o mână cu lampa electrică iar în cealaltă cu revolverul porni prin coridorul întunecos.

— Drumul e liber, anunță el; eram sigur că Popinot nu cunoaște ieșirea asta... căci altfel de mult am fi avut aici musafiri nedoriți. Acum, așteaptă o clipă... Se opri și scoase bușoanele contorului electric, așa că

toată casa se scufundă într'un întuneric adânc.

— Asta o să-i puie puţin pe gânduri, spuse el ironic, şi n'o să îndrăznească să se aventureze cu una, cu două, într'o casă unde ştiu că e la pândă un om înarmat... Şi chiar dacă ar intra, prin întuneric o să găsească mai greu uşa asta... Şi acum... un ultim cuvânt.

Luând-o pe fată de mână, continuă:

— Prin nerozia mea ţi-am creat destule neplăceri. De-aceia trebuie să fim prevăzători, acum când cine ştie câte piedici ni se vor mai pune în cale. Trebue să fixăm un loc de întâlnire, în caz că am fi nevoiţi să ne despărţim... Cred că locul cel mai nimerit ar fi biserica Sacré-Coeur.

Ea îi strânse mâna duios.

— Am înţeles, spuse ea în şoaptă, dacă suntem cumva nevoiţi să ne despărţim, eu mă duc de-a dreptul la Sacré-Coeur şi te aştept.

Ţinându-se ca doi copii cuminţi cărora li-e frică, porniră amândoui mai departe, traversară o curticică, strânsă între două clădiri şi eşiră în sfârşit, în mica, strâmba şi întunecoasa stradă d'Assas.

Întâlniră câţiva trecători, cari, grăbiţi să se puie la adăpost de ploaie, nu le dădură nici o importanţă.

Lanyard şi cu tovarăşa lui ocoliră câteva străzi mai mici şi în cele din urmă eşiră în piaţa Concordiei. Aci, după câţiva paşi, lua-

ră un taxi și în mai puțin de-o jumătate de ceas de când părăsiseră fundătura Stanislas, ședeau foarte confortabil într'un cabinet particular al unui mic restaurant fără pretenții, din dosul Halelor.

Mâncară împărătește. Lanyard se simțea foarte vesel, pentru că reușise să fugă. Era tânăr, era amorezat, era flămând — pe scurt, simțea că trăește. Și conștiința primejdiei comune dădea cuvintelor lor o intimitate încântătoare. Pentru prima oară în viața lui, Lanyard se afla în tovărășia unei femei față de care îndrăznea și-i făcea plăcere să vorbească fără rezerve; lucru în sine îmbătător. Și, stimulat de vădita simpatie și de interesul pe care ea i-l arăta, el îi povestea despre vechiul Troyon, și de necăjitul de Marcel; de Bourke și de învățăturile lui; de educația Lupului singuratic și de cariera lui.

Și fata, cu bărbia rezămată în mâini, îl asculta cu acea indulgență pe care femeile o au totdeauna pentru bărbații care le iubesc.

— Dar te plictisesc cu poveștile mele, se opri el deodată, dându-și seama că de-atâta vreme vorbea singur.

Ea dădu din cap gânditoare:

— Nu, mai spune... Mă întreb însă dacă-ți dai seama de enormitatea obligației pe care ți-ai luat-o?

— Poate că nu, admise el mândru, dar n'are importanță. Cu cât mai mari vor fi

dificultățile, cu atât mai mare va fi și dorința mea de a triumfa.

— Dar, obiectă ea, îmi face impresia că socotești că hotărîrea de a te îndrepta, luată așa, într'o noapte, este în stare să schimbe obiceiurile unei existențe. Astăzi ești sincer convins; dar ce se va întâmpla peste șase luni, când ai să constați că drumul e greu și când te vei gândi că e deajuns să calci puțin într'o parte, ca să reiei un drum bătut și fără de piedici?

— Dacă nu răușesc, o să însemne că nu sunt destoinic; o să mă dau la fund, și nimeni n'o să mai audă vorbindu-se de mine... Dar am să răușesc. Cred că singur faptul că vreau să merg pe drumul drept este o dovadă suficientă că am un suflet cinstit, pe care te poți bizui.

— Și eu o cred, totuși... Mi-ai dat a înțelege că eu sunt cauza trezirii d-tale atât de neașteptată, și numai mulțumită simpatiei pe care ți-o inspir, dorești să devii om cinstit. Presupune... că ai descoperi... că te-ai înșelat asupra mea...

— Nu e cu putință, replică el repede.

Ea îi adresă un zâmbet trist — și indulgent, datorită intuiției ei, care cunoștea mai bine firea omenească.

— Admite însă că e așa...

— Atunci, cred, spuse el liniștit, că m'aș simți ca și cum terenul îmi fuge de sub picioare...

— Și ai recădea...

— De unde să știu? Un lucru este însă cert: că ar fi nevoie de un cataclism ca să pierd încrederea în d-ta!

— Dacă ai descoperi că te-am înșelat?

— D-ră Shannon, exclamă el, luându-i mâna brusc, ar fi trebuit să înțelegi...

Ea se trase înapoi cu o privire speriată și protestă energic:

— Nu, taci.

— Dar trebuie să mă asculți. Bourke mi-a spus totdeauna: „Acela care lasă dragostea să-i intre în viață, deschide o ușă pe care nici o mână omenească n'ar mai putea-o închide și numai Dumnezeu știe ce i se poate întâmpla!" Și Bourke a avut dreptate... Acum ușa aceasta a inimii mele este deschisă și cred că nimic din ce trece prin ea nu poate fi nici rău nici degradant.

Te iubesc! Numai din dragoste pentru d-ta, vreau s'apuc pe calea cea dreaptă... în speranța că atunci când te vei convinge de hotărîrea mea nestrămutată, îmi vei îngădui să te întreb dacă vrei să-mi fii soție... Poate că iubești pe alt cineva care stă mai presus de mine! Accept riscul: un an poate aduce multe schimbări. Poate că ai vre-un motiv, pe care eu nu-l cunosc, ca să te îndoești de forța și de perseverența mea... Urma va alege. Dar vreau să știi un lucru: dacă nu răușesc să ajung om de treabă, nu d-ta vei fi de vină... Îți cer numai ceeace cu atâta generozitate mi-ai făgăduit: să te poți vedea după un an și să-ți dau socoteală.

atunci, dacă o să vrei, o să-mi poți răspunde nu, la întrebarea pe care ți-o voi pune, iar eu n'am să ți-o iau în nume de rău, chiar dacă m'ași duce, prin asta, la pieire.

Ea îl ascultă până la sfârșit, fără să încerce a-l întrerupe, dar înainte de-a răspunde, dădu din cap, cu tristeță.

— Lucrul e dureros, foarte dureros, spuse ea apoi. Firește, te-am înțeles foarte bine. N'am pierdut nici o vorbă din ce mi-ai spus, nici chiar în aluzii. Sunt fericită și mândră de onoarea pe care mi-o faci. Dar n'o pot primi, este cu neputință — nici acum, și nici peste un an. N'ar fi cinstit să te las să speri că voi consimți într'o zi să te iau de bărbat... Căci aceasta este imposibil.

— Iartă-mă, dar nu ești cumva măritată?

— Nu.

— Nici logodită?

— Nici.

— Nici îndrăgostită de altul?

Ea dădu din cap în semn că nu. El își ridică capul și fața i se lumină. Răuși chiar să zâmbească.

— Atunci nu este imposibil. Nu există nici un obstacol pe lume, pe care timpul să nu-l poată înlătura. In pofida celor ce spui, voi continua să sper cu tot sufletul, cu toată energia mea...

— Dar nu înțelegi...

— Poți să-mi explici... poți să mă faci să pricep de ce nu?...

După o lungă tăcere, ea răspunse încă-odată și mai tristă:

— Nu.

CINISM

Strada, pe care perechea eși din restaurantul călduț și intim, era lugubră ca o alee de cimitir, așa cum era luminată, numai la mari depărtări, de niște felinare chioare. Ploaia încetase, și cu toate că cerul mai era înnourat, aerul proaspăt și destul de rece contrasta plăcut cu atmosfera greoaie și umedă care domnise în ultimele douăzeci și patru de ore.

Ciocănitul tocurilor lor pe pavaj trezea ecouri în tăcerea acestui cartier adormit.

Umbra care-i pândea de pe trotuarul celălalt, la cincizeci de metri depărtare, se mișca fără nici un zgomot. Și tocmai aceasta teamă de a nu produce zgomot atrase atenția lui Lanyard, care, altfel, n'ar fi băgat-o în seamă, atât de încântat era că putuse, până atunci, trage pe sfoară Haita!

De aceia, atât pentru a evita ca tovarășa lui să nu observe nimic, cât și pentru a păcăli pe spion, Lanyard schimbă de vre-o două trei ori drumul, ocolind mai multe străzi; convingându-se că umbra îl urmărește chiar pe el, renunță la planul lui primitiv, și, în loc să continue a merge pe străzile întunecoase, el o porni de-a dreptul

spre largul bulevard Sebastopol, bine luminat și animat.

După ce-l traversă fără să se uite înapoi, porni în sus, spre nord, căutând o cafenea potrivită pentru proectele lui. Găsi, un local vesel și bine luminat, așezat într'un colț și cu eșiri pe ambele străzi. Terasa lui era înconjurată de niște leandrii rachitici în butoaie, cari apărau mesele rotunde de metal și scaunele, din cari foarte puține erau ocupate. In interiorul localului, prin ferestrele larg deschise, Lanyard putu vedea vre-o duzină de clienți așezați în jurul a vre-o șase mese.

Intrând în cafenea, Lanyard alese o masă lângă peretele din fund și se așează în dosul ei, alături de tânăra fată. Comandă apoi două cafele și tot ce trebuia pentru scris. Apoi își aprinse o țigară, pe 'ndelete, ca omul care are timp de pierdut.

— Ce s'a întâmplat îl întrebă Lucy în șoaptă, după ce chelnerul se îndreptă ca să execute comanda. Nu de geaba am intrat aici!

— E adevărat... dar, te rog, vorbește mai încet. Avem nenorocul să fim iar urmăriți. Dar până acum umbra noastră credincioasă încă nu știe că am observat-o. In consecință, o să se posteze afară, și n'o să ne piardă din ochi. De altfel, am de scris și o scrisoare. Trebue să ne scăpăm de individul ăsta, și atâta timp cât vom rămâne împreună, nu vom putea.

Se întrerupse, în timp ce chelnerul îi servea, apoi luă tocul, pregătindu-se să scrie.

— Apropie-te, îi zise el... ca și-cum ceeace scriu te interesează... și te amuză. Dacă poți, râzi puțin, căci ar fi și mai bine. Dar observă cu atenție ferestrele și spune-mi ce vezi.

De-abea începu să scrie și fata, care se prefăcea că-i urmărește cu atenție condeiul, începu a râde cochet și-l împinse cu cotul.

— Fereastra din dreapta ușii prin care am intrat, spuse ea, zâmbind veselă; spionul stă ascuns în dosul leandrilor și ne privește.

— Poți distinge cine e? o întrebă Lanyard fără să miște buzele.

— Nu, zise ea, râzând iar ca de cine știe ce glumă.

— Ai răbdare, o sfătui aventurierul. O să capete curaj, când s'o convinge că nu știm de prezența lui.

— Vei lua un automobil și vei duce scrisoarea asta, spuse el vesel, — la adresa indicată pe plic. E puțin mai departe de aici, în apropiere de Arcul de Triumf. Avem sorți puțini de izbândă, cu toate acestea trebuie să încercăm. Lasă-mă singur o jumătate de oră și-ți făgăduesc că-l voi descuraja pe animalul ăsta într'un fel sau într'altul. M'auzi?

— Desigur, răspunse ea cu un râs strengăresc.

Se aplecă și timp de un minut scrise febril.

— Acum trece de colț fără să ne piardă din ochi, îi spuse tânăra fată, cu umărul sprijinit de umărul lui, cu capul plecat drăgălaș spre al său.

— Scrisoarea asta, spuse el fără să se oprească din scris și aproape fără să pară că spune ceva, este pentru portarul unei case unde am închiriat un mic garaj pentru automobilul meu. Acolo trec drept un șofer în serviciul unui englez lunatec, care mă face să voiajez într'una între Paris și Londra. Le-am spus lucrul acesta ca să dau o explicație neregularității cu care mă servesc de automobil. Portarul și portăreasa mă cunosc sub numele de Pierre Lamier. Sunt oameni cinstiți și nu numai demni de încredere și simpatici, ci cât se poate de naivi; nu cred că vor vorbi prea mult. Prin urmare avem sorți ca de Morbihan și banda sa să n'aibă ideie de acest refugiu. Dar toate acestea sunt păreri și mă folosesc de ele numai din disperarea de cauză.

— Am înțeles, răspunse tânăra fată. Acum se plimbă încoace și încolo îndărătul gardului viu.

— Nu vom avea nevoie astă noapte de automobil. Dar casa d-nei Omber este în vecinătate, și te întâlnesc apoi la garaj într'o jumătate de oră. Între timp, scrisoarea aceasta te va prezenta portarului și soției sale și sper că n'o să te formalizezi dacă

pentru împrejurare ade față, vei trece drept logodnica mea. Le scriu aci că ne-am logodit în Anglia și că te-am adus la Paris ca să te prezint mamei mele la Montrouge, dar că sunt reținut din cauza treburilor stăpânului meu Ii mai rog să fie atât de drăguți și să te găzduiască un ceas.

— Iată-l că intră în locul înconjurat de gardul viu, spuse cu glas scăzut Lucy.

— Pe unde?

— Prin partea dinspre bulevard. A luat loc la masa din colț. Un chelner se duce acuma și-l servește.

— Ii vezi fața, întrebă Lanyard, lipind scrisoarea.

— Nu prea bine...

— Nu-l poți recunoaște?

— E înalt și svelt.

— Se poate să fie Wertheimer. Pare să fie un englez?

— De fel. Are mustața blondă, răsucită în sus ca aceea a kaizerului.

Lanyard nu răspunse, dar simți cum i se strângs inima iar un fior de spaimă îl străbătu. Nu mai stătea la îndoială că lucrurile au luat întorsătura cea mai rea posibilă și că între dușmanii săi de la Paris se ivise și Eckstrom.

O privire piezișe îi confirmă această concluzie. Injură încetinel și cu o mutră nevinovată de copil, pecând își sorbea cafeaua și-și termina țigara.

— Cine-i? îl întrebă ea. Il cunoști?

Bărbatul nu voi s'o neliniștească, căci își aminti că-i spusese că se punea pe seama lui Eckstrom asasinatul lui Huysman.

— A, numai un parazit al lui de Morbihan, răspunse el degajat. Nu-i greu de intimidat. Ia acuma scrisoarea, te rog, și să mergem. Dar când vei ajunge în dreptul ușii întoarce-te și pleacă pe cealaltă ieșire. Vei găsi imediat un taximetru și mai ales nu te opri sub nici un motiv.

Lanyard avusese prevederea să plătească imediat consumațiile comandate, astfel că fu liber să plece pe neașteptate, fără să-i lase lui Eckstrom timpul să se desmeticească. Lanyard se îndreptă repede spre ușa care dădea spre bulevard. Cu coada ochiului îl văzu pe Eckstrom care, luat pe neașteptate, se ridicase puțin depe scaun pentru ca să recadă apoi descurajat. La doi pași de ușă tânăra fată se opri și murmură în franceză: „Ah, batista:" și apoi se întoarse grăbită din drum. Fără să se oprească, ca și cum n'ar fi auzit nimic, Lanyard deschise ușa care dădea spre stradă și ieși afară pornind drept spre spion. In aceeași vreme băgă mâna în buzunar cuprinzând revolverul. Din fericire, Eckstrom alesese o masă într'un colț foarte retras. Lanyard putea să-i vorbească fără să se teamă că va fi auzit de un al treilea. Dar pentru un moment tăcu. Nici Eckstrom nu vorbi și nici nu se mișcă: sprijinit în masă cu picioarele unul peste altul, neamțul ținea și el mâna în bu-

zunarul largului său pardesiu negru. Nici unul nu se îndoia de relele intenții ale celuilalt și amândoi erau în gardă. Vreme de treizeci de secunde au stat liniștiți, fiecare străduindu-se să citească în ochii celuilalt gândurile. Intre atitudinile lor exista totuși o diferență și anume că privirea lui Lanyard sfida dușmanul, în timp ce aceea a neamțului nu exprima decât o neîncredere perfidă. Și în curând simți inima ușurându-i-se, ochii spionului se plecaseră.

— Eckstrom, spuse calm aventurierul, dacă îndrăznești să tragi, fii sigur că te doboar și eu cu un glonte înainte de să cad. Lucrul ăsta este indiscutabil.

Neamțul ezită și-și umezi cu o limbă tremurândă colțul buzelor, mulțumindu-se să dea numai din cap: înțelesese.

— Dă drumul revolverului, îi ordonă Lanyard. Amintește-ți: nu am decât să-ți strig aci numele ca să fii sfâșiat în bucăți de oamenii din jur. Viața ta nu face nici un ban în întregul Paris. Probabil că o știi.

Neamțul stătu la îndoială, căci în sinea lui își dădea seama că Lanyard nu exagerează. Asasinarea inventatorului provocase indignarea întregei Franțe, iar mulțimea de oameni care se plimbau se putea transforma într'o clipă într'o haită înnebunită. Se înșelase cu privire la Lanyard: crezuse că acesta știindu-se urmărit de el, va încerca să se salveze prin fugă, iar nu să-l înfrunte. Și mai ales să dea lupta chiar aci...

— M'auzi tu? îi spuse Lanyard cu acelaș glas răspicat și sigur de sine. Pune-ți mâinile pe masă.

Nu mai exista ezitare. Eckstrom îl ascultă cu ciuda unei fiare sălbatece care ar fi voit să-și zdrobească îmblânzitorul cu o singură lovitură de labă — dacă ar fi îndrăznit. Lanyard aruncă o privire rapidă pe fereastră, dar Lucy dispăruse din cafenea. Respiră mai ușurat.

— Haidem, spuse el cu autoritate. Ridică-te. Bănuesc că avem de vorbit, — să punem la punct afacerea aceea — aici n'o să reușim. Hai să ne plimbăm.

Spionul, nehotărît, își descrucișă picioarele, dar nu se ridică.

— Să ne plimbăm?... întrebă el bănuitor. Unde?...

— Pe bulevard, dacă vrei... Pe unde e mai multă lumină.

— Ah, spuse celălalt, arătându-și dinții într'un rânjet sălbatec. Nu am încredere în tine.

Lanyard începu să râdă: haidem. Decă stai și să te încăpățânezi ca un copil bosumflat. Iată. Mă port politicos cu tine și ai putea să-mi dovedești puțină recunoștință și să accepți invitația mea.

Spionul se ridică în picioare mormăind, în timp ce Lanyard rămase sprijinit de fereastră, făcându-i un loc îngust să treacă între lăzi și mese.

— După tine, iubitul meu Adolphe!

Neamțul se opri cu fața jumătate întoarsă spre el, sugrumându-și furia, cu obrajii congestionați care făceau să se vadă mai clar cicatricele palide căpătate la Heidelberg. Dând semnificativ din cap, Lanyard făcu să se vadă prin buzunar țeava revolverului său, iar celălalt porni bombănind furios și ieși pe trotuoar. Lanyard îl urmă la câțiva centimetri de cotul lui.

— Ia-o la dreapta, îi susură el cu amabilitate... Dacă nu te supără, am treburi pe bulevarde...

Eckstrom nu răspunse nimic pentru moment și îl ascultă în tăcere.

— A propos, îi spuse atunci aventurierul. N'ai putea să fii așa de bun să-mi spui cum de ai aflat unde luăm noi masa?

— Simplă întâmplare. Și v'am urmărit.

— Ai fi putut să mă ucizi pe loc, îi spuse Lanyard ironic.

— Fără să aflu ce ai făcut cu planurile?

— Asta n'o s'o afli niciodată.

Cu un blestem furios neamțul se opri deodată. Dar trebui să-și dea seama de repeziciunea cu care călăul său îi imită manevra, țintuindu-l cu revolverul în plin prin stofa mantalei sale de ploaie.

— Ei? făcu Lanyard pe un ton de sfidare exasperant.

— Ascultă-mă, îi șopti furios Eckstrom. Data viitoare nu scapi.

— Dar dacă n'o exista data viitoare? Știi, nu-i deloc probabil că o să ne mai putem

întâlni vreodată. Vrei să-ți explic dece nu se va mai putea să ne mai întâlnim?

— Dacă-ți face plăcere...

— Mersi... Pentru simplul motiv că Parisul îmi place și că mă stabilesc aici.

— Ei și? întrebă spionul, privind piezîș.

— Pe când tu vei părăsi Parisul chiar în astă seară.

— Ce te face să crezi asta?

— Fiindcă ții la pielea ta prea mult ca să rămâi aci, iubite căpitane. (Ajuns în colțul bulevardului St. Denis, Lanyard se opri). Un moment, te rog. Vezi colo stația metropolitanului? Vezi ceva mai încolo la 4 m. un agent destul de voinic? Bagă-ți în cap întâmplarea asta surprinzătoare a soartei: căci cinci minute după ce vei fi coborît în stație sau cel puțin de îndată ce zgomotul locomotivei mă va face să știu că ai avut norocul să pleci, voi spune din întâmplare agentului că l-am văzut pe căpitanul Ecks...

— Taci, strigă celălalt înspăimântat.

— Mă rog; reclama trebuie să fie extrem de supărătoare pentru un om care are un caracter atât de impresionabil și discret ca tine. Sper că m'ai înțeles. Și având în vedere că-i voi spune cu siguranță bănuelile mele reprezentantului ordinei publice, te-aș sfătui să fii cât mai departe de Paris înnainte de ivirea zorilor.

Ridicând amar din umeri, spionul se în-

toarse și porni drept spre intrarea stației metropiltanului, pe care dispăru fără să mai arunce o privire în urmă.

RESTITUIREA

Cu tot succesul care-i răsplătise îndrăzneala, Lanyard era departe de a fi liniștit în tot timpul orei următoare, pe care și-o petrecu — înainte de a îndrăzni să se ducă spre a se întâlni cu Lucy Shanon — circulând prin Paris, făcând numeroase ocoluri, cotind și revenind pe aceeași cale. Intr'adevăr, plăcerea pe care i-a prilejuise înfrângerea adversarului său, era turburată de teama că faptul de a considera afacerea Eckstrom ca terminată, nu era decât o nebunie. Spionul se arătase de o docilitate neașteptată. Și docilitatea aceasta avea ceva straniu, amenințător, prevestirea unei nenorociri, simțământ care abea că-l putu înfrânge când o regăsi pe tânăra fată neatinsă sub aripa protectoare a d-nei portărese, în mica curte a garajului particular, unde închiriase un loc pentru automobilul său, nu departe de strada Salcâmilor. O cercetare rapidă îl liniști în ceeace privește starea automobilului. La prima vedere părea o mașină oarecare, de un tip mai bun, dar care avea ascuns sub capotă un motor de o putere excepțională. Lanyard bănuia de altfel că proectele sale puteau lua o întorsătu-

ră neplăcută și că posesia unei mașini capabilă de viteze mari putea să devie curând indispensabilă pentru salvarea sa. Astfel își consacră de bună voie o jumătate de oră ca să pue motorul la punct. După ce termină lucrul și după ce s'a asigurat printr'un interogatoriu discret făcut doamnei portărese că nu se interesase nimeni de Pierre Lanyard și că n'a observat indivizi suspecți foind prin vecinătate, — se pregăti să facă primul său pas autentic spre reabilitare. Era trecut de ora 1 noaptea când ținând de braț pe tânăra fată ieși în întunecata și adormita stradă a Salcâmilor, ferindu-se de căile prea frecventate. Casa doamnei Omber, acea femeie bogată și de o excentritate simpatică, se afla într'un parc neglijat, înconjurat de două străzi și un bulevard și închisă între ziduri înalte încoronate de cioburi de sticlă. Poarta era păzită de cabina portarului și dădea spre bulevard. De altfel, dintre cele trei portițe aflate în zidurile înconjurătoare și care dădeau spre străzile laterale, una singură era folosită de obicei de servitorii casei, celelalte două fiind închise în permanență. Dar Lanyard era bine informat.

Când au eșit în bulevard, Lanyard încetini pasul și înaintă cu prudență, cercetând cu atenție împrejurimile. In depărtarea străzii se vedeau mișcându-se numai trei siluete: Lanyard și tânăra fată în umbra pereților și o sărmană pisică părăsită, care

porni în goană ca o fantomă cuprinsă de spaimă. La câțiva metri de felinar, Lanyard se opri definitiv și vorbi pentru prima dată după multă vreme, căci expediția lor le sugrumase sufletele, impunându-le o liniște neobișnuită, dela plecarea lor din strada Salcâmilor.

— Aici ne oprim, îi spuse el arătându-i zidul cu un semn al capului.

O conduse spre o ușe, o simplă tăblie de lemn vopsită în verde închis și zidită adânc în zid. Conform cu afirmația sa, că și-a făcut de multă vreme preparativele spre a pătrunde acolo, Lanyard avea în mână o chee, care pătrunse în broască chiar în clipa în care ajunseseră în dreptul ușii. Aceasta se deschise cu ușurință și fără sgomot, ca și cum ar fi avut balamalele bine unse. Lanyard o închise cu aceeaș liniște.

Se aflau pe o potecă acoperită de pietriș și iarbă, și mărginită de masive de verdeață. Dar parcul era tot atât de întunecat ca și interiorul unui cuptor. Lanyard cunoștea însă desigur drumul și cu ochii închiși. Deși din prudență evitase să întrebuințeze lanterna electrică, mișcările sale nu trădau nici cea mai mică nesiguranță. O conduse pe tânăra fată printr'un dedal amețitor de poteci și drumeaguri peste peluze și printre masive verzi. La un moment dat o opri, iar Lucy văzu masa informă și tenebroasă a unei clădiri. Tânăra fată simți pe brațul el

o strânsoare semnificativă şi auzi şoptitul specific al tovarăşului ei care-i spunea:

— Aici e spatele casei... intrarea de serviciu. Nu te poţi rătăci. Poarta este închisă cu o piedică cu arc, care poate fi uşor deschisă pe dinăuntru. Ţine minte toate acestea în caz de pericol. Tot ce se poate să fim despărţiţi în întunecime şi în zăpăceală.

Răspunzându-i cu o uşoară strângere de mână, fata îi spuse:

— Am înţeles!

O conduse apoi spre casă, neoprindu-se decât o clipă în faţa unei uşi uriaşe, care se deschise îndată şi care, deîndată ce intrară, se închise fără sgomot. Lanterna lui Lanyard scotoci atunci întunericul pretutindeni, explorând în grabă păreţii unui mare vestibul de serviciu, descoperind în fine în celălalt capăt al încăperii începutul unei scări. Se îndreptară într'acolo cu paşi de lup, pe podeaua de mozaic.

Urcatul pe scară nu se făcu însă decât cu prevederi minuţioase, căci Lanyard încerca fiecare treaptă înainte de a se lăsa cu toată greutatea pe ea, el sau tânăra fată. In două rânduri a pus-o să păşească peste două trepte deodată, temându-se ca geamătul vechii tâmplării să nu-i trădeze. Cu toate acestea scara scoase trei geamăte îngrozitoare înainte ca ei să ajungă sus. Fiecare geamăt era urmat de o oprire şi o aşteptare de câteva secunde îngrijorate.

Se părea însă că servitorii care rămăsese-

ră în casă, în lipsa castelanei, fie că dormeau adânc sau erau obișnuiți cu acest concert nocturn. Fără nici o greutate au ajuns în anticamera de recepție, care le păru în lumina razei jucăușe, o încăpere de proporții vaste, mobilată cu o sobră măreție.

Lăsând-o aci pe tânăra fată timp de un minut, Lanyard se repezi până sus spre a trece în revistă dormitoarele și odăile servitorilor. Având impresia că va fi strivită și sugrumată de misterul întunecat care o înconjura, ea se încordă împotriva enervării unei lungi așteptări. Obscuritatea părea însuflețită de pretutindeni de sgomote și de pași făcuți pe furiș, de șoapte și de trecerea unor forme învăluite într'o tăcere amenințătoare. Ochii o dureau, arterele gâtului și tâmplele îi svâcneau, pielea i se înfiora. Singurele sgomote pe care nu le-a auzit au fost desigur acelea care au întovărășit plecarea și revenirea lui Lanyard. Dacă el n'ar fi avut precauția de a o avertiza de prezența sa deîndată ce a ajuns la câțiva pași de dânsa, prin lumina lanternei, fără îndoială că fata l-ar fi primit cu un strigăt de spaimă, atât de încet se mișca.

— Totul merge bine, îi spuse el cu glas scăzut, fără să mai șoptească. Vino pe aici.

Drumul ducea spre o bibliotecă vastă și sumbră, situată la capătul unui întreg șir de saloane imense, un adevărat muzeu de mobile de artă și de tablouri ale maeștrilor vechi. Mergând încet prin cameră, Lanyard

ținea mereu lampa aprinsă. Involuntar, din când în când el își oprea tovarășa în dreptul unui tablou sau al unei antichități remarcabile.

— M'am gândit totdeauna să vin aci cu un camion , spuse el, și să golesc pur și simplu casa. Din acest punct de vedere de practician expert în... în fosta mea profesiune, este un păcat și o rușine să lași toate acestea în voia soartei, atunci mai ales când obiectele sunt atât de slab păzite. Bătrâna — vorbesc de d-na Omber — și-a cheltuit aproape întreaga avere pentru aceste lucruri, iar la moartea ei toate aceste obiecte vor lua drumul Louvrului, căci n'are moștenitori.

— Dar cum a făcut să strângă toate aceste lucruri? se minună tânăra fată.

— Este opera a mai multor generații de colecționari pasionați, îi răspunse el. Răposatul domn Omber a fost ultimul descendent al dinastiei. El și predecesorii lui au strâns toate tablourile și mobilele. Doamna a adăugat lucrurile orientale adunate de primul ei soț, ca și propria ei colecție de bijuterii antice și pietre prețioase — mania ei personală.

Vorbind stinse lanterna electrică. O clipă mai târziu tânăra fată auzi zângănitul unor inele de metal care alunecau pe vergeaua lor, iar sgomotul acesta se repetă de trei ori. Apoi după o altă scurtă tăcere se auzi trozpetul unui comutator și, isvorând de sub a-

batjour-ul unei lămpi de birou portative, un val de lumină inundă centrul vastei camere pline de umbre, o încăpere ale cărei uși și ferestre erau acoperite de covoare care atârnau în falduri dealungul pereților, dela tavan până pe podea. Colțul drept al căminului era acoperit de un paravan japonez înalt, vopsit în roșu și aur.

Lanyard se îndreptă sigur de sine, luând și lampa într'acolo. O puse pe parchet, apucă cu ambele mâini una din aripile paravanului și-o întoarse nu fără greutate, astfel că eși la iveală o casă de fer de modă veche, zidită în perete. Timp de câteva secunde — dar foarte puțin numeroase — Lanyard rămase nemișcat, cu capul plecat, plecat înainte, cu mâinile în șolduri, pentru a studia problema. Apoi întorcându-se făcu semn tinerei fete să se apropie.

— Ultima mea operație,spuse el cu un surâs bizar luminat de lanterna care se afla la picioarele lui... și cea mai ușoară, cred. Îmi pare rău, căci aș fi voit să-ți arăt puțin talentele mele. Dar casa aceasta de oțel alb, nu îngăduie niciun pretext pentru metode teatrale.

— Bine, îi spuse tânăra fată, dar nu ai adus niciun instrument.

— Ba da, am. (Și scormonind prin buzunar, Lanyard scoase un creion). Iată-l, spuse el agitându-l în aer.

Ea se încruntă:

— Nu înțeleg!

— Asta-i tot ce-mi trebue.

Apropiindu-se de birou luă o hârtie de scrisori, o îndoi și se înapoie.

— Acuma, îi spuse el, dă-mi voie cinci minute.

Ingenunchiând, întoarse odată indicele broaștei, apoi se sprijini cu umărul de tăblia vopsită, cu fața lipită de suprafața netedă și rece, cu urechea foarte aproape de cadran. Și cu degete dibace de maestru lăcătuș, începu să manipuleze butonul. Lucra intens cu o concentrare care-l făcea parcă să uite apropierea imediată a tinerei fete, care, pe jumătate îngenunchiată, urmărea operația cu atenție încordată.

Dar când un ușor sgomot bizar întrerupse liniștea adormită a saloanelor, se întoarse deodată, se ridică brusc în picioare, cu ochii țintă la perdele. Dar nu era decât horcăitul prevestitor al unui antic și mare orologiu, care se pregătea să sune, în camera alăturată. Și în timp ce loviturile sale sonore anunțau ora două, el se ghemui din nou în fața casei de fier.

Misiunea îi era aproape terminată. După vreun minut se așează jos, cu fața luminată, scoase o exclamație înăbușită de bucurie, își consultă un moment notițele făcute, apoi repede și cu gesturi sigure puse butonul și literele broaștei în diversele poziții ale combinației, puse mâna pe mânerul casei, îl întoarse cu putere, iar ușa se deschise larg.

— Ușor, nu? spuse el râzând către fata

care-l privea atentă, — încântătoare cu figura ei însufleţită şi umbrită de lumina indirectă a lanternei... Bineînţeles când cunoşti bine trucul. Şi acuma, dacă nu aş fi un om cinstit!... este poate cea mai frumoasă colecţie din întreaga lume, atât pentru mărimea pietrelor cât şi pentru puritatea apelor lor... şi ea a avut inima să lase toate acestea aici... totul.

Intinzând mâna alese la întâmplare, trase două cutii de piele, le puse pe parchet şi forţă cu lama briceagului său încheetorile. Dintr'odată lumina făcu să isbucnească un fuior de raze orbitoare. Nu erau decât diamante, în cea mai mare parte prinse în monturi antice. Luă unul din ele şi-l întinse tinerei fete. Aceasta îşi retrase mâna instinctiv.

— Nu, şopti ea înspăimântată.

— Numai o aruncătură de ochi, îi spuse el. Nu este niciun pericol... şi nu vei mai vedea niciodată lucruri asemănătoare.

Ea îşi retrăgea încăpăţânată mâna.

— Nu, nu, îl ruga ea. Prefer să nu mă ating de ele. Ia-le de aici. Să plecăm. Mi-e frică.

Lanyard dădu din umeri şi puse la loc bijuteriile. Apoi cedă însă din nou curiozităţii şi ridică capacul unei alte cutii. Aceasta nu conţinea decât piese cu pietre colorate de primul rang — smaragde, ametiste, safire, lapislazuli, hiacinte, jad, montate de maeştrii bijutieri în brăţări, inele, lan-

ţuri, broşe, agrafe şi coliere de forme încântătoare. Toate aceste erau aruncate în dezordine, fără nicio grije.

Vreme de un minut aventurierul privi cu sânge rece această comoară fantastică, cu ochii întredeschişi, cu respiraţia vizibil accelerată. Apoi cu un gest încet, reînchise cutia, scoase din buzunar pe aceea care-o adusese cu el din Londra şi-o puse deoparte, lângă prima în lumină, ca s'o arate tinerei fete.

Nu aruncă nicio privire măcar, nici conţinutului cutiei şi nici fetei, temându-se ca figura lui să nu trădeze adevărul, anume că nu reuşise încă să isgonească deplin din bărlogul lui, unde stătuse atâta vreme, pe acest demon încăpăţânat şi rebel: „Lupul singuratic"; ci, satisfăcut că o aude pe tovarăşa sa scoţând un oftat de uimire la vederea lucrurilor care întreceau atât de minunat pe cele văzute în celelalte două cutii, o retrase pe aceasta din urmă, o închise şi-i făcu loc în casa de fier. Apoi fără să-şi piardă cumpătul închise lacătele, suci cadranul ca să încurce cifrul. Privi în ochii fetei.

Lucy nu se mişcase din loc, iar mica sa persoană se desprindea dintre umbre, cu ochii încă încântaţi într'un obraz de o paloare strălucitoare. Cu capul sus, cu pieptul scos în afară, el făcu un gest care spunea mai clar decât cuvintele: s'a terminat cu astea toate!

— Şi acuma? întrebă ea gâfâind.

— Plecăm, răspunse el cu naturalețe voită. Inainte de zorii zilei trebue să fim departe de Paris... Numai două minute să pun totul la loc, ca să las odaia așa cum am găsit-o.

Incepu să se caute prin buzunare.

— Ce cauți? îl întrebă tânăra fată.

— Hârtia pe care am notat cifrul...

Ea arătă buzunarul mantiei sale:

— O am eu. O lăsaseși pe parchet și mi-a fost teamă că o s'o uiți.

— Păstreaz'o. O vei distruge atunci când vom eși de aici. Acuma perdelele astea...

Stingând lampa depe birou, își îndreptă atenția spre uși și ferestre.

Cinci minute mai târziu, amândoi se aflau în strada liniștită Passy. După ce au mers o vreme, au ajuns în fața unei uși din zidul unei grădini, care se afla la bifurcarea a două străzi liniștite.

— Cred, că aci vor lua sfârșit aventurile noastre pariziene, spuse Lanyard. Fii bună și ia seama la indiscreți... și stai cât mai ascunsă în umbra porții.

Se duse apoi spre marginea trotuarului spre a măsura înălțimea zidului.

— Ce vrei să faci?

Ii răspunse prin chiar ceeace voia să facă cu atâta repeziciune, încât ea rămase cu gura căscată de uimire; se oprise o clipă la un metru depărtare de zid, se încordă, sări în sus cu ușurință, prinse muchea zidului cu ambele mâini, și...

Fata auzi sunetul înfundat al picioarelor sale când atinseră pământul de cealaltă parte a zidului. Clanța trozni în spatele ei, iar poarta se deschise.

— Pentru ultima dată, o ironiză Lanyard, permite-mi să te invit să calci legile, comițând ceeace se chiamă o violare de domiciliu.

După ce a reînchis poarta, își duse tovarășa pe o bancă a grădinii care era ascunsă sub boschetul tradițional.

— Dacă ai vrea să aștepți aici, îmi spuse el, ar fi... foarte bine. Mă voi reîntoarce cât mai curând posibil, dar se prea poate să și fiu reținut câtăva vreme. Afară de aceasta, cum am de gând să pătrund în această casă prin efracție, motivele mele care sunt dintre cele mai respectabile vor fi poate greșit interpretate, astfel că prefer să rămâi aci, în apropierea străzii. Dacă auzi sgomotul unei lupte nu ai decât să deschizi poarta. Să sperăm însă că binevoitoarele mele intenții față de republica franceză nu vor fi neluate în seamă.

— Voi aștepta, îi spuse ea cu curaj; dar n'ai vrea să-mi spui...

El îi arătă cu un gest clădirea din fundul grădinii.

— Mă voi introduce acolo spre a face o vizită matinală și spre a comunica știri interesante unui personagiu foarte distins — nimeni altul decât d. Ducroy.

— Dar cine este acesta?

— Actualul ministru de război. N'am avut încă plăcerea de a fi prezentați. Socot însă că nu va fi supărat să mă vadă. Pe scurt, vreau să-i fac cadou planurile lui Huysman și să tratez cu el spre a obține libera noastră plecare din Franța.

Ea îi întinse mâna cu elan și când el i-a prins-o într'a sa, uimit și cu oarecare ezitare:

— Ia seama, îi spuse ea bâlbăind și înălțându-și spre el blânda ei față palidă. Oh! să iei seama. Mi-e teamă pentru tine.

Și timp de un minut tentația de a o cuprinde în brațe a fost mai tare decât a simțit el vreodată.

Își aminti însă de anul său de probă și dându-i drumul mâinii, murmură câteva cuvinte, se întoarse și dispăru în direcția casei.

SPERANȚA SUPREMA

Fiecă se afla la splendidul său birou acaju de la ministerul de război, fiecă că binevoia să înalțe prin prezența sa strălucirea unei ceremonii oficiale, d. Hector Ducroy era un om impozant.

In pat însă... nu mai era acelaș lucru.

Lanyard suci comutatorul lămpii depe măsuța de noapte, o îndreptă astfel încât lumina să cadă în plin pe fața celui care dormea și, așezându-se, surâse,

Ministrul de război era culcat pe spate, iar pântecul său remarcabil turbura supărător modesta armonie a cuverturilor. Peste pieptul său în pantă, mâinile grase se împreunau cu un gest de o nevinovăție mișcătoare. Avea fața roșie, un reflex nobil strălucea pe emisfera sa cheală, iar gura-i era deschisă. Părea că se străduia tocmai să dea o imitație cât mai reușită a unei încăierări între câini. Desfășura cu drept cuvânt o măestrie lăudabilă. Puteai distinge cu ușurință lătrăturile fiecăruia, mârâitul lor, toate fiind întovărășite de isonul uniform al neluptătorilor iritați și ei.

Se opri tot atât de brusc, cașicum un auditor plictisit de acest divertisment fonografic ar fi ridicat acul depe o placă de gramofon. Ministrul de război se întinse stingherit în somn mormăi ceva, deschise un ochi, încruntă sprincenele și deschise și pe celălalt.

Clipea furios, pe jumătate orbit, dar cu toate acestea distingând silueta unui bărbat care ședea exact dincolo de linia de lumină: un personagiu mut, care nu se mișca dar care-l privea țintă. O apariție cu atât mai neliniștitoare, întru cât era nemișcată.

Fața ministrului de războiu se decoloră repede cu câteva tonuri. Își umezi nervos buzele și cuprinse convulsiv cuvertura apropiindu-și-o de bărbie ca și cum ar fi avut impresia înșelătoare că Măreția persoanei sale era amenințată.

— Ce dorești domnule? — bălbăi el cu glas tremurător pe care cu siguranță că nici el nu și l-ar fi recunoscut.

— Aș dori să tratez cu dv. o afacere, domnul meu, — răspunse intrusul după o scurtă pauză. — V'aș ruga să vă calmați...

— Sunt cât se poate de calm...

Cu toate astea ministrul de război verifică, cu o aruncătură repede de ochi, impresia anterioară, anume că bărbatul care se afla în fața sa ținea în mână un obiect ce avea o strălucire metalică. Sufletul i se făcu mic de tot.

— Am 1800 de franci în buzunar — reuși el să spuie. Ceasul meu este pe măsuța de noapte. Argintăria se află în lada din sala de mâncare din dreapta bufetului... Cheia este atârnată de lanțul pe care-l port la pantalon... Bijuteriile soției mele se găsesc într'un mic cufăraș secret la căpătâiul patului. Cifrul e...

— Iertați-mă, domnule: vă înșelați—îl întrerupse sec spărgătorul. Dacă aș fi dorit aceste lucruri de valoare le-aș fi luat singur, fără să vă mai turbur odihna... V'am spus însă care este scopul vizitei mele.

— Ce face? — întrebă ministrul. — Despre ce este vorba? Fii bun și dă-mi putința să înțeleg. Nu ți-am făcut niciodată rău cu voie, domnul meu, și dacă ți-am făcut, cu toate acestea fără voia mea, fii sigur că nu trebue să faci altceva decât să-mi adresezi

o petiţie pe cale oficială, voiu fi cât se poate de fericit ca să îndrept lucrurile.

— Tot nu înţelegeţi — continuă celălalt. Haide, domnule Ducroit, calmaţi-vă. Nu v'am furat nimic, fiindcă nu am poftă. Nu v'am făcut rău din acelaş motiv. Singura mea dorinţă este să vă expun, în calitatea dv. de membru al guvernului o afacere care priveşte interesele statului.

A urmat o clipă de linişte în timp ce ministrul se străduia să priceapă această dorinţă. Apoi, liniştit în aparenţă se ridică în capul oaselor şi-l cercetă în de-aproape pe fugosul său vizitator, cu o privire oarecum îndoelnică.

— Ce face? Ce vrei? O afacere spui? Ce fel de afacere? Dacă doreşti să supui aprecierilor mele o afacere oarecare, cum se face că pătrunzi în locuinţa mea în toiul nopţii şi mă trezeşti cu atâta brutalitate (vocea i se răguşi), cu o armă ucigătoare îndreptată asupra mea?

— Trebue să recunoaşteţi că vorbiţi sub influenţa unei iluzii — răspunse banditul. Nu am îndreptat încă revolverul asupra dv. şi aş fi foarte inabil dacă aş face-o. Vi-l arăt, într'adevăr, numai pentruca să nu uitaţi până într'atâta care-i situaţia, încât având în vedere nemulţumirea dv. faţă de această metodă neobicinuită — o recunosc şi eu — de a vă cere audienţă, să nu chemaţi servitorii.

— Intr'adevăr că nu vă 'nţeleg, mormăi

ministrul. Dacă misiunea dv. este pacinică, dece pătrundeți în felul acesta la mine în casă?

— Fiindcă a fost de cea mai mare importanță pentru mine ca să vă văd imediat, domnule. Vă imaginați desigur ce primire mi s'ar face dacă aș fi sunat la ușa mare, la ora 3 dimineața ca să vă cer audiența?

— Ei bine, — admise Ducroy, ezitând... Apoi, continuă instinctiv pe un ton de interogatoriu: Ei bine, ce dorești?

— Mă veți înțelege mai bine după ce veți fi examinat, ceeace am să vă arăt.

Spunând acestea, Lanyard își strecură revolverul în buzunarul pardesiului, scoase din celălalt o tabachere de aur și alese din provizia închisă în aceasta din urmă, o anume țigare. Privind necontenit pe ministru cu un aer misterios, frământă țigarea între degete. Puțin praf de tutun se răspândi pe covor: foița țigării se rupse și, cu un surâs grațios, cu gestul unui adevărat scamator Lanyard prezentă între degetul mare și cel arătător un mic sul de hârtie tare. Rotindu-și ochii furioși, domnul Ducroy spuse:

— Ia spune-mi, îți bați joc de mine?

Surâzând mereu, Lanyard se plecă înainte și fără să spuie un cuvânt, puse sulul în mâna francezului. In acelaș timp îi întinse o lupă.

— Ce-i asta? — întrebă plictisit Ducroy. Spune-mi ce este?

— Binevoiți vă rog, să desfaceți aceste hârtiuțe și să le cercetați cu ajutorul lupei.

Celălalt ascultă cu un mormăit plictisit, desfășură câteva foițe de hârtie, care reprezentau copii fotografice ale unor desene extraordinar de complicate și minuțioase care cu mari eforturi ar fi putut stiliza o pânză de păianjen. Dar d. Ducroy abia că le examină cu lupa și tresări violent, scoțând o exclamație de surpriză, pentru ca apoi să înceapă o cercetare îndelungată și scrupuloasă a copiilor fotografice.

— Probabil că sunteți satisfăcut acuma, — îl întrebă Lanyard când își pierdu răbdarea.

— Oare sunt autentice? — întrebă cu vioiciune ministrul fără să ridice ochii.

— Puteți observa cu ușurință notele făcute chiar pe desen de inventatorul Georges Huysman. Dealtfel, fiecare plan poartă în colțul stâng mențiunea „accpetat", urmată de inițialele „ministerul de război german". Cred că lucrul acesta stabilește fără putință de contestare autenticitatea fotografiilor, planului invenției lui Huysman.

— Exact — recunoscu ministrul găfăind. — Ai și negativele cari au servit la scoaterea acestor copii?

— Iată-le — răspunse Lanyard oferindu-i o a doua țigare.

Și cu un gest sigur și nespus de repede, înainte ca ministrul preocupat să-și fi pu-

tut da seama, aventurierul se plecă înainte și reluă de pe cuvertură, de sub nasul d-lui Ducroy, fotografiile.

— Ei! — exclamă francezul — dece faci asta?

— Vă mai îndoiți de autenticitatea lor?

— De fel.

— In cazul acesta mi le iau înapoi pentru tot timpul cât vor dura tratativele dintre noi.

— Cum le-ați obținut? — întrebă d. Ducroy după o clipă de liniște.

— Este absolut necesar să-mi puneți această întrebare? Franța este atât de prost servită de spionii săi, încât să nu fi aflat încă nenorocirea pe care a avut-o la Londra un oarecare căpitan Ekstroem?

Ducroy clătină capul. Lanyard primi această negare cu nerăbdare. Aproape că nu-i venea să credă că ministrul de război francez putea fi atât de prost sau atât de neștiutor. Ridicând însă indulgent umerii, începu să-i explice.

— Căpitanul Ekstrom a reușit abia de puțină vreme să fotografieze aceste planuri pe care le-a adus la Londra pentru a le vinde Angliei. Spre nenorocirea sa — și pentru aceia a perfidului Albion — căpitanul Ekstrom m'a întâlnit pe mine și a crezut că sunt un reprezentant al Downing Street-ului. Iată planurile.

— D-ta ești așa dar... Lupul Singuratic?

— Sunt, domnul meu, în ceeace vă în-

teresează pe dv., doar persoana care posedă planurile și care le oferă prin intermediul dv. Franței, bineînțeles în schimbul unui preț.

— Dar de ce ați intrat la mine în felul acesta neobinuit pentru a face o tranzacție în vederea căreia filiera obicinuită — care cu siguranță că nu vă este străină — este mai indicată.

— Pur și simplu fiindcă Ekstrom m'a urmărit la Paris — explică liniștit Lanyard. Dacă m'aș fi hasardat să vă întâlnesc în mod obicinuit, sorții de a mă mai bucura de viață după întrevedere ar fi fost, din punct de vedere practic, reduși la zero. In afară de aceasta, împrejurările sunt pentru mine de așa natură, încât îmi este absolut necesar să părăsesc imediat Franța — fără să mai aștept o oră — și aceasta în cel mai mare secret. In caz contrar, aș trebui să rămân aci ca să fiu masacrat. Or, dv. dispuneți de singurul mijloc care după știința mea ar putea să-mi ajute la îndeplinirea proectului. Acesta este prețul. Singurul preț, pe care va trebui să mi-l dați în schimbul planurilor.

— Nu înțeleg.

— După câte știu, s'a stabilit că d. căp. Vauqueline din aviație trebue să încerce un sbor fără escală dela Paris la Londra, luând plecare chiar azi dimineața, împreună cu doi pasageri pe bordul unui nou biplan Parrot.

— Exact...

— Ei bine, eu trebue să fiu unul din acei pasageri, iar tovarășa mea, o domnișoară, va ocupa cel de al doilea loc.

— E imposibil, domnule. Toate aceste amănunte au fost puse la punct.

— Le veți schimba.

— N'am timp.

— Puteți să vă puneți în legătură cu Issy în două minute.

— Plecarea se va face în zorii zilei. Cum veți putea ajunge la timp la Issy ?

— Cu automobilul dv., domnule. Dacă va fi nevoe să se amâne plecarea până la sosirea mea, veți da dispoziție în acest sens.

Ministrul de războiu șovăi o clipă, apoi dădu hotărît din cap:

— Regret, dar nu se poate.

— E ultimul cuvânt?

— Imi pare nespus de rău, domnule.

— Bine!

— Lanyard se plecă din nou, luă un chibrit de pe noptieră și-l aprinse. Foarte calm apropie flacăra de țigareta formată de peliculele inflamabile.

— Domnule, strigă Ducroy înspăimântat. Ce faci?

— Vreau să distrug aceste clișee și aceste copii, — îi spune Lanyard aruncându-i o privire nevinovată.

— Dar pentru Dumnezeu, ce-mi ceri este imposibil. Oprește-te, domnule. Gândește-te

la urmările pe care le va avea gestul d-tale pentru Franța.

— M'am gândit destul. Trebue acum să mă gândesc puțin și la mine.

— Stai o clipă.

Ducroy se sculă din pat și-și scoase de sub cuvertură picioarele păroase.

— Fie, aștept un minut, dar numai unul. Nu mă faceți să vă prăpădesc chibriturile.

— Domnule, toate se vor face după cum doriți, dacă-mi va sta în putință să realizez ce-mi cereți.

— După aceasta, ministrul se îndreptă spre telefon, uitând să-și puie în agitația sa, haina de casă și pantofii.

— Trebue să reușesc, domnule — spuse Lanyard întinzându-i planurile. — Veți avea altfel moartea mea pe conștiință.

— Aveți încredere în mine? întrebă Ducroy uluit.

— Bine înțeles. Pentru dv. e o chestiune de onoare — răspunse zâmbind Lanyard.

— Ingăduiți-mi să vă mulțumesc pentru încrederea care mi-o arătați — spuse francezul luând planurile.

— Știu cu cine am de-aface, domnul meu — răspunse Lanyard înclinându-se. Și acum, v'aș ruga să mă iertați câteva clipe.

Spunând acestea se îndreptă spre ușe.

— Ia spune-mi, unde te duci? — întrebă Ducroy.

— Domnișoara — răspunse Lanyard oprindu-se în prag — vreau să spun, tână-

ra persoană care mă întovărăşeşte, mă aşteaptă nerăbdătoare în grădină. Mă duc la ea ca s'o liniştesc şi cu îngăduinţa dv. s'o aduc în biblioteca alăturată, unde vom aştepta amândoi să telefonaţi şi să vă complectaţi toaleta puţin cam neîndestulătoare, pe care v'aş ruga să mă iertaţi că v'o semnalez.

Sprinten, Lanyard străbătu casa şi ieşi în goană afară, asemenea unui om care se trezeşte la o viaţă nouă,—ca să-şi întâlnească iubita. Dar ea nu mai era acolo. Pe banca din grădină nu se mai afla nimeni, iar poarta mare era dată de perete. Lanyard îşi înnăbuşi un strigăt de durere şi depărtându-se de bancă, alergă până la răscrucea străzilor. Dar nu văzu pe nimeni. După câtăva vreme reveni în grădină şi o străbătu cu grije metodică. Făcea aceasta fără nicio speranţă, ştiind prea bine că rezultatul nu putea fi decât după cum şi era, adică negativ...

Ingenuchiă alături de bancă ca să examineze iarba cu o atenţie încordată, cu ajutorul lămpii sale electrice şi spre a căuta semnele unei lupte care să-i dovedească că ea nu plecase de bună voie. Nu găsi însă nimic, când un glas îl tulbură pentru o clipă în preocupările sale. Ridică ochii năuci şi-l văzu pe Ducroy drept în picioare în faţa sa: persoana sa grasă era înfăşurată într'o haină de casă vătuită, iar faţa-i exprima uimirea.

— Ei bine, domnule, — îl întrebă ministrul nu fără supărare — ce Dumnezeu faci acum aici?

Lanyard încercă să răspundă, dar glasul i se sugrumă. Se ridică și rămase năuc cu fața descompusă.

— Vorbește dar — insistă Ducroy exasperat. Cât mai ai de gând să stai fixându-mă astfel. Ce dracu s'a mai întâmplat, domnule? Am aranjat totul. Unde-i domnișoara?

Lanyard făcu un gest disperat.

— A dispărut — murmură el.

In acea clipă fizionomia grasului ministru — romantic învechit! — se luminâ cuprinsă de o curiozitate vie, apropiindu-se și examinând cu atenție fața străinului.

— A dispărut — repetă el — domnișoara... logodnica dv.?

Lanyard confirmă clătinând afirmativ capul. In nerăbdarea sa Ducroy îl apucasc de mânecă.

— Haidem, — spuse el strângându-l... Haidem, repede la mine. Acuma domnule, însfârșit acuma mi-ai câștigat toată simpatia. Haidem. Hm! Vrei poate să mă aleg cu o boală pe frigul ăsta?

Lanyard se lăsă dus cu indiferență. Era într'adevăr aproape inconștient de cele ce se petreceau. Toată ființa lui era stăpânită de singurul gând că Lucy îl abandonase. Putea să-și dea seama cu ușurință dece: era cu neputință pentru o ființă ca ea să ac-

cepte, fără fiori, perspectiva de a deveni tovarășa unui om cu un asemenea trecut. O nebunie! Și în definitiv, era poate mai bine că totul s'a întâmplat acum decât mai târziu.

ENIGMA

Fără îndoială, că Lucy, cuprinsă brusc de groază la gândul soartei ce o aștepta, fugise în neștire, orbește. Unde? La Bannon, cu siguranță că nu. O lăsase singură în grădină. Cuprinsă deodată de spaimă, a luat-o la goană, zăpăcită, orbește. Lanyard înțelegea bine aceasta. O căută însă în zadar la locul lor de întâlnire, la Sacré Coeur. Nu avea nici bani și nici prieteni în Paris. La drept vorbind, îi pomenise de bijuteriile ei personale pe care avea de gând să le amaneteze. Prima sa intervenție, primul său drum trebuia să fie așa dar la Muntele de Pietate, nu pentru a i se impune încă odată, ci pentru a o urma de la distanță și spre a împiedica o intervenție din partea lui Bannon.

Instituția asta oficială avea astăzi o atracție specială pentru Lanyard: se afla acolo încă înainte de deschiderea ușilor și, după ce obținuse o sumă de bani pe ceasul și tabachera sa, precum și pe vreo două inele, se retrase într'o cafenea, de unde pu

tea supraveghea capătul străzii Blancs Manteaux. Se pregătea pentru o zi de pândă.

Nu era ușor, iar creierii îi erau cuprinși de o somnolență care-i îngreuia ploapele, și din când în când, împotriva voiei sale, ațipea deasupra cestei sale de cafea neagră. La venirea serii, Muntele de Pietate își închise porțile, iar Lanyard se ridică și se depărtă, întrebându-se dacă din întâmplare nu adormise poate, fără să știe, neobservând astfel vizita Luciei.

Își închiriase o cameră oarecare în apropiere de strada Salcâmilor și dormi până în amiaza zilei următoare. Apoi se sculă pentru a pune în aplicare un plan care i se ivise în minte în clipa trezirii.

Nu avea numai un automobil, ci și un carnet de șofeur pe numele Pierre Lamière. Era așa dar liber să parcurgă în voe străzile Parisului. După ce a recurs la ajutorul unui negustor de îmbrăcăminte și a unui droghist, se simți aproape sigur că ar fi necesari ochii foarte abili ai Haitei sau Prefecturei ca să identifice pe Pierre Lamiere, în persoana lui Michael Lanyard, sau Lupul Singuratec.

Își dăduse o culoare brună feții și gâtului, iar pometii obrajilor erau dați discret cu roșu, simulând astfel urmele intemperiilor iernei la Paris. Mâinile și le dădu cu un ton mai pronunțat, făcându-și pentru mai multă verosimilitate niște unghii îndoliate. Dealtfel, cum barba crescuse de două

zile, și-i acoperi fața, nu se mai bărbieri. Un ulster roșcat și o șapcă de aceiași culoare, un pantalon lustruit care era împodobit cu diverse dungi de culoarea plumbului ca și niște pantofi cârpiți complectau deghizarea.

Cât despre doamna și domnul portar, îi liniști povestindu-le că a vândut tot ce a avut ca să-și cumpere automobilul și ca să se stabilească pe cont propriu. Având binecuvântarea lor, porni la drum ca să explореze Parisul cu sârguință și ca să caute femeia căreia îi consacrase bătăile inimii lui. Spre sfârșitul zilei celei de a treia era cât p'aci să admită cum că fata reușise să se salveze fără ajutorul său. Incepuse să bănuiască că și Bannon fugise din metropolă, deoarece cercetările cele mai active nu au reușit să-i dea nici cel mai vag indiciu că americanul ar fi asistat la incendiul hotelului Troyon. Dispariția sa ca și aceea a Luciei. Bannon păreau să fie atribuite deasemenea morții în flăcări, iar faptul că trupurile lor nu fuseseră regăsite, nu dăduse loc la comentarii. Pe străzi, Parisul încetase să se intereseze de chestiunea aceasta.

Părea deasemeni că și Haita nu mai se interesa de Lupul singuratic sau că deghizarea lui era de nerecunoscut. L-a văzut pe elegantul de Morbihan plimbindu-se în două rânduri pe bulevard, iar altădată a trecut pe lângă Popinot, dar niciunul nici celălalt nu-l' recunoscuseră. In ziua a treia, către miezul nopții, Lanyard mergea cu ma-

șina în mică viteză pe bulevardul Madeleine, când observă o limuzină cu aspect cunoscut, care ieși după un colț, la mică distanță de el și care ajungând în față la Viel, se opri. Patru pasageri coborîră. Primul era Wertheimer. La vederea acestui personaj, destul de izbitor îmbrăcat într'o ținută de seară, demnă de Conduit Stree sau de Bonne Street, Lanyard mări viteza. De îndată ce coborîră, englezul se întoarse și oferi brațul unei tinere doamne. Aceasta era într'o toaletă strălucitoare, și sări foarte veselă pe trotuar. Lucy, escortată de Wertheimer intră în restaurant pe ușa rotitoare în timp ce de Morbihan cobosîse la rândul său și oferise brațul lui Bannon.

Aventurierul își continuă drumul în mod automat. Parisul cu tot cortegiul său strălucitor de miez de noapte îi trecea prin fața ochilor fără ca el să-i dea însă nici cea mai mică atenție. La răscrucea bulevardului Haussmann, un al doilea sergent de stradă îl trezi, atrăgându-i atenția că conduce prost. De aci încolo începu să conducă mai acceptabil, dar tristețea cea mai absolută îi stăpânea inima. Privirile-i erau tot năuce și din când în când își întorcea nerăbdător capul, ca și cum ar fi voit să se elibereze de un roi de gânduri supărătoare. Ii părea de pildă că a fost dus de nas de această fată, în tot timpul cât a crezut că o ocrotește de rău și în care i-a dovedit devotamentul său. Ea nu încetase să-și râdă de el într'ascuns și

să-și prepare revenirea în acea meserie pe care se prefăcea că o disprețuește, și să-și facă acolo raportul în privința prostului care s'a lăsat înșelat de ea și de sine însuși. Furia îi cuprindea pieptul. Conduse mașina până acasă și se culcă, dar nu putu să doarmă ore îndelungate. Amărăciunea deziluziei sale îi rodea inima ca un acid. Cu toată neliniștea nu putea lua o hotărîre. Părăsise pasionanta artă în care era socotit maestru necontestat, de dragul unei femei. Din aceeași cauză, își spunea el, se aruncase în brațele sărăciei și unei munci cinstite. Dar puținele lipsuri pe care le îndurase până acuma, îi erau odioase. Arta Lupului Singuratic, viclenia și subtilitatea îi stăteau încă la dispoziție. Era destul să se abată cu un pas din noua cale pe care și-o alesese și mâine seară ar putea lua masa lui Ritz și nu într'o cârciumă oarecare pentru cărunțași.

Cum fondurile lui scădeau văzând cu ochii, iar simpla prudență — chiar și fără alte motive mai serioase—îl împiedicau să se ducă să-și ia portmoneul, făcând o vizită în micul apartament din strada Roget, se hotărî să-și adapteze o mașină de taxat automobilului și să facă pe șoferul cu plată, până ce timpul sau norocul îi va rezolva problema viitorului. Așteptând să i se montez aparatul rătăci pe străzi și bulevarde, fără să ție seamă dacă este sau nu recunoscut, astfel că din întâmplare ieși de pe

strada St. Honoré în Place Vendôme și în Rue de la Paix. Înțelepciunea îl oprea să continue acest drum periculos. Lanyard înțelese, cu toate acestea își continuă însă drumul. Trecuse de ora cinci, iar animația pe această stradă atinsese culmea. Tot ceeace Parisul are mai bogat și mai elegant, defila între cele două trotuare. Miriade de lămpi inundau strada largă cu o lumină palidă. Două șiruri nesfârșite de magazine se aflau de-oparte și de alta a valurilor de oameni, arătându-și bogățiile care ar fi fost dorite chiar și de regi. Lanyard se opri fără să vrea în fața unei vitrine.

Era magazinul unui bijutier faimos. O comoară princiară se afla despărțită de el, numai de grosimea geamului. Privind obiectele expuse, atenția i se opri asupra interiorului unei case de fier imense, în care un vânzător punea la loc tăbliile de catifea încărcate cu obiecte prețioase. Lanyard cercetă ca un cunoscător mecanismul solid și complicat al ușii casei de fier, iar în mintea lui se născu un gând, nu lipsit de ironie. Casa avea într'adevăr aspectul descurajator al unei fortărețe, care odată închise ar fi devenit de neînvins pentru oricine n'ar fi cunoscut cifrul și care nu ar fi dispus de răgaz ca să-l mânuiască. Dar dacă Lupul Singuratec ar fi fost lăsat 20 de minute, în liniște absolută, atunci...

Pe o latură a vitrinei se afla o oglindă o-

blică, iar Lanyard își văzu deodată imaginea, o apariție slabă, cu un aer de lup hămesit, pe care nu-l avusese niciodată de când își purta porecla, cu doi ochi în care strălucea pofta. Cuprins de neliniște, la gândul că un trecător l-ar fi putut observa, își întoarse capul și se depărtă în grabă. Avea însă spiritul înveninat de această revelație brutală a prăpastiei care se săpa între Lupul Singuratic de eri și Pierre Lamiere de astăzi, între Michael Lanyard, iubitorul de arte frumoase și de îmbrăcăminte fină, mândrul gentleman spărgător și animalul acesta slab înfometat și jalnic pe care-l văzuse în oglinda bijutierului.

Traversând bulevardul Capucinilor, era cât p'aci să fie strivit de un taximetru și se pomeni o clipă izolat pe un refugiu, așteptând o spărtură în șirul automobilelor, spre a se putea refugia pe celălalt trotuar. In cele din urmă, agentul din mijlocul bulevardului făcu semn cu bastonul său alb. Un taximetru venind din susul străzii, trecu pe lângă refugiu, depășind linia de demarcație și se opri brusc. Apoi începu să meargă deandaratelea. Mai înainte ca Lanyard să fi putut face o mișcare, ușa automobilului se opri în dreptul său, astfel că putu să privească înlemnit în interior.

Era destulă lumină ca să poată recunoaște fața persoanei dinăuntru, ai căror ochi se fixară într'ai săi ca fascinați. Fata rămase întâi nemișcată, apoi una din mâi-

nile înmănușate în alb îi apăsară pieptul. Gestul acesta îl făcu să ia o hotărîre. Își scoase fără voe șapca, se dădu un pas înapoi și voi să plece. In clipa aceia, femeia se plecă sprintenă spre ușe și o deschise. Fără să-și dea seama de ceeace face, Lanyard urmă invitația mută, se urcă și ocupă locul liber, închizând ușa mașinei. Aproape în aceiași clipă automobilul se puse svâcnind în mișcare, iar tânăra fată se prăbuși în colțul ei, aproape fără să poată respira, ca și cum strădania de a rămâne calmă i-ar fi stins puterile. Cu fața spre Lanyard, ea se pierdea în penumbră, nemișcată și de neînțeles... Numai ochii îi străluceau acum însuflețiți de așteptare.

Și Lanyard se simțea strâns în menghină de o emoție care abea îi îngăduia să vorbească. Nu-și putea reveni din uimire, că ea i-a deschis ușa mașinei, dar nici că el se urcase în ea.

— De ce ai făcut asta? se auzi el întrebând cu glas răgușit, stingherit și de nerecunoscut.

Fata tresări nervos din umeri.

— Fiindcă te-am văzut... Eram surprinsă... am sperat... am crezut... că ai părăsit Parisul.

— Fără tine? Niciodată.

— Cu toate acestea trebue să pleci — insistă ea.—Să pleci cât mai curând posibil. Poţi să fi recunoscut dintr'o clipă într'alta.

— In ținuta asta? Este foarte puțin probabil. Și dealtfel nici nu mă interesează.
Ea îi cercetă costumul curioasă și fără să înțeleagă.
— De ce te-ai îmbrăcat astfel? Te-ai deghizat?
— Și încă ce deghizare. De fapt însă acesta este portul obișnuit al noii mele stări sociale... sunt șofer de taximetru.
— Nu este oare... ceva foarte riscat?
— Crezi? Nu, nu este. Sunt puțini aceia cari stau să se uite la un șofer.
— Te înșeli. Eu te-am recunoscut imediat. Nu este așa? Și ceilalți... sunt cel puțin tot atât de ageri ca și mine, fără îndoială. Ah! N'ai fi trebuit să rămâi la Paris.
— Nu am putut pleca fără să știu ce este cu tine.
— M'am temut de asta, recunoscu ea.
— Atunci de ce?...
— Oh! Știu ce ai să spui. De ce am fugit de lângă tine? Nu aș putea să-ți explic... sau la drept vorbind nu știu cum s'o fac.
Fata sta cu fața întoarsă privind vag pe fereastra automobilului, dar cum el tăcea, ea întoarse capul spre el. La lumina unui felinar el văzu o față nespus de întristată, cu gura contractată, cu ochii plini de o neliniște rugătoare Când o văzu atât de chinuită și atât de nenorocită, furia și toate îndoelile sale privitoare la ea dispărură. Bănuia vag, că în spatele acestei țesături de mistere și de incoherențe, exista ceva, un

lucru inexplicabil pentru el care scuza toată lipsa aparentă de sinceritate și prefăcătoria Lucyei. Ii era îndeajuns s'o privească, să audă glasul ei, pentru a se convinge că n'a existat vreodată pe lume o inimă mai sinceră și mai bună, mai leală și mai drăgăstoasă ca a ei.

Simți un val de tristeță și de milă care-i umplea inima. El nu mai exista, amorul său propriu nu mai conta, nimic nu-l mai interesa atâta vreme cât ea mai avea cea mai vagă mustrare de conștiință.

Ii spuse cu blândețe:

— N'am voit să te întristezi din cauza mea, domnișoară Shannon. Înțeleg foarte bine că trebue să fie lucruri pe care nu le pot pricepe, și că ai avut motivele dumitale să acționezi în felul acesta.

— Da, spuse ea stingherită, întorcându-și capul, am avut motive, dar nu-mi este ușor să le spun, îmi este aproape imposibil să ți le explic... mai ales dumitale... Și totuși îți datorez o explicație.

— Nu îmi datorezi nimic, îi răspunse el, în timp ce eu îți datorez totul, chiar și o încredere tacită. Chiar dacă ar fi să mor, aș trebui cel puțin să-ți mulțumesc pentru aceasta... pentru singura dorință nobilă pe care am cunoscut-o vreodată în viață.

— Nu trebue nici să spui și nici să gândești așa ceva. Nu o merit. Nu ai spune asta, dacă ai ştie...

— Se prea poate că bănuesc destul pentruca să fiu clarificat.

Trecând subit în defensivă, ea îi aruncă o privire piezișe de sfidare.

— Cum? bâlbâi ea, la ce te gândești?

— Ce te interesează la ce mă gândesc eu?

— Mă interesează și doresc să știu.

— Ei bine, spuse el trist, cred că atunci când ai avut timp să te gândești liniștită la toate lucrurile, așteptându-mă jos în grădină, te-ai gândit că este mai bine... să asculți de glasul judecății...

— Crezi asta, îl întrerupse ea cu sinceritate. Crezi asta după ce ai avut încredere în mine, după ce mi-ai spus că mă iubești, după ce mi-ai spus tot ce însemnează dragostea asta pentru dumneata... crezi după toate astea că te-am părăsit de bună voe, fiindcă am înțeles deodată că ai fost Lupul Singuratic?

— Ce să cred altceva?

— Dar te înșeli, spuse ea cu vioiciune, te înșeli. De mine fug... de mine și nu de dumneata... și am mai avut afară de aceasta un motiv pe care nu ți-l pot spune.

—E adevărat? Ai fugit de dumneata și nu de mine! spuse el uluit.

— Nu înțelegi oare? De ce faci să-mi vie atât de grea această spovedanie. De ce să mă faci să spun pe față ceeace mă doare atât de mult?

— Oh! Te implor...

— Fie, dacă nu vrei să înțelegi altfel, n

tunci cred... că trebuie să vorbesc. — Se opri cu respirația întretăiată, roșie și tremurândă. — Iți mai amintești de discuția de după masă, serile trecute, când te-am întrebat ce ai face dacă ai constata la un moment dat, că te-ai înșelat cu privire la mine, că te-am indus în eroare,... când ți-am spus afară de toate astea că-mi este cu neputință să mă căsătoresc cu dumneata?

— Imi amintesc.

— Din cauza aceasta am fugit, fiindcă nu vorbisem numai într'o doară, fiindcă te-ai înșelat realmente cu privire la mine, fiindcă te-am înșelat, fiindcă nu aș fi putut niciodată să mă căsătoresc cu dumneata și fiindcă înțeleg în sfârșit, că dacă nu voi pleca imediat, nu voiu mai avea niciodată curajul să te părăsesc și că din toate acestea nu vor eși decât suferințe și nenorociri.

— Vrei să spui cu asta, că ai descoperit, că ai început... să mă iubești. Nu-i așa?

Lucy încercă să vorbească, dar renunță în cele din urmă și nu-i răspunse decât printr'o înclinare mută a capului.

— Și că ai fugit fiindcă dragostea nu era posibilă între noi?

Ea își plecă din nou capul în tăcere.

— Fiindcă eram un rău făcător, presupun. Dar în cazul acesta, de ce te-ai reîntors la Bannon?

M'am reîntors la el de bună voie și știind perfect ceeace fac, răspunse ea cu tristețe. Nu o să înțelegi niciodată aceasta, nici-

odată. Era datoria mea să mă reîntorc. Trebuiam să mă reîntorc, trebuia.

Cuvintele i se tăiară într'un plâns înăbușit. Și când cuprins de emoție, Lanyard voi să-i ia mâna dreaptă, ea și-o retrase cu un gest grăbit.

— Nu, strigă ea. Te rog nu. Nu face asta. Faci ca toate să-mi vie mult mai greu.

— Dar mă iubești.

— Nu pot s'o fac. Aș vrea dar nu pot s'o fac.

— Dece?

— N'aș putea să-ți spun.

— Dacă mă iubești, trebue să-mi spui.

— Ah! strigă ea, aș putea oare să te fac să mă înțelegi? Când mi-ai vorbit în noaptea aceea, am crezut că pentru viața mea se ivesc zorii unei zile noui. M'ai făcut să cred că eu sunt cauza. M'ai situat mai sus decât pe d-ta... acolo unde nu aveam dreptul să stau. Dar faptul că mă soteai demnă să stau acolo, m'a făcut să devin fericită și mândră, și puțin a lipsit, ca în orbirea mea să mă socot demnă de dragostea și respectul dumitale. M'am gândit, că în cazul când voi putea fi și eu atât de tare în anul acela de încercare pe care mi l-ai cerut spre a-ți dovedi puterea voinței, îți voi acorda dragostea mea, îți voi spune totul și voi fi ertată... Dar mă înșelam și am aflat curând în ce măsură. Nu mi-a rămas altceva de făcut decât să te părăsesc și aceasta cu orice preț.

Tăcu și liniștea dură câteva minute. Dacă n'ar fi fost respirația ei grăbită și gâfâită tânăra fată ar fi rămas ca o piatră, privind pe fereastră cu ochiul stins. Și Lanyard sta nemișcat, iar inima în piept îi era tot atât de rece și de grea ca un bolovan. In cele din urmă ridică capul și spuse cu un glas sumbru și tremurat, al cărui sunet straniu îl remarcă și el.

— Nu-mi lași nicio alegere... nu pot, să gândesc decât un singur lucru...

— Crezi ce vrei, îi răspunse ea cu glas stins, puțin interesează un moment ce renunți la mine și mă depărtezi din inima dumitale... și mă părăsești.

Fără a mai da vreun răspuns, Lanyard se plecă puțin înainte și bătu în geamul care-i despărțea de șofer și cum mașina se îndrepta spre trotuar, puse mâna pe mânerul ușii.

— Lucy, o imploră el, nu mă lăsa să plec, crezând că...

Fata părea stăpânită deodată de o dușmănie de neînvins.

— Ți-am spus că puțin mă interesează ce gândești, din moment ce pleci.

Fața ei era cenușie, gura aspră și ochii arzători de febră. Și, cum el sta încă la îndoială, automobilul se opri, iar șoferul întinzând mâna în spatele său deschise ușa. Lanyard se ridică, salută scurt și resemnat și coborî. Tânăra fată se plecă îndată înainte, apucă telefonul, ușa trozni, mașina

porni lăsând pe aventurier locului, în atitudinea unui om care auzise tocmai condamnarea sa la moarte.

DEMASCAT

Dintre buzele lui Lanyard scăpă un suspin. Se întoarse și porni spre oraș cu pas leneș. Semăna mai degrabă cu un automat decât cu o ființă conștientă. Merse dealungul bulevardelor luminoase și sgomotoase, unde s'a aflat în câteva rânduri în pericol să fie sdrobit sub roțile unui automobil în plină viteză sau ale unui autobuz greoi. Numai o rană mortală ar fi putut egala durerea surdă și funebră care îi stăpânea sufletul, căci pentru el nu numai zarea cerului în asfințit se întunecase de mai bine de o oră.

Ii lipsea credința pe care o avea în Lucy, îi făcea impresia că merge în gol având în jurul gâtului ștreangul tentației care se strângea mereu mai mult, tras de greutatea instinctelor criminale — care îi sugrumau orice aspirație spre bine, care îl prădau chiar de suflul acestei vieți noi căreia voise să i se consacre. Dacă ea nu era demnă, pentru ce să facă toate acestea? In sinea sa, ca într'o cușcă, Lupul Singuratic urla de furie. Așteptând putea să se gândească la problema care i-o punea viața sa. Către ora 7 dimineața, după ce își pusese automobilul la punct se așeză la volan și porni prin

oraş. Obstacolul căzuse. Lupul Singuratic pornise din nou după pradă. In timp ce conducea nu vedea decât un singur lucru: faţa tinerei Lucy Shannon care strălucea în umbră ca o fantomă albă şi dureroasă, faţa din clipa în care îl gonise de lângă ea.

Era ora 10 trecute când, conducându-şi maşina la întâmplare, fără să aibe clienţi, a fost chemat de portarul unui restaurant. Trase lângă trotuar şi aşteptă cu motorul mergând, cu mintea aiurea, şi cu privirea pierdută în depărtare. După câteva clipe doi oameni ieşiră pe uşa turnantă a cafenelei şi se apropiară de automobil. Lanyard nici nu le dădu atenţie. Auzi însă pe unul dintre ei tuşind cu violenţă şi rămase ţeapăn la volan. Nu mai auzise această tuse de cât o singură dată dar şi aceia era prea mult. Şi deodată îi dădu seama cu limpezime de transparenţa aerului îngheţat, de strălucirea nemiloasă a electricităţii care se descărca asupra sa din toate locurile şi fu cuprins de un regret dureros că nu şi-a mascat obrazul cu nişte ochelari de şofer. Auzi vocea caracteristică a lui Banon.

— La revedere dragul meu!... Ei, ia te uită ce automobil frumos mi-ai adus. Ce număr are?

— Nu am ideie, se auzi răspunsul nazalizat al unui glas de englez. Nu mă interesez niciodată de numărul unui automobil ufară de cazul când m'a călcat.

— Foarte rău, răspunse vesel Bannon.

Să-ți notezi totdeauna numărul unui automobil înainte de te urci în el. In cazul acesta dacă se întâmplă ceva... chiar dacă tâmpănărul dela volan are un aspect cât se poate de frumos... nu știi niciodată ce se poate întâmpla. Numărul este scris pe far. Notează-ți-l și pune bine notița sau mai degrabă aibi încredere în mine... nu uit niciodată numerele.

Spunând aceste cuvinte Bannon se apropiă de Lanyard și-l examină cu atenție. Ochii săi mici și răutăcioși erau plini de veselie răutăcioasă.

— Ești un băiat cu un aspect cinstit, îi spuse el cu un surâs batjocoritor, dar cu tonul celei mai inofensive admirații. Cinstit și... ei, dar ce voiam să spun? Ah da și capabil... capabil de treburi mai bune, dacă nu mă înșel. Uite! ține un franc pentru d-ta.

Fără să ezite, fără să lase să se întrevadă vreo emoție, Lanyard întinse mâna, primi banii, îi puse în buzunar și duse două degete la cozorocul șepcii.

— Mulțumesc domnule spuse el simplu.

— Bravo, ricană glasul de bas. Să nu depășești niciodată situația pe care o ai. Să nu stai niciodată la îndoială ca să iei un bacșiș. Uite o să-ți mai dau un sfat: gratis. Lasă-te de meseria asta. Nu e demnă de d-ta. Ți-o citesc pe față.

— Hotel Astoria, spuse portarul după plecarea lui Bannon.

Automobilul condus de Lanyard demară vioi. Abia făcuse o sută de metri când fereastra din spatele șoferului se lăsă, iar clientul spuse prietenos:

— D-ta ești Lanyard?

Aventurierul stătu o clipă la îndoială apoi fără să-și întoarcă privirile spuse:

— Wertheimer, nu?

— Exact! N'ar fi mai bine să mergem undeva unde am putea discuta în liniște?

— Nu simt nevoia...

— Se poate? spuse amabil Wertheimer. Nu fii atât de aspru amice. Dă-mi ocazia să-ți fac un serviciu. Am ceva noutăți dela Anvers care cu siguranță că te vor interesa.

— Dela Anvers? întrebă Lanyard intrigat.

— Da, dela Anvers de unde pleacă vapoarele, îl ironiză Wertheimer, nu dela Amsterdam unde după cum știi se duc diamantele.

— Mi-e teamă că nu te înțeleg.

— Nu voi vorbi mai clar câtă vreme nu vom fi la loc sigur.

— Prea bine, unde să te conduc, întrebă rece Lanyard.

— Oare modesta mea locuință ți-ar fi pe plac? întrebă prietenos Wertheimer. Acolo vom fi oricât de liniștiți dorești, dacă nu cumva ai alte motive să te opui.

— N'am nici un motiv.

Wertheimer îi dădu adresa, apoi continuă să vorbească prietenos cu el. Apartamentul său depe strada Vernet era situat

la parter având o intrare separată care dădea direct în stradă.

— Ia loc, îl invită Wertheimer de îndată ce fură în casă. Ia loc pe scaunul acela situat între ambele uși, deoarece știu că n'ai încredere în mine. Nu o să mă opun dacă vrei să-ți ții revolverul la îndemână și instinctul de conservare la zece atmosfere presiune. Sper însă că nu mă vei refuza să bem un pahar de wisky cu sifon.

— Nu, răspunse gânditor Lanyard, nu o să te refuz, mai ales dacă vei bea din aceiaș sticlă cu mine.

Englezul râse de data aceast fără să se prefacă și se duse să-și caute o sticlă, pahare și un sifon, precum și o cutie cu țigări pe care o puse în fața lui Lanyard.

Aventurierul îl urmărea cu priviri uimite. Nu știa nimic despre acest om, afară de reputația sa — foarte puțin măgulitoare la drept vorbind — nu-l văzuse decât o singură dată, dela distanță, înainte de consfătuirea depe strada Chaptal. Și acuma începea să vadă în el o personalitate extrem de simpatică: Wertheimer avea calmul unui englez din lumea cea mai bună. Mai mult decât oricare altul din lumea interlopă, pe care Lanyard o frecuentase totdeauna, individul acesta avea aerul unei persoane care se respectă. Nesinchiseala și buna dispoziție cu care accepta neîncrederea lui Lanyard, silința sa prietenoasă de a-l trata drept camarad și pe picior de egalitate, îl atrăgeau

dar îl și neliniștea pe acesta. Cu politeţa unei gazde de lume bună obișnuită să primească vizite, turnă wisky în paharul lui Lanyard, apoi se servi singur și-și puse sifon în pahar.

— Nu-ți cer să bei împreună cu mine, spuse el clipind din ochi, își duse paharul la gură și îl goli deodată. Murmurând o vagă scuză și iritat de faptul că se simțea mai puțin politicos, Lanyard bău și el. Wertheimer își alese o țigaretă și și-o aprinse fără grabă.

— Știi, zise el păfăind ironic, că suntem pe cale să ne'nțelegem? Mi-ai plăcut, zău, când m'ai trimes la dracu, rândul trecut când te-am văzut. Ne-ai tratat așa cum meritam...

— Atunci, întrebă Lanyard serios, dacă acesta este punctul dumitale de vedere, dacă ești atât de înțelegător încât privești chestiunea în felul acesta... ce dracu faci în banda aceea?

— Nenorocirea ne dă de multe ori tovarăși de pat bizari. Trebue s'o recunoști. In orice caz dragul meu, tu nu poți continua cu această meserie. Nu este pentru tine să-l faci pe șoferul de taximetru. Și după cum spui foarte bine, îți dai seama că nu ți se va îngădui să te angajezi într'o afacere mai lucrativă, atâta vreme cât nu vei fi încheiat un acord cu puterile despre care ți-am mai vorbit... sau în caz contrar să părăsești Parisul.

— Un acord cu Bannon, cu de Morbihan, cu Popinot și cu d-ta?

— Chiar așa.

— Domnule Wertheimer, îi spuse liniștit Lanyard. Nici unul dintre dumneavoastră nu va putea să mă oprească, atunci când voi lua hotărîrea să mă apuc de lucru.

— Sper că nu te-ai gândit să te lași de meserie? îl întrebă cu nevinovăție Wertheimer făcând ochi mari.

— Cine știe...

— Ah, acum încep să văd clar. Acesta este așa dar motivul care te-a făcut să devii șofer. Mă miram eu... dar în orice caz domnule Lanyard (Wertheimer își închise gânditor ochii) nu pot să mi te închipui mulțumit de această meserie... chiar dacă ideia acestei schimbări nu este o simplă glumă.

— Și la ce te gândești?

— La ce mă gârdesc? spuse batjocoritor englezul, mă gândesc, că discuția aceasta nu o să ducă la vreun rezultat. Firile noastre simple și încrezătoare par să nu fraternizeze atât de spontan pe cât ar trebui. Am putea s'o tăiem scurt și să ne reîntoarcem fiecare la afacerile noastre. Nu ești de părere? Mai înainte însă aș vrea să-mi îngădui, să-ți dau un sfat prietenesc.

— Și anume?

— Păzește-te de Banon.

— Mulțumesc, îi spuse simplu Lanyard și dădu din cap.

— Ți-o spun cât se poate de sincer, continuă Wertheimer. Dumnezeu mi-e martor că nu însemni nimic pentru mine, afară de faptul că te-ai purtat ca un viteaz. Nu aș vrea să te văd masacrat de dragul unui apaș, numai fiindcă nu ai fost prevenit.

— Bannon este atât de răzbunător precum spui?

— Ți-a jurat o ură sălbatecă. Poate că știi d-ta pentru ce: eu n'am ideie. In orice caz o întâmplare nefericită a adus automobilul d-tale astă seară în fața hotelului. Nu îți va da mult răgaz, dacă nu-ți vei schimba atitudinea față de sindicat.

— Nu mi-am schimbat-o, ceeace nu mă împiedică însă să-ți fiu foarte recunoscător.

— Nu vezi într'adevăr posibilitatea de a lucra cu noi?

— Absolut deloc.

— Cu toate acestea merită să te gândești la această chestiune. Il cunosc bine pe bătrân, astfel că îți pot oferi orice compensație rațională la libera d-tale alegere, dacă vrei să vii la noi. Vei căpăta 10.000 de franci încă astăzi — dacă vrei — precum și îngăduința de a părăsi această meserie murdară...

— Ia stai te rog, îl întrerupse cu căldură Lanyard, știi că începi să-mi placi. Dece te încăpățânezi să-mi amintești mereu că ești în legătură cu fiara aceia, care a pus să fie asasinat Rody, în timpul somnului?

— Sărmanul, spuse încet Wertheimer. A

fost o ispravă proastă, recunosc, dar cine ţi-a spus-o?

— Nu interesează. E adevărat, nu este aşa?

— Da, răspunse englezul grav, e adevărat. Poate că nu mă vei crede, dar până astă seară nu mi-a trecut deloc prin minte cine este vinovat.

— Ia spune, nu vei crede poate că o înghit şi pe asta. Aţi fost ca degetele unei mâini.

— Da, dar numai la început. Când a fost votată moartea lui Roddy eu n'am fost consultat. Am fost lăsat în neştiinţă — mai ales fiindcă, sunt foarte mândru de asta, fiindcă sunt împotriva crimei. Dacă aş fi ştiut — de bună seamă că nu mă vei crede şi pe bună dreptate — Roddy ar fi fost încă în viaţă.

— Aş vrea să te cred, îi spuse Lanyard, dar când îmi ceri să semnez un acord cu criminalul acesta blestemat....

Lanyard se ridică să plece.

— Dacă mi-ai spus tot ceeace doreşti, continuă el, nu am să-ţi declar decât un singur lucru şi anume că răspunsul meu este decisiv, astfel că mă pot duce să-mi văd de treburi.

— Dece te grăbeşti? Ia loc mai avem multe de vorbit... multe.

— Şi anume...

— Credeam că ai vrea să-mi pui vreo două întrebări

Lanyard clătină capul.

— Treburile dumitale nu-mi inspiră nici cea mai vagă curiozitate.

— Cu toate acestea ar trebui să te intereseze. Aşi vrea să-ţi spun multe lucruri interesante, care privesc foarte îndeaproape afacerile dumitale. Trebue să afli că de azi înainte eu voi fi acela care voi avea toată puterea aci.

— Felicitările mele, îl batjocori Lanyard.

— Nu râde, dragul meu: Am fost înaintat locotenent, în locul lui Greggs, care a fost destituit pentru neîndemânare.

— Vrei oare să mă faci să cred, că Bannon porunceşte lui de Morbihan şi lui Popinot?

Englezul surâse indulgent.

— Dacă nu ai ştiut-o, află că el e comandantul general al forţelor noastre aliate, inteligenţa conducătoare a Lumii Interlope Internaţionale fără limitaţie.

— Aiurealâ, strigă Lanyard dispreţuitor. Dece îmi vorbeşti ca şi cum aş fi un copil pe care vrei să-l sperii cu fantomele celor morţi?

— Cum vrei: faptul nu este mai puţin adevărat... o ştiu eu dacă nu o şti dumneata. Trebue însă să recunosc, că n'am ştiut nici eu nimic până astă seară. Nu am bănuit măcar puterea noastră, înainte de a începe el să vorbească — şi a trebuit s'o facă căci acuma sunt reprezentantul său.

Lanyard, care îl observa cu atenţie, ar fi

putut să jure că n'a văzut vreodată în viață un om cu mai mult sânge rece. Era nespus de turburat de simplicitatea aceasta neclintită... Nu-și putea veni în fire și rămase în defensivă.

— Și afară de aceasta, mai trebue să iei în considerație un lucru în ceeace te privește pe dumneata, continuă Wertheimer pe un ton mai precis. Poți să lucrezi cu noi fără să fii obligat să ai deaface în vreun fel cu bătrânul, cu de Morbihan sau cu Popinot. Adică...

— Unul din noi doi este nebun, spuse Lanyard cu convingere.

— Unul dintre noi doi este orb și nu-și cunoaște interesele, îi răspunse Wertheimer cu o perfectă bună dispoziție.

— Poate... fie și așa. Lucrul acesta nu mă interesează... nu am înțeles niciodată poveștile cu zâne.

— Nu pleca încă. Ți-am promis știri de la Anvers.

— Exact, spuse Lanyard.

Tăcu, curiozitatea fiindu-i în sfârșit atâtată. Wertheimer vârî mâna în buzunarul interior al hainei sale și scoase o telegramă scrisă pe hârtie albastră, pe care o întinse aventurierului. Telegrama purta data zilei și era transmisă din Anvers:

Lumea interlopă — Paris —
Greggs arestat astăzi pe bordul unui transatlantic în drum spre America după o

luptă disperată s'a sinucis imediat cu otravă n'a declarat nimic M 2.

— Lumea Interlopă? întrebă Lanyard fără să înțeleagă.

— E adresa noastră telegrafică.

— Așadar Greggs a fost arestat.

— Era un nătărău, spuse Wertheimer, nu mi-e milă de loc de el. Toată afacerea a fost dela începutul începuturilor o gafă.

— Dar l-ați salvat pe Greggs și ați incendiat hotelul Troyon.

— Cu toate acestea prietenii noștri dela prefectură n'au fost satisfăcuți. Ceva trebuie să le fi trezit bănuiala.

— Aceasta este mai mult decât o simplă trădare, domnule Wertheimer.

— Poate că ai dreptate, răspunse celălalt gânditor.

— Faptul acesta nu pledează în favoarea disciplinei faimosului dumneavoastră sindicat.

— Fie și după cum zici dumneata. Nu insist atâta vreme cât nu consimți să-ți unești forțele cu ale mele.

— Bine, bine, dar nu este vorba numai de ale dumitale, de data asta mai există și ficțiunea aceia absurdă a Lumii Interlope Internaționale.

— Numai cu mine. Iți dau deplină libertate. Du-te unde vrei și fă ce vrei... Nu voi avea îndrăzneala să vreau să-ți comand și nici măcar să te influențez.

Lanyard abia putu să se stăpânească.

— Dar dumneata, întrebă el, ce rol ai în toate acestea?

Wertheimer se întinse într'un fotoliu și începu să râdă liniștit.

— Trebue neapărat să mă întrebi? Trebue să-ți amintesc originea averii mele? Serile trecute pe strada Chaptal ai știut-o doar foarte bine... După ce-ți vei fi terminat treaba, vino să te întâlnești cu mine și ne vom împărți îndatoririle după cum se cuvine... Și dacă faci ce-ți propun nici un cuvânt nu va scăpa din gura mea.

— Șantajistule!

— Fie! Dar ciudat cât de mult detest acest cuvânt.

Aventurierul sări dintr'odată în picioare,

— Drace, strigă el, prefer să plec de aci înainte de a face o nenorocire.

Ușa trosni în urma sa în timp ce în odaie răsunau hohotele sincere ale lui Wertheimer.

RĂSBOI

Dece, se întreba el conducând mașina la întâmplare, dece furia aceasta oarbă cu care a primit confidențele lui Wertheimer? Incontestabil că afacerile de șantaj sunt mai degrabă respingătoare și ca maestru spărgător din cea mai înaltă castă a lumii criminale, Lupul Singuratic avusese tot dreptul să trateze cu desgust și dispreț ofertele unui parazit ca Wertheimer.

Își aminti neliniștit, cum spre sfârșitul

conversației fața englezului păruse că plutește într'o negură. Cu câtă antipatie vecină cu ura i-a privit surâsul nemișcat și fals. Cu ce desgust a suportat tonul familiar al lui Wertheimer. Cât de tentat a fost să cuprindă gâtul acestui om și să-l sugrume drept răsplată pentru îndrăsneala sa. Erau emoții care se potriveau mai degrabă unui om de onoare și cu o cinste nepătată, care trebuia să suporte propunerile obrasnice ale unui șantagist demn de dispreț, emoții cari trebuiau mai degrabă să fie așteptate din partea omului care visase Lanyard să fie.

Dar acuma renunțase la ambiția aceasta nebună și își înfrână toate dorințele. Adevărata sa purtare ar fi trebuit să fie, să fi râs în nasul lui Wertheimer și să-l trimeată la dracu înainte ca acesta să fi pățit ceva mai rău. In schimb îl apucase furia și își dădu seama, că în cazul când împrejurările s'ar fi repetat, purtarea sa ar fi fost aceiași. Era oare cu putință să se fi schimbat într'atât? Nu-i venea să creadă. Își cunoștea acuma prea bine proectele. Planurile sale erau făcute și numai o gravă nenorocire l-ar fi putut împiedica să le pue în aplicare, căci simți o dată mai mult în el sufletul Lupului Singuratec, aventurier și revoltat, plin de forță, de viclenie și de mândrie neînfrânată. Ocoli cu mașina grădina care înconjura casa doamnei Omber. In toată clădirea nu se vedea nici

o lumină aprinsă și nici o urmă care să fi îngăduit bănuiala că bogătașa s'ar fi reîntors deja la Paris.

Era încă de vreme, dar Lanyard trebuia să-și ducă mașina la garaj și să mai pue la punct o serie întreagă de amănunte. Plecă pe drumurile cele mai ferite până la oficiul telegrafic depe strada Grenelle, de unde trimise o telegramă cifrată ministrului de răsboi, apoi cu aceiaș precauție spre a evita să fie văzut, se reîntoarse în strada Salcâmilor. Spre nenorocirea sa se hotărî să treacă peste Podul Invalizilor și își dădu seama curând de gafa făcută. Abia făcuse treizeci de metri după colț cu motorul sforăind ca un tigru când o puternică mașină de turism apăru în urma lui, îl ajunse, apoi își încetini mersul astfel ca să se ție la pas cu el.

Inciudat de această manevră bizară, privi repede înapoi și recunoscu fața rotundă a lui de Morbihan, care îi zâmbea sardonic peste volanul mașinii negre. O a doua aruncătură de ochi îl făcu să vadă că în mașină se aflau patru oameni, spadasini dela Belleville, aleși fără îndoială din batalioanele lui Popinot, care aveau ordinul să-l aducă pe Lanyard mort sau viu.

Deodată, de Morbihan deschise eșapamentul și dădu drumul cu toată puterea sirenei electrice. In mijlocul pârâiturilor exploziilor și urletelor frenetice ale clacsonului, focul de revolver fu acoperit și nici

nu fu măcar băgat în seamă. Chiar și Lanyard nu ar fi știut nimic de el dacă nu ar fi văzut cu coada ochiului o limbă de foc care a isbucnit spre el și dacă nu ar fi auzit în spatele său sgomotul unui geam spart, care căzu în interiorul mașinei. Dacă focul nu a fost imediat urmat de un altul, lucrul acesta s'a datorit aproape numai prezenței de spirit a lui Lanyard, care a accelerat la maximum și o rupse din loc ca un ogar înspăimântat.

Manevra aceasta bruscă l-a surprins pe de Morbihan cu totul nepregătit. Intr'o clipă Lanyard avu zece metri avans. In clipa imediat următoare vira pe două roți în unghiu drept pe strada Jeanne Goujon. După o altă secundă avansul său era de vreo 15 metri. Dar nu putea spera la mai mult. Din contra. Cei care-l urmăreau aveau o mașină mai puternică și care era condusă de unul care era reputat drept cel mai îndrăsneț și mai îndemânatec automobilist al Franței. Singura sa speranță era fuga și faptul că rămânea mereu pe străzile cele mai luminate și mai frecventate, unde atentatul avea puțini sorți să se repete. Ii mai rămânea numai posibilitatea unui accident... explozia camerii mașinei lui de Morbihan sau o blocare a circulației. Dar aceasta era o speranță foarte problematică. De altfel i se putea întâmpla și lui un accident tot atât de bine ca și lui de Morbihan. Nu-i mai rămânea de

cât un miracol ca să-l salveze. Porni în goană nebună pe bulevard spre Arcul de Triumf, năvăli frenetic în valul circulației mai liniștite. Dar motorul automobilului de turism se auzea necontenit alături. Dacă ar fi existat măcar reprezentanți ai poliției, dar Lanyard nu vedea pe nimeni și nici nu i-ar fi trecut prin minte să oprească sau să-și încetinească mersul. Dar pe măsură ce minutele se scurgeau era clar că un atentat la viața sa nu mai avea să se repete.

In fața sa silueta sumbră și grandioasă a Arcului de Triumf se mărea văzând cu ochii pe câmpul de stele al nopții. Își punea întrebarea dacă va ajunge viu până acolo. Ajunse totuși. Urmăritorii aveau răbdare. Înțelese intenția lui de Morbihan.

Va fi mânat spre singurătățile întunecate din Bois de Boulogne. Acolo avea să fie ajuns din urmă și executat. Acuma începea să întrevadă o slabă rază de speranță. Aflându-se în interiorul parcului socotea că va găsi o ocazie favorabilă ca să oprească brusc și să abandoneze mașina. Având de partea sa noaptea care-i va ascunde mișcările și un grup de arbori care să-l apere, îndrăsnea să creadă că mai avea o șansă să-și mai salveze viața, în timp ce pe străzile pustii o tentativă de acest fel ar fi fost pur și simplu o sinucidere.

In apropiere de poarta Dauphine observă doi sergenți de stradă stând în mijlocul

drumului și agitând furioși brațele. Se năpusti asupra lor fără să încetinească căci era vorba de viața lui sau de a lor. Oamenii săriră la timp într'o parte spre a nu fi zdrobiți. Și cum gonea prin parc ca o umbră fugară i se păru că aude în urma sa un foc de revolver.

La ora aceea aleele pădurii erau aproape pustii. Se simțea ușurat căci scăpase de pericolele circulației, dar urmăritorii câștigau mereu mai mult teren, centimetru cu centimetru, în timp ce goneau dealungul drumului care se întindea pe malul drept al lacului. Dacă situația nu se schimba cu nimic apașii aveau să-l ajungă mai înainte ca el să poată sări jos din mașină.

Aplecându-se peste volan și scrutând cu priviri neliniștite marginile umbroase ale acestui drum circular conduse pentru un moment numai cu o mână în timp ce cu cealaltă își deschidea impermeabilul și-și pregătea revolverul. Atunci pe valea ușoară, pe care se năpusti cu o viteză periculoasă, încât păru realmente că aleargă tot atât de repede ca și vântul, mașina cealaltă ajutată de greutatea sa superioară începu să se apropie din ce în ce mai repede. Pe măsură ce trecea, zumzăitul motorului ei devenea mai puternic și mai amenințător. Nu mai era chestiune decât de secunde.

Inspirația disperării îl cuprinse mai sălbatecă decât ar fi putut fi concepută vreo-

dată de un creer omenesc. Se apropiau de un loc unde pe mâna stângă un boschet des mărginea drumul. Pe dreapta o alee largă pentru pietoni despărțea șoseaua de panta ușoară plină cu plante care mărginea lacul. Ridicându-se de pe scaunul său Lanyard scoase de dedesupt perna grea de cauciuc. Apoi cotind la stânga spre mijlocul șoselei, stinse deodată motorul și blocă frânele cu toată puterea. Cu toată viteza ei înspăimântătoare, mașina se opri numai după două lungimi. Lanyard fu aruncat în față peste volan, dar cum era pregătit nu se răni de loc și se ridică îndată. In clipa următoare mașina apașilor era lângă el. Neavând nici cea mai vagă bănuială de intenția sa, de Morbihan nu avu timp să puie frânele. Lanyard văzu forma neagră a automobilului care venea în plină viteză și auzi un urlet de triumf. Atunci aruncă cu toată puterea perna grea, drept în fața lui de Morbihan.

Își atinse ținta. Inspăimântat, incapabil să recunoască ce era acea masă neagră întunecată și rotitoare, de Morbihan încercă să ridice cotul ca să se apere. Era prea târziu. Perna îl lovi cu toată puterea în față și mai înainte ca să poată recunoaște sau ști ce face, întoarse volanul spre dreapta. Automobilul care nu mergea mai încet ca o locomotivă, trecu peste bara care mărginea aleea pietonilor, se împiedică cu o roată de un arbust, se răsturnă și se dădu

peste cap alunecând pe panta care ducea spre lac. După un trosnet formidabil urmă corul înfricoșător al blestemelor, urletelor, strigătelor și gemetelor.

Lanyard își puse imediat motorul în mișcare și tremurând din tot corpul parcurse încă vre-o câteva sute de metri. Trebuia însă să se grăbească. De îndată ce o cotitură a drumului îi acoperi scena catastrofei opri definitiv, sări jos și se năpusti cu capul în piept în inima întunecată a pădurii.

Puțin mai târziu, când reapăru la aer liber, la vreo doi kilometri distanță dela locul unde dispăruse, se îndreptă făcând un ocol mare spre ţinta sa, casa doamnei Omber.

APOSTATUL

Ajunse pe la ora 1 noaptea lângă casa d-nei Omber și alese prudent un nou punct de atac. Scoase ușor din zidul casei una din cărămizi, astfel că-și creiă o treaptă de pe care putu să apuce cu mâna înmănușată creasta împodobită cu cioburi de sticlă a zidului, să-și întindă impermeabilul spre a se feri de tăieturi și să se arunce cu un singur salt peste zid.

Ajuns dincolo însă, se opri pentru o clipă nehotărît și tremurând. In situația aceasta expusă și incomodă, cu strada pustie de o

parte și negrul mister al parcului părăsit de cealaltă, a fost cuprins și zguduit de o subită slăbiciune a sufletului. Teama fizică nu avea nici un amestec în toate astea. Ii era teamă de sine însuși, teamă de acest straniu și de neînțeles Eu care se ascundea în el, de acest Eu misterios și mascat a cărui fantazie de nepătruns putea să facă din el un om de onoare sau un decăzut, acel Eu de neînvins, stăpânul și soarta sa.

Obsesia aceasta dispăru încetul cu încetul ca un coșmar care se depărta. Tresărind cu un ușor fior și un suspin, Lanyard se scutură și continuă să execute poruncile acelui Eu în vederea scopurilor sale de nepătruns. Traversă parcul până ajunse în fața aripei drepte a bibliotecii. Se apropiă de un mic balcon de piatră, care eșia în afară la opt picioare peste peluză — înălțime atât de puțin însemnată, încât apucând balustrada de piatră dintr'un singur salt, aventurierul sări sus în câteva secunde. Ferestrele înalte în stil francez care dădeau spre balcon, nu-i opuseseră piedică mai mare: un cuțitaș îndepărtă repede chitul uscat din jurul geamului, apoi scoase chiar geamul afară, o mână întră pe deschizătură și răsuci mânerul. O apăsare ușoară deschise ambele aripi suficient pentru ca Lanyard să se poată introduce înăuntru și în mai puțin de trei minute se afla în bibliotecă.

Nu făcuse nici un zgomot și nu avea nevoie de lumină. Ceasul sună 1 și un sfert, când îngenunchia în spatele paravanului și puse mâna pe maneta cifrului. Dar nu o întoarse. Sunetul melodios se stinse repede și îl lăsă înlemnit în întunecimea tăcută, cu ochii fixați în vid, cu maxilarele stânse, cu fruntea în cute și plină de sudoare, cu pumnii strânși, în timp ce gândurile sale cercetau trecutul, peste o prăpastie amețitoare ivită între Lupul Singuratic al acestei nopți și omul pe care cu mai puțin de o săptămână înainte îngenunchiase în același loc în tovărășia unei femei pe care o iubea, preocupat ca să restitue ceeace luase, numai spre a-și salva sufletul purificat prin încrederea pe care ea o avea în el... Trecură astfel câteva minute. In cele din urmă redeveni calm, pumnii se desfăcură, cutele de pe fruntea sa au dispărut și începu să respire mai încet și mai profund. Un suspin adânc îi scăpă în întunerec. Ii făcea impresia că este extrem de obosit, se ridică greoi de jos, stătu drept în picioare eliberat în fine pentru totdeauna de acea boală veche care îi ținuse atâta vreme sufletul în sclavie. Și în clipa aceasta de victorie, în mijlocul păcii profunde care domnea în casă, auzi zgomot de pași care se apropiau pe parchetul din anticamera de recepție.

PRINS IN CURSĂ

Era un zgomot atât de ușor și atât de slab, încât numai un auz extrem de sensibil îl putea distinge. Așa dar nu era singur, ci cu o ființă a cărei țintă era deasemenea furtul, și care era tot atât de prevăzătoare ca și el. Nu era un servitor trezit de presimțirea pericolului, ci cineva care nu avea mai mult decât el dreptul de a se afla aci. Și cum stătea alarmat, zgomotul se reînoi ceva mai apropiat, ceeace arăta iarăși că noul intrus se îndrepta spre bibliotecă. Cu două salturi rapide Lanyard părăsi pavăza paravanului și se ascunse în firida creată între ferestrele înalte, în spatele perdelelor grele de catifea. Abea se strecurase în ascunzătoare, când o umbră se strecură în bibliotecă, se opri în fața biroului masiv și cercetă încăperea la lumina puternică a unei lanterne de buzunar. Prima rază de lumină a lanternei lovi drept între ochi pe Lanyard, care privea printr'o deschizătură strâmtă a perdelelor și-i luă vederea.

Când se mai liniști în cele din urmă, noul venit îngenunchiase la rândul său în fața casei de fier. Avea însă nevoie de mai multă lumină, iar persoana, căreia îi lipsea răbdarea și prudența meticuloasă a lui Lanyard, se reîntoarse lângă birou, luă lampa electrică și o duse pe parchet în spatele paravanului. Dar mai înainte chiar ca valul

de lumină să urmeze zgomotul înnăbușit al comutatorului, Lanyard recunoscuse... pe această femeie. Timp de o clipă se simți uluit, pe jumătate sufocat, zăpăcit întocmai cum simțise pe vremuri când degetele lui Greggs îi strângeau gâtlejul în noaptea aceia, cu o săptămână înainte, la hotelul Troyon.

Lumina care izvora de sub abajurul opac inunda ușa casei de fier, care o răsfrângea pe obrazul atent și mascat al tinerei fete, făcând să reiasă mai precis conturată silueta trupului ei svelt și grațios, identificat fără pic de îndoială prin atitudinea caracteristică a capului și a umerilor. Lanyard văzu după știința cu care întrebuința cifrul, după precizia sigură care reeșea din toate gesturile ei, că a fost o bună elevă în această artă. Gândurile sale erau în plină dezordine. Înțelegea că lucrul acesta explică mulțime de alte fapte, care i-ar fi părut suspecte dacă năuceala lui nu l-ar fi împiedicat să gândească, de teamă ca să nu insulte pe această femeie pe care o adora. Dar în temerea acestei ore nu putea reține decât un singur gând și acela îl poseda în întregime și anume că trebuia s'o împiedice într'un fel sau altul de a comite fapta rea pe care o proecta. Cum mai stătea încă la îndoială, ea îl observă, cu toate că el nu mai făcuse nici o mișcare dela intrarea Lucyei. Cu toate acestea fata observă că din firida ferestrei o privește cineva.

In clipa în care era cât pe ce să deschidă cassa de fier — întrebuințând notițele cifrului pe care Lanyard le scrisese în prezența ei — acesta o văzu cum se oprește, cum rămâne în așteptare și cum îndreaptă apoi ochii direct spre perdeaua care-l acoperea. In răstimpul unei secunde interminabile ea rămase îngenunchiată acolo, atât de nemișcată, încât părea că aproape nici nu mai respira. Când se ridică în fine, o făcu cu un gest prompt și sprinten. Și când se opri, cu umerii ei fragili îndreptați, cu capul aruncat pe spate cu un gest de sfidare, mânat de privirea ei, ca cineva atras de o voință străină, el pătrunse în cameră. Și cum nu mai era Lupul Singuratec de aci înainte, ci un simplu nenorocit fără nici un gând pentru ceeace-l înconjura, făcu ezitând un pas spre dânsa, se opri, ridică mâna în chip de rugăciune și bâlbăi:

— Tu, Lucy?

Glasul îi pieri. Drept orice răspuns, fata se dădu câțiva pași înapoi, ca și cum ar fi voit să-l lovească, până în clipa în care se opri lovindu-se de masă, de care se sprijini ca și cum ar fi fost gata să cadă de pământ.

— Oh, strigă ea tremurând — dece, dece ai făcut asta?

El ar fi putut să-i pună aceiași întrebare, dar era incapabil să se apere. Nu putu decât să-și plece capul și să murmure această spovedanie penibilă:

— Nu știu.

Ca și cum bărbatul nu i-ar fi spus nimic, ea strigă din nou:

— Dece? Spune-mi dece ai făcut asta? Eram atât de mândră de tine, atât de sigură că ai revenit pe drumul drept de dragul meu. Faptul acesta ar fi compensat... în timp ce acuma — izbucni în lacrimi.

— Ar fi compensat? întrebă el ironic.

— Da, ar fi compensat. (Își înălță privirile cu un gest de nerăbdare). Pentru ceea-ce... înțelegi tu... pentru ceeace fac. Nu-ți vei închipui poate că mă aflu aci de bună voie? Că am revenit alături de Bannon pentru altceva decât ca să încerc să te salvez? Îi cunosc puterea în timp ce tu nu i-o cunoști. Știam că dacă voi fugi cu tine nu voi avea o clipă de răgaz până ce nu va face să fii asasinat. Credeam că dacă-l voi putea induce în eroare cu minciuni câtăva vreme — destul de mult ca să-ți îngădui să fugi, — gândeam că voi putea să mă pun în legătură cu poliția și să-l denunț...

Se opri, abea trăgându-și respirația, implorătoare. Dela primele cuvinte, Lanyard se apropiă de ea și toată conversația dersese în șoaptă. O făceau însă mașinal, căci amândoi uitaseră orice prudență, iar singura ideie clară a fiecăruia dintre ei era că trebuiau să termine odată pentru totdeauna cu neînțelegerile. Tot atât de natural ca și cum ar fi fost deja amanți, Lanyard îi prinse mâna într'a lui.

— Mă iubești atât?

— Te ador, îi răspunse ea. Te iubesc atât de mult încât sînt în stare să-mi sacrific pentru tine viața, libertatea și onoarea.

— Taci din gură, iubita mea, taci din gură, o imploră el pierdut.

— Iți spun, am fost trimeasă azi să fur pentru Bannon.

— El te-a trimis? întrebă Lanyard cu glas aspru?

— Sunt oameni care cutează orice, îi răspunse ea. Știu tot ce s'a petrecut, prin spionii lor. M'au chinuit și amenințat până când am cedat, le-am povestit totul... Când au aflat că ai readus aci bijuteriile, Bannon mi-a ordonat să i le aduc lui, adăogând că în cazul când refuz, te va ucide. Am rezistat până astă seară. In clipa în care mă pregăteam să mă duc la culcare, a primit un telefon și mi-a spus că ești la volanul unui taximetru, că apașii te urmăreau și să vei muri înainte de zi dacă persist în refuzul meu.

— Ai venit singură?

— Nu. Trei oameni m'au întovărășit până la ușă. Mă așteaptă afară în parc.

— Niște apași?

— Numai doi dintre ei. Cel de al treilea e căpitanul Eckstrom.

— Eckstrom! strigă Lanyard uluit.

Trântitul înfundat și greoi al ușii mari care se închise îi tăie cuvântul.

Lanyard se strecură de o parte a intrării de unde putea să vadă șirul saloanelor ca și o parte din ușa principală. Nu ajunsese bine în umbra draperiilor, când lumina lămpii din mijlocul odăii inundă anticamera de recepții. Ea îi descoperi o singură persoană, o femeie distinsă, care trecuse cu mult de 30 de ani, dar care mai avea încă o prestanță frumoasă, viguroasă și impozantă, îmbrăcată în toaletă de seară atât de somptuoasă, încât făcea impresia că vine dela un bal oficial. Apăru apoi curând după aceea o a doua femee aproape de aceiași vârstă, dar cu o aparență mult mai robustă, o servitoare în simplă rochie neagră, de bună seamă camerista doamnei Omber. Doamna desprinse gulerul mantiei sale de hermină și-l dădu în grija cameristei. Cuvintele pe care le spuse apoi au putut fi lesne auzite și erau liniștitoare, căci dovedeau că nu are ideie de vreun lucru anormal.

— Totul e în regulă, Sidonio. Te poți duce acuma să te culci.

— Doamna nu va avea nevoie de mine ca să se dezbrace?

— Nu mă culc încă, nu mi-e somn. Când mi-o fi... sunt destul de în vârstă ca să mă pot ocupa singură de mine. De altfel prefer să te duci să te culci, Sidonio.

— Vă mulțumesc, doamnă. Noapte bună.

— Noapte bună.

Camerista se duse spre scara mare, în timp ce stăpâna ei se îndreptă în toată liniștea prin saloane spre bibliotecă. In acea clipă, revenind dintr'un singur pas alături de Lucy și apucându-i mâna ca să-i atragă atenția, Lanyard îi șopti grăbit la ureche:

— Pe aci, îi spuse el, trăgând-o imperativ spre fereastra prin care intrase. Afară e un balcon care nu este prea înalt ca să poți sări la pământ. Și deschizând fereastra, o împinse afară.

— Incearcă să ieşi pe poarta mare din fund... Aceea pe care ți-am arătat-o data trecută... și în orice caz evită-l pe Eckstrom.

— Bineînțeles că vii și dumneata, spuse ea rezistând.

— Cu neputință. Nu avem timp suficient să fugim amândoi fără să fim prinși. Voi sta de vorbă cu doamna destul de mult timp ca să te poți depărta. Dar ia și asta — el îi puse în mână un revolver — ai putea să ai nevoie de el. Nu avea teamă pentru mine. Du-te, iubita mea.

Pasii doamnei Omber se apropiau din ce mai mult și fără să mai lase tinerei fete timpul să mai protesteze, Lanyard închise fereastra și suci mânerul, apoi se strecură ca o pisică și se așează dincolo de birou la câțiva pași de paravan și de cassa de fier. De acum încolo totul depindea de dispoziția stăpânei casei. Va accepta apariția bărbatului în liniște, convinsă de aspectul lui

Lanyard că nu are de face decât cu un sărman și prost hoț, sau îl va primi cu un acces de isterie burgheză? In acest ultim caz, mâna lui Lanyard se va încleșta repede de marginea din afară a biroului și dacă femeia va încerca să dea alarma, aventurierul va fi dintr'un singur salt peste mobilă și va fugi cât mai repede cu putință spre ușa dela intrare.

Stăpâna casei apăru în prag și se opri, iar ochii ei vioi examinară rând pe rând lampa depe podea și silueta sumbră a hoțului. Apoi, dintr'un singur salt se duse la comutator și-l întorse, făcând să izvorască din candelabrul prins în mijlocul tavanului, un val de lumină. In acea clipă Lanyard se încovoiă și ridicând cotul căută să-și ferească obrazul, ca și cum s'ar fi aflat în bătaia unui revolver. Gestul acesta avu efectul așteptat de a concentra numai asupra sa atenția femeii, după ce aceasta, aruncând o rapidă privire în jur, se va fi convins că era singură în încăpere cu un hoț temător. Se văzu îndată, că speriată sau nu, femeia avea să primească situația cu calm, dar și cu hotărîre. Își închise puțin ochii, iar mușchii maxilarului ei puternic, aproape masculin, se încordară amenințător, în timp ce-l măsura pe intrus din cap până 'n picioare. Făcu câțiva pași spre el și se opri de partea cealaltă a biroului, cu spatele către ușă. Lanyard tremura vizibil.

— Ascultă! — cuvintele acestea răsunară

ca prima lovitură de tun înainte de luptă — ia spune-mi băiete! — ochii ei ascuțiți cercetară ușa închisă a cassei de fier și revenire îndată la el. Pe cât se pare n'ai făcut multă treabă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă, bâlbăi Lanyard cu glas răgușit și întrerupt, care nu aducea câtuși de puțin cu glasul său obișnuit. Nu puneți să mă audă. Fie-vă milă. N'am luat nimic. Nu chemați sticleții.

Bărbatul se opri, își duse la gât o mână tremurătoare ca și cum ar fi avut limba uscată.

— Bine, bine, răspunse femeia cu o privire aproape duioasă. N'am chemat încă pe nimeni... deocamdată.

Degetele mâinii ei puternice și albe băteau toba în surdină pe birou, apoi cu un gest vioi și precis, pe care Lanyard l-ar fi invidiat, s'au strecurat într'un sertar, l-au deschis deodată și cuprinseră mânerul unui revolver pe care-l ridică amenințător spre capul aventurierului. Lanyard ridică deodată mâinile:

—Nu trageți, strigă el, nu sunt înarmat.

— E adevărat ce spui?

— Puteți să mă căutați, doamnă.

— Mulțumesc. Glasul femeii avea o nuanță de ironie — te rog s'o faci singur. Golește-ți buzunarele pe birou și amintește-ți nu face prostii.

Arma îl amenința necontenit pe Lanyard,

nelăsându-i altă alegere decât ascultarea. Așteptând, a fost mulțumit că i se oferă ocazia să-și încordeze auzul urmărind toate zgomotele care i-ar fi putut aduce la cunoștință că tânăra fată evadează. Pentru a justifica încetineala cu care asculta, se prefăcu că-i tremură degetele. Dar nu auzi nimic. După ce-și întoarse toate buzunarele și înșirase conținutul lor pe birou, femeia cercetă curioasă toate aceste lucruri.

— Pune-le la loc, spuse ea aspru. Du-te și ia scaunul de acolo din colț. Aș vrea să stau de vorbă puțin cu d-ta. Spune-mi, oare totdeauna se întâmplă așa?

— Cum așa? întrebă Lanyard uluit.

— In toate romanele polițiste pe care le-am citit, proprietăreasa respectabilă nu pierde niciodată ocazia să ia loc și să stea puțin de vorbă cu spărgătorul... înainte de a chema poliția. Mi-e teamă că va trebui să plătești acest preț de despăgubire pentru faptul de a te fi bucurat de ospitalitatea mea.

Se opri, supraveghiându-l pe Lanyard cu atenție, în timp ce acesta își umplea din nou buzunarele.

— Acum ia scaunul acela, îi porunci ea așteptând în picioare până ce el se supuse. Așează-te.

Sprijinită de birou, ținând neglijent în mână revolverul, femeia putu să-l cerceteze pe Lanyard mai în voie. Asprimea privi-

rii ei se domoli, iar furia care-i întuneca la început trăsăturile, dispăru.

— Cum te numești? Nu, nu-mi răspunde. Ți-am văzut privirile neliniștite, iar pseudonimele improvizate nu mă interesează. Dar așa se obișnuește... Vrei o țigară?

Ii întinse o casetă de acaju.

— Nu, mulțumesc.

— Ai dreptate... După Hoyle criminalul refuză întotdeauna să fumeze în timpul acestor scene. Ei, acum spune-mi, dece făceai teatru acum câteva minute?

— Teatru? o întrebă Lanyard uluit de ascuțimea spiritului acestei femei.

— Precizez: prefăcându-te că ești un hoț obișnuit. Pentru o clipă m'ai făcut să cred că ți-e teamă de mine. Dar nu este nimic adevărat. Te întrebi cum de o știu? Fiindcă nu ești înarmat, fiindcă glasul dumitale a devenit în ultimele două minute acela al unui om cult, fiindcă ai încetat să mai stai încovoiat și fiindcă gândești. Așa dar pentru ce ai făcut teatru?

Văzându-se descoperit, Lanyard avu un surâs vag și dădu din umeri, dar nu răspunse nimic. Tot ce putea să facă era să câștige timp: cât o va distra mai mult timp pe d-na Omber, cu atât avea Lucy mai mulți sorți să-și ducă evadarea la bun sfârșit. In clipa asta, socoti el, trebuie să fi pătruns în stradă prin poarta de serviciu. Stătea însă ca pe ghimpi și nu înceta să aibă teamă de vreo nenorocire.

— Ei, tinere, spuse d-na Omber, nu ești de loc politicos. Răspunde-mi la întrebare.

— Nu veți suna însă... Răspundeți-mi.

— Dece nu? Trebuie cel puțin să-mi satisfaci curiozitatea drept răsplată că ai pătruns la mine în casă.

— Dar dacă după cum spuneți, joc sau am jucat teatru într'adins, cum vă puteți imagina că o să-mi trădez secretul?

— Iată într'adevăr un răspuns logic. Știam că ești în stare să gândești. E cu atât mai trist.

— E trist că sunt capabil să gândesc?

— E trist că te-ai putut hotărî să apuci asemenea căi nenorocite. Sunt o femeie bătrână și cunosc destul de bine oamenii. Văd că ești capabil. Deaceia spun că este trist că nu îți dai o întrebuințare mai bună. Te rog să nu înțelegi greșit: n'am să joc rolul convențional. Nu țin să încurajez un nebun în nebunia lui. Ești un nebun în pofida inteligenței d-tale și singura vindecare pe care o văd este o pedeapsă severă.

— Vreți să spuneți închisoarea, doamnă?

— Exact. Ți-o declar cât se poate de sincer. Când voi înceta să stau de vorbă cu d-ta, te voi trimite la închisoare.

— Dacă e așa, nu prea văd că am mult de câștigat dacă v'ași povesti viața mea. Pe cât îmi pare nu mai aveți altceva de fă-

cut decât să sunați servitorii și să-i puneți să cheme poliția.

O strălucire de furie sclipi în ochii femeii.

— Ai dreptate, spuse ea cu asprime. Sidonia nu s'a culcat încă. O s'o chem la telefon în timp ce te voi supraveghea necontenit.

Plecându-se pe birou, fără să-și ia privirea dela aventurier, temniciera sa pipăi masa, atinse un buton de sonerie și-l apăsă. Din adâncimile casei răsună clopoțelul unei sonerii electrice.

— Spre nenorocirea d-tale nu se poate sta de vorbă cu d-ta. Ceva mai puțină mândrie și ai fi un om cu mult mai plăcut.

Lanyard nu răspunse nimic. Dealtfel nici n'o asculta. Femeia încă mai vorbea când Lanyard cu un gest în care-și concentrase tot sufletul său se repezi depe scaun cu saltul unei fiare subtile și sigure, care-l făcu să străbată ca un glonte cei doi metri care-l despărțeau de ea. Cea mai mică eroare de calcul i-ar fi însemnat pieirea, căci femeia se aștepta la un asemenea gest: revolverul era aproape în dreptul capului lui Lanyard, când acesta îl apucă de țeavă îndreptându-l spre tavan și smulgând apoi arma, în două mișcări scurte, fără să rănească pe proprietară.

— Nu aveți nici o teamă, îi spune el liniștit. Nu vă voi face alt rău decât că am să scot jucăria asta din funcțiune.

Desdoind-o cu o singură mișcare, Lanyard lăsă să cadă pe parchet din magazinul armei o groază de cartușe, apoi o aruncă în coșul de hârtie de sub birou.

— Cred că nu v'am făcut nici un rău, spuse el distrat, dar revolverul dvs. mă stingherea.

Făcu un pas spre ușă, se opri și rămase nehotărît, cercetând cu un aer absent pe femeia care fără să miște râdea liniștită și-l privia cu un aer de viclenie amuzată. El îi răspunse cu o privire admirativă. De la începutul începuturilor recunoscuse în ea o persoană de o inteligență și de o amabilitate rară.

— Iertați-mă, doamnă, dar... începu el dar se opri stingherit, dându-și seama de nesinchiseala ei.

— Nu-ți voi ascunde că ești cel mai curios bandit de care am auzit vorbindu-se vreodată, îi spuse d-na Omber.

Pe scară se auziră pași, târșitul grăbit al unor picioare încălțate cu pantofi de casă.

— Tu ești, Sidonio? strigă doamna.

— Da, doamnă, vin, răspunse glasul servitoarei.

— Nu, veni încă. Așteaptă ca să te chem.

— Prea bine, doamnă.

— Dece ați făcut asta, întrebă aventurierul, făcând un semn cu capul spre vestibul.

— Că i-am spus Sidoniei să aștepte în loc

s'o chem în ajutor? Fiindcă mărturisesc, mă interesezi extrem de mult. Mi-a intrat în cap că te afli într'o încurcătură disperată și că ești gata să faci ori și ce-ți voi cere.

— Aveți dreptate, recunoscu Lanyard bine dispus.

— Hm, acuma începi să devii interesant. N'ai vrea să-mi explici oare dece crezi că pot fi indulgentă față de d-ta?

— Fiindcă, doamnă, v'am făcut un mare serviciu și-mi dau seama, că pot conta pe recunoștința dvs.

Franțuzoaica ridică întrebătoare sprâncenele:

— Probabil că domnul știe despre ce vorbește...

— Ascultați-mă doamnă: sânt îndrăgostit de o tânără fată, o americană, străină și fără de prieteni la Paris. Dacă mi se întâmplă ceva în cursul acestei nopți, dacă sunt arestat sau asasinat...

— E oare probabil?

— Cât se poate de probabil, doamnă: am dușmani între apași ca și printre cei din profesiunea mea. Și am tot motivul să cred că în noaptea aceasta vreo câțiva dintre ei se află prin vecinătate. E cu neputință să scap atenției lor. In cazul acesta tânăra fată, despre care vă vorbesc, va avea nevoie de o protectoare.

— Și dece așĭ trebui eu oare să mă interesez de soarta ei?

— Din pricina serviciului pe care vi l-am

făcut, doamnă... Acum de curând, la Londra, ați fost prădată...

Femeia tresări și se roși de nerăbdare.

— Știi ceva despre bijuteriile mele?

— Știu totul, doamnă. Eu vi le-am furat.

— Dumneata? D-ta ești așa dar Lupul Singuratic?

— Eu am fost, d-nă.

— Dece întrebuințezi trecutul, întrebă ea cu o privire severă.

— Fiindcă am încetat să mai fur.

Femeia își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

— Iată o poveste foarte verosimilă, domnule. Te-ai convertit oare de când te-am prins aci?

— Puțin interesează când. Puteți oare să-mi cereți o dovadă mai categorică decât restituirea bijuteriilor dvs. furate?

— Oare vrei să mă faci poate să te las să pleci, oferindu-mi în schimb bijuteriile?

— Dar dacă vă fac dovada că v'am și restituit bijuteriile?

— Așa ceva nu ai făcut.

— Dacă doamna va binevoi să deschidă cassa de fier, le va găsi acolo.

D-na Omber dădu neîncrezătoare din umeri și încetă să mai scruteze fizionomia lui Lanyard. Apoi se îndreptă spre cassa de fier.

— Ca să fi făcut cele ce spui, zise ea, ar fi trebuit să cunoști cuvântul cifrului.

Fiindcă pe cât se pare casa de fier n'a fost forțată.

Lanyard spuse cu ușurință cuvântul. Atunci, cu toate semnele emoției, începând în sfârșit să spere, dacă nu chiar să creadă, femeia se apucă să deschidă cassa. După un minut reuși pe deplin, iar cutia de marochin se afla în mâinile ei. O cercetare repede îi confirmă că tezaurul îi era neatins.

— Dar dece ai făcut asta? bâlbâi ea palidă de emoție. Dece, domnule, dece?

— Fiindcă mă hotărîsem să renunț la furt ca mijloc de a-mi câștiga existența.

— Când ai adus înapoi bijuteriile acestea?

— In cursul săptămânii trecute. Acum vreo 4-5 zile.

— Și pe urmă ai regretat gestul, nu?

— Trebuie să recunosc.

— Și ai revenit astă noapte ca să furi pentru a doua oare ceeace ai mai furat odată.

— Și asta-i adevărat.

— Și eu te-am întrerupt.

— Scuzați-mă doamnă, nu dvs. ci conștiința mea. Am venit să fur, dar n'am putut.

— Domnule, nu mă vei convinge. Nu reușesc să-ți pătrund motivele, dar...

Un zgomot subit al unor ghete grele se auzi bocănind în anticameră. Zgomotul era întovărășit de niște glasuri iritate, care-l întrerupseră și-l făcură pe Lanyard să-și

întoarcă fața. Glasul Sidoniei se auzi protestând:

— Doamnă, doamnă!

— Ce s'a întâmplat? întrebă d-na Omber pe Lanyard.

El îi răspunse: „Poliția". Apoi se întoarse și se repezi în nișa ferestrei. Dar când o deschise, glasul unei sentinele depe peluză îl salută cu o înjurătură și cum înaintă involuntar pe balcon, un fulger de foc străpunse umbrele de sub el, o detunătură răsună în liniștea parcului și un glonte se turti șuerând de chenarul de piatră al ferestrei.

O INTALNIRE

Lanyard se trase înapoi în cameră, se împiedică și căzu jos, în timp ce călcând butucănos doi sergenți de oraș năvăliră curagioși în bibliotecă și se opriră, descoperind-o pe d-na Omber stând liniștită în picioare, alături de birou, iar pe Lanyard ridicându-se din fața ferestrei.

In spatele lor venea Sidonia, frământându-și mâinile.

— Doamnă, urlă ea, nu au voit să mă asculte. Nu i-am putut opri.

— Bine, Sidonio. Intoarce-te în anticameră. O să te chem când va fi nevoie. Bună ziua, domnii mei.

Unul dintre agenți înaintă, salută stângaci cu o întrebare inutilă:

—Doamna Omber, nu-i așa?

Celălalt se opri în prag, închizând drumul. Lanyard îi privi pe amândoi: acela care vorbea, era ceva mai în vârstă, burtos, copt ca să iasă la pensie și foarte puțin apt să opuie vreo împotrivire în cazul unei încăerări. Celălalt însă era tânăr și voinic, cu un trup de atlet și scotea de sub pelerină un revolver încărcat. Lanyard își încrucișă brațele, se sprijini pe biroul și o văzu pe d-na Omber întâmpinând fără prea mare uimire întrebarea agentului.

— Da, eu sunt d-na Omber. Ce dorești?

Omul rămase uluit.

— Iertare, bălbăi el și începu să râdă ca și cum ar fi priceput tardiv o farsă reușită. Din fericire am sosit la timp, doamnă, mai adăugă el... cu toate că pe cât se pare nu prea ați avut neplăceri cu găinarul acesta. Unde este femeea?

Făcu un pas spre Lanyard, și în mâinile lui sunau cătușele.

—, Ia stai puțin, îl întrerupse d-na Omber. Despre ce femeie vorbești? Care femeie?

Cel mai în vârstă dintre sergenți se opri și spuse uimit:

— Complicea lui. Am primit ordin să venim imediat la casa d-nei Omber, să intrăm fără sgomot pe ușa de serviciu care va fi deschisă și să arestăm pe un bandit și pe complicea sa.

Agentul se îndreptă din nou spre Lanyard, dar d-na Ombert îl mai opri odată:

— Incă o clipă, te rog.

Privirile ei pline de bănuială îl întrebară pe Lanyard. Acesta, făcând un gest semnificativ spre cutia de piele pe care o mai ținea în mână, adresă d-nei Ombert cu privirea o rugăciune mută. După o scurtă ezitare d-na Ombert declară:

— Este o eroare. Nu există nici o femee în această casă — sunt sigură de asta — care să nu aibă dreptul să fie aci. Spuneați însă că ați fost înștiințați? Eu n'am înștiințat pe nimeni.

Sergentul ridică umerii:

— Nu vă pot contrazice, doamnă, dar am primit ordin să viu aci.

Il privea înciudat pe Lanyard, care-i răspunse cu un surîs dulceag, în dosul căruia — în pofida speranței pe care o nutrea văzând atitudinea nehotărîtă a d-nei Ombert — se ascundea o doză mare de îngrijorare. Era sigur că d-na Ombert nu trimisese după poliție, înainte de a-l fi văzut în bibliotecă. Toate semnele indicau o nouă răzbunare a Haitei. Probabil că fusese urmărit și l-au văzut când a intrat. Dealtfel auzi două noi perechi de picioare înaintând dealungul saloanelor.

Fără prea multă ceremonie, două noi personagii intrară în bibliotecă: un individ solemn, îmbrăcat în uniformă, altminteri însă cu o față prea puțin distinsă, acesta

Agentul se îndreptă din nou spre Lanyard, dar d-na Ombert îl mai opri odată:

— Incă o clipă, te rog.

Privirile ei pline de bănuială îl întrebară pe Lanyard. Acesta, făcând un gest semnificativ spre cutia de piele pe care o mai ținea în mână, adresă d-nei Ombert cu privirea o rugăciune mută. După o scurtă ezitare d-na Ombert declară:

— Este o eroare. Nu există nici o femee în această casă — sunt sigură de asta — care să nu aibă dreptul să fie aci. Spuneați însă că ați fost înștiințați? Eu n'am înștiințat pe nimeni.

Sergentul ridică umerii:

— Nu vă pot contrazice, doamnă, dar am primit ordin să viu aci.

Il privea înciudat pe Lanyard, care-i răspunse cu un surîs dulceag, în dosul căruia — în pofida speranței pe care o nutrea văzând atitudinea nehotărîtă a d-nei Ombert — se ascundea o doză mare de îngrijorare. Era sigur că d-na Ombert nu trimisese după poliție, înainte de a-l fi văzut în bibliotecă. Toate semnele indicau o nouă răzbunare a Haitei. Probabil că fusese urmărit și l-au văzut când a intrat. Dealtfel auzi două noi perechi de picioare înaintând dealungul saloanelor.

Fără prea multă ceremonie, două noi personagii intrară în bibliotecă: un individ solemn, îmbrăcat în uniformă, altminteri însă cu o față prea puțin distinsă, acesta

restați pe acest om, Michael Lanyard, zis Lupul Singuratic.

Se dădu cu un pas înapoi și-și umflă pieptul, în speranța vană că va reuși să-și ascundă pântecul și plimbă o privire triumfătoare peste asistența sa respectuoasă.

— E acuzat, continuă el cu o nespusă bucurie, că l-a asasinat pe inspectorul Roddy dela Scotland Yard, la hotelul Troyon și în acelaș timp de a fi dat foc casei.

— Pentru isprava asta, Popinot, îl întrerupse Laynard cu glas scăzut, o să-ți tai într'o bună zi urechile — apoi se întoarse spre d-na Omber — primiți vă rog doamnă regretele mele sincere... dar este vorba de o acuzație cu totul neîntemeiată.

In aceeaș clipă Lanyard care se sprijinea de birou, se îndreptă, iar greaua casetă de alamă și acaju, plină cu țigări, pe care i se odihnea mâna, păru realmente că țâșnește din loc, când cu o singură destindere a brațului său o aruncă asupra agentului celui tânăr. Mai înainte ca acesta, care se aștepta cel mai puțin la așa ceva, să fi avut timpul măcar să ofteze, caseta îl lovi tocmai ca un pumn în pântec. Se clătină, suspină adânc, căzu brusc în capul oaselor — cu ochii larg deschiși ca de o surpriză dureroasă — își duse ambele mâini la centură, clipi din ochi, se făcu palid și căzu pe o parte.

Dar Lanyard nu-și pierduse timpul spre a nota aceste amănunte. Avea altceva de făcut. Sergentul cel gras, scrâșnind din

dinți, se repezise la brațul său și se străduia acum să-l ție măcar atâta timp cât avea nevoie spre a-i pune cătușele, în timp ce comisarul se repezi cu un urlet de furie, cu mâinile întinse căutând să apuce gâtul aventurierului. Primul primi un pumn magistral în bărbie, care-i zgudui întreaga ființă și fără să înțeleagă cât de puțin ceeace i se întâmpla, se pomeni rotindu-se pe loc și trântit deacurmezișul drumului comisarului. Acesta se împiedică, căzu și-și înfipse genunchii îngreuiați de povara trupului, în rotundul pântecului celui căzut.

In aceeaș clipă Lanyard care se năpusti spre ușă, îl văzu pe Popinot scoțând ceva din buzunar. Incăperea fu năvălită pentru o clipită de o lumină intensă, după care urmă întunericul deplin. Cu o lovitură de picior bine țintită, Lanyard spărsese comutatorul luminii electrice, smulgând din perete cutioara de porțelan, zdrobind legătura și provocând un scurt circuit care stinse lămpile din întreaga casă. Deschizându-și astfel în parte drum și derutând poliția, Lanyard profită de întunecime pentru a înainta, dar în mijlocul unui salt, tocmai când trecea pragul camerii, glezna îi fu apucată de tânărul sergent care zăcea pe jos și căzu. Din cauza repeziciunii căzu greoi, ceeace îl feri poate de un rău mai mare, căci în aceeaș secundă

auzi un foc de revolver și înțelese că Popinot a tras asupra umbrei sale fugare.

Tocmai când își repezi cu o energie sălbatecă călcâiul în mâna agentului, liberându-și astfel piciorul, auzi glasul comisarului, care striga cât îl ținea gura, să se înceteze focul. Dar agentul, înebunit de durere, se târî în genunchi, se aruncă orbește, îl trânti jos pe aventurierul care era gata să se ridice în picioare și se culcă peste el. Sdrobit sub cele o sută de kilograme ale francezului furios, Lanyard simți că este pierdut, se încăpățână însă cu toate acestea, hotărît să lupte până la ultima suflare. Dintr'o săltătură, o sucitură și o smuceală se eliberă și repezindu-și pumnul la întâmplare își isbi degetele de dinții sergentului. Acesta îi dădu drumul pentru o clipă, iar Lanyard reuși să se salte în genunchi, spre a recădea însă când neîmblânzitul sergent îl apucă a doua oară.

De data aceasta însă Lanyard, căzând, era deasupra și apucând cu ambele mâni brațul stâng al adversarului îl răsuci în fel și chipuri. Se auzi un strigăt de durere iar aventurierul sări în sus eliberat de un adversar care de acum în colo nu-i mai putea face nimic. Cum șovăise însă, întârzierea avu urmări dezastruoase. Abia își redobândi echilibrul, când un personaj încă neidentificat se repezi nebunește din întunecime și-i cuprinse cu ambele brațe

picioarele. Când cei doi bărbați căzură, alți doi se repeziră asupra lor.

Timp de câteva minute Lanyard se luptă ca un orb, sălbatec, lovind nebunește cu pumnii și picioarele. Cu toate acestea chiar și cu un agent scos afară din luptă erau totuși trei contra unu: cu furia supremă a disperării se eliberă de toți deodată și mai câștigă câțiva metri dar adversarii atacară din nou, îl trântiră iară la pământ sdrobindu-l sub tripla lor greutate.

Abia își mai putea trage respirația și își pierdea puterile. Adunându-și ultima energie, tot spiritul și tot curajul pentru un suprem efort: luptă ca un tigru cu dinții și ghiarele, se mai ridică odată în genunchi, cu doi oameni atârnați de el ca niște lupi de coastele unui cerb, îl doborâ pe unul dintre ei, se ridică în picioare clătinându-se și într'un ultim aces de furie își repezi ambii pumni în câteva rânduri în obrazul celui care mai rămăsese agățat de el. Acesta din urmă era Popinot, a simțit-o instinctiv, și simți o bucurie sinistră atunci când își dădu seama că strânsoarea individului slăbește și că-i dă drumul și când bănui pustiirile pe care le-a făcut în obrazul acela gras și nesuferit.

Liber o luă la goană însfârșit, clătinându-se, cuprins de amețeală; ajunse în anticameră, deschise ușa și fără să ție seama de sentinela care trăsese asupra lui de sub

fereastră, coborî ca o furtună scara și se năpusti spre ieșire.

Trei focuri de revolver îi accelerară viteza prin aleiele întortochiate ale parcului întunecat. Nu-l nimeri însă nici unul din gloanțe, iar urmărirea care nu dură prea mult, se pierdu în depărtare. Ajuns lângă zidul înconjurător o luă dealungul acestuia apărat de umbra lui, până în momentul când întâlni un arbore cu o cracă joasă care trecea dincolo de gard până pe stradă. Se căță̆ră, trecu zidul și își dădu drumul jos pe trotuar. Un strigăt dinspre poarta de serviciu îi salută apariția. Făcu stânga împrejur și continuă cursa. Pași repezi îl urmăriră o clipă și la un momnet dat bătaia inimii i se opri auzind vuetul unui motor; își reveni însă repede, își domoli respirația și alergă după toate regulele artei cu salturi mari, regulate, care mâncau pământul, făcea ocoluri, și își încurca pista cu o îndemânare pentru care l-ar fi invidiat și cea mai vicleană dintre vulpi. In cele din urmă socoti că poate să încetinească goana și să ia un pas de cursă.

Oboseala îi apăsa acuma pe umeri ca o povară grea, trupul dorea cu disperare să se odihnească. Dar goana nu i se încetini și nu se abătu din drumul său.

Deși era drept, drumul pe care-l luă de îndată ce se convinse că urmărirea încetase, era foarte lung. Se îndrepta fără ezitare spre acel loc unde era sigur că-și va

întâlni iubita, dacă mai era încă în viață și liberă. Știa că ea nu-l uitase și în fundul inimii sale știa deasemenea că niciodată nu-l va mai părăsi de bună voie.

Nu se înșelase. După ce — obosit și extenuat fiindcă urcase colina Montmartre— trecu istovit prin fața paracliserului și se îndreptă printre umbrele adunate spre centrul bisericii Sacré Coeur, o văzu aci, îngenunchiată, cu capul sprijinit în mâinile care odihneau pe spătarul scaunului din față: umilă, plăpândă, pierdută, singuratecă, în mijlocul lungilor șiruri de jilțuri goale care umpleau naosul.

PE ARIPILE DIMINEȚII

Toată majestatea lui Marte se încarna în persoana d-lui Ducroy, care avea un aspect impunător în paltonul său de blană, stând de vorbă cu un ofițer al cărui costum de aviator îi scotea în relief formele svelte și atletice.

La apropierea lui Lanyard acesta lovi călcâiele, salută pe ministrul de război și se îndreptă spre avion.

— Căpitanul Vauquelin îmi spunea tocmai că-și va lua sborul peste cinci minute, domnule, îl anunță Ducroy. Sosești tocmai la timp.

— Dar domnișoara? întrebă aventurierul plimbându-și în jur privirile îngrijorate.

Aproape în aceeaș clipă tânăra fată apăru din umbră, cu un surâs de scuză pentru bizareria costumului ei. Imbrăcase peste rochia ei de oraș un larg palton de piele, strâns închis la gât, la mâini și la glezne, care o învăluia din cap până în picioare. Mica ei pălărie era înlocuită cu o caschetă de piele, care nu lăsa să i se vadă decât ochii, nasul, gura și bărbia, dar și aceste amănunte au fost curând ascunse sub un văl des, menit s'o ferească împotriva stropilor de ulei. Salutând, francezul se îndreptă spre grupul care stătea în imediata apropiere a aparatului, — un *Parrot*.

Lanyard o contempla pe tânăra fată, fără a-și ascunde mirarea.

— Ei, bine? întrebă ea vioaie. Nu-mi spune acuma că te speriu. O știu.

— Nu-ți pot spune cum îmi pari mie, îi răspunse Lanyard cu modestie. Dar nu-ți voi ascunde că pentru curajul simplu și adevărat...

— Dar dece te uiți mereu într'acolo, ca și cum ai aștepta pe cineva, cași cum nu te-ar mira dacă ai vedea pe Popinot sau pe de Morbihan apărând de odată din pământ... sau chiar pe Eckstrom!

— Hm! făcu el serios. Nu îți voi ascunde că mi-e teamă tocmai de acest lucru.

— Ce prostie! strigă tânăra fată sincer ironică. Ce-ar putea să facă?

— Nu mă întreba te rog, spuse Lanyard serios, căci aș fi poate tentat să ți-o spun.

— Nu te îngrijora, dragul meu — și pe ascuns ea îi strânse mâna — vom pleca.

Era exact: Ducroy revenea spre ei majestuos.

— Totul e gata, spuse el cu glas de stentor.

Puțin intimidată, perechea se apropiă în liniște de aparat. Vauquelin rămase de o parte, în timp ce Lanyard și un ofițer tânăr ajutau tinerei fete să se urce la dreapta pilotului, unde o legară de scaun. Când și Lanyard a fost legat deasemenea de locul său la stânga, amândoi au rămas prizonieri, la câțiva pași de sol.

Lanyard îi surâse Luciei peste scaunul gol și fu surprins văzând surâsul atât de senin pe care ea i-l adresă drept răspuns. Dar nu apucă să-l vadă vreme îndelungată, căci aproape imediat ea își puse voaleta pe față. Se luminase mult în cursul ultimelor minute. Urmă apoi o așteptare îndelungată, pecând mulțimea mecanicilor, asistenții și aviatorii militari roiau în jur ca niște albine.

In cele din urmă apăru și pilotul care se cățără la locul său. Cu un salut rece pentru Lanyard și o înclinare politicoasă pentru călătoarea sa ,se instală, manevră levierele și agită familiar mâna spre confrații săi, ofițerii.

Se auzi un strigăt de avertizare. Mulțimea se depărtă în grabă de o parte și de alta. Ducroy își scoase pălăria în chip de

salut și le ură „drum bun”, apoi se depărtă întocmai ca un cocoș speriat de un automobil. Motorul și elicea porniră cu un sgomot amețitor.

După câteva minute sburau peste casele orașului. Incetul cu încetul sguduirile deveniră mai puțin dese și încetară peste puțin cu totul. Înălțându-se mereu, întâlniră primele raze de soare. In lumina lor feciorelnică avionul se transformă într'un obiect aerian aurit. Apoi Parisul deveni o simplă pată.

Vaquelin manevră levierele, iar avionul înălțându-și botul, urcă mereu mai sus. Cântul motorului deveni mai grav. Viteza sporise considerabil. Și deodată Lanyard recunoscu ceva etxrem de familiar în curba apropiată a Seinei.

— Saint Germain en Laye! strigă el îngrijorat.

Aci era colțul periculos...

„Și ceva mai departe la stânga, își spuse el — câmpul acela imens, care are în miloc acel obiect mic bizar, care pare o insectă înaripată — trebue să fie aerodromul lui de Morbihan și monoplanul său Valkyr. Va porni oare?”

După vreo patruzeci de minute de sbor, sau poate chiar după o oră, căci timpul își pierduse valoarea obișnuită. Lanyard, fiind într'o stare de receptivitate anormală, simți o neliniște în spiritul aviatorului și-i întâlni în cele din urmă privirile.

Câteva minute mai târziu, acesta îl făcu să tresară pe Lanyard punându-i mâna autoritar pe braț și aruncându-i peste umăr o privire semnificativă. Lanyard își întoarse îndată capul. In urma lor, la o distanță pe care o aprecia cam la vreo trei kilometri, silueta unui monoplan, care se desprindea depe firmamentul clar, semănând, cu singura lui pereche de aripi albe, un geoland singuratec în sbor.

Numai o rară și abea perceptibilă legănare a aripilor, dovedea că înaintează.

Cuprins de o neliniște și o teamă crescândă, el privi aparatul timp de câteva secunde fără să-și poată da seama dacă pierde sau câștigă teren, în această urmărire din depărtare, sau cine îi este pilotul. Dar nu stătea deloc la îndoială că aparatul pornise din pricina lor depe aerodromul din Saint Germain en Laye, al contelui Remy de Morbihan, că monoplanul Valkyr al contelui de Morbihan era reputat ca aparatul cel mai rapid din întreaga Europă, câștigător al unei duzini de cupe internaționale și că era pilotat — dacă nu de Morbihan în persoană — foarte probabil de Eckstrom.

Dar în ipoteza aceasta, ce rău putea prevesti această urmărire? In orice caz nu putea împiedica pe Lanyard și pe Lucy Shanon să fugă în Anglia; în orice caz, prin niciun mijloc care ar putea fi închipuit cu mintea.

Era pur și simplu un nou mijloc de a ține

sub supraveghere perechea? S'ar fi putut face acest lucru telefonând sau telegrafiând pur și simplu tovarășilor din Haită, asociației lui Wertheimer din Anglia.

Recunoscându-și incapacitatea de a da o explicație logică unei asemenea purtări, Lanyard renunță să mai gândească. Cu toate acestea enigma nu încetă să-l obsedeze. Posibilitatea ca Haita să fie în stare să-i mai facă ceva și după plecare nu intrase în calculele sale. Privi din nou în urmă. După aprecierea sa, monoplanul se desprindea acuma mai mare pe cerul luminos, ceace dovedea că înaintează. Injură încetișor. *Parrot*-ul era capabil să atingă o viteză de 250 kilometri pe oră și nu încăpea îndoială că Vauquelin forța motorul să dea maximum de randament. Din momentul în care atrăsese atenția lui Lanyard asupra urmăritorului, viteza sporise considerabil. Dar viteza aceasta va putea oare să menție depărtarea de Valkyr sau chiar să-l distanțeze?

O nouă privire în urmă nu-i arătă ca monoplanul să se fi apropiat. Se mai scurseră încă treizeci de minute fără ca pozițiile relative ale celor două aparate să fi suferit vreo schimbare, simțitoare.

Intre timp Parrot-ul se înălță conform indicației de pe barograful din fața lui Vauquelin la mai mult de o mie cinci sute de metri. Jos sub ei Canalul Mânecii se întindea ca o mare de lapte care începe să fiar-

bă. Privind în jos ca fascinat, Lanyard își spuse gânditor:

— Numai apă sub noi, amice.

Făcându-și câteva socoteli rapide și sumare, Lanyard socoti că se află pe la mijlocul strâmtorii. Abia ajunse la această convingere când o zguduire bruscă făcând să se sguduie aripele aparatului, atrase atenția asupra vecinului său. Aruncând o privire neliniștită aviatorului îi văzu obrazul palid ca marmura.

Vauquelin își ținea brațul întins și-l privea buimăcit. Privirea lui Lanyard fu atrasă de acelaș loc — o ruptură neregulată în mâneca mantalei de piele a pilotului, exact deasupra cotului.

— Ce este asta? îl întrebă el năuc uitând din nou că nu poate fi auzit.

Vauquelin se întoarse cu vioiciune și privi în urmă. In aceiaș clipă plecă capul și ceva trecu șuerând aproape de obrazul lui atingând-i pielea cu o suflare mai înghețată decât aceea a aerului.

— Ei, drace! urlă el scos din fire. Nebunul acela depe Valkyr trage acuma asupra noastră.

MOARTEA SBURATOARE

După ce și-a revenit printr'un minunat efort de voință și curaj eroic, căpitanul Vauquelin se concentră asupra manevrei

biplanului. Vâjîitul motorului deveni mai grav, viteza spori, iar aparatul începu să urce mereu mai sus, descriind o lungă spirală elegantă.

Lanyard aruncă o privire îngrijorată tinerei fete, dar ea părea să nu fi observat nimic anormal. Fața îi era îndreptată mereu spre înainte, iar voaleta fălfăia mereu în jurul obrajilor ei aprinși.

Din cauza sgomotului motorului, tirul susținut al omului din monoplon, nu fusese însoțit de nicio detunătură, iar pe de altă parte strigătul de oroare scos de Lanyard nu fu auzit decât de el singur.

Lanyard privi din nou în urmă. De data aceasta Valkyr părea să se fi apropiat la mai puțin de patru sute de metri de biplan și sbura vertiginos, cu singura sa pereche de aripi aflate aproape la același nivel ca și aripile inferioare ale Parrotului. Dar acesta se înălța fără întrerupere...

Postul pilotului depe Valkyr era ocuprat de o formă înfofolită în chip grotesc, care putea fi oricine — de Morbihan, Ekstrom, sau oricare alt nebun ucigaș. Dela distanță gesturile sale erau tot atât de puțin distincte, pe cât de indiscutabile erau efectele: Lanyard văzu o limbă de foc isbucnind dintr'un punct apropiat figurii pilotului — nu distingea ce armă de foc era — și întocmai ca și Vaquelin, se plecă absolut fără voie.

În aceeaș clipă se auzi exact deasupra capului său o sfâșiere aspră. Privind în sus văzu o lungă ruptură în pânza care fusese lovită pieziș de un glonte.

— Ce facem? urlă el la Vauquelin.

Pilotul clătină nervos capul și continuă să urce; ceața aurie care ascundea vederii lor pământul și marea, părea de trei ori mai depărtat sub ei decât în clipa în care Vaquelin făcuse teribila descoperire a mânecii lui sfâșiate de glonte.

Dar monoplanul se încăpățâna să-i urmeze exemplul. Pe măsură ce Parrot-ul se înălța, se înălța și monoplanul, deși o făcea ceva mai încet și cu mai puțină suplețe. Lanyard citise sau auzise undeva că monoplanele sunt aparate foarte slabe la urcat. Se gândi că dacă lucrurile stau așa, Vauquelin își cunoștea meseria și se mai îmbărbătă la acest gând.

Și era fericit, foarte fericit, că voaleta Lucyei era neagră căci era convins că fața ei nu mai putea fi decât o mască de spaimă fără margini. In aceeaș clipă, barograful care se afla în fața lui Lanyard dispăru ca prin farmec. Simți o sguduire ușoară, aparatul vibră ca în urma unei lovituri puternice. Ceva care se asemăna cu o grămadă de fărămituri negre roti în aer și dispăru și în locul unde se aflase aparatul, apăru în placa de aluminiu o gaură cu contururi neregulate.

Urcau mereu...

Acuma urmăritorul pierdea puțin din avantagiul vitezei sale superioare. Parrot-ul era cu mult mai sus. Valkyr-ul avea nevoie spre a urca de o spiră cu mult mai mare. Cu toate acestea Lanyard care privea în jos, văzu încă o limbă de foc isbucnind către ei și două găuri făcute de gloanțe apărură în aripi.

Cu buzele decolorate și tremurând, aventurierul începu să-și desfacă mantaua. Vauquelin l-a privit întâiu cu o curiozitate, care se transformă îndată în înțelegere, când îl văzu că bagă mâna în buzunar și scoate un pistol automat pe care Ducroy îl obligase să-i accepte.

De data aceasta erau cu vreo o sută de metri mai sus decât Valkyr, care plana pe tribord la vreo patrusute de metri distanță. Condus de francez Parrot-ul coborî într'o spirală îngustă, așa ca să ajungă aproape exact peste adversar — manevră care necesita, după toate calculele, mai bine de cinci minute.

Intre timp Lanyard își închise mantaua, cuprinse bine patul pistolului și se căzni să nu mai gândească. Dar imaginația sa se revolta depe acuma de oroare, gândind la cele ce aveau să urmeze, în clipa în care va fi putut să-și realizeze intenția.

Vauquelin îi atinse brațul spre a-l avertiza să se grăbească. Dar Lanyard, înghițindu-și saliva, făcu un semn negativ și cu capul întors întinse arma aviatorului...

Aplecat tare peste marginea carlingei, vedea suprafața largă a fuselagiului și aripile monoplanului. Invizibil sub ele se afla motorul și locul pilotului.

Peste o clipă îl văzu și pe Vauquelin plecându-se și privind în jos.

Aviatorul țintind cu toată grija posibilă, slobozi toate cele opt gloanțe ale încărcătorului în mai puțin de un minut.

Pentru o clipă, Lanyard se îndoi că vreunul din gloanțe își atinsese ținta. Vederea îi era turbure și nu putea distinge nici o urmă de stricăciune pe aripile monoplanului.

Văzu cum pistolul descărcat alunecă dintre degetele înțepenite și lipsite de putere ale lui Vauquelin — și cum dispare.

Oroarea care-l fascina îi ținea privirile fixate de Valkyr-ul care mai sbura.

Dincolo de acesta, mai jos, după un kilometru și jumătate de vid, se găsea plafonul auriu al norilor, care aștepta...

Văzu deodată monoplanul oprindu-se din înaintarea sa vijelioasă — cașicum ar fi nimerit cu capul plecat într'un obstacol invizibil și într'un răstimp care-i păru că durează mai mult de un minut, aparatul rămase locului, rotind și ezitând, ca și cum ar fi căutat un vânt prielnic. Apoi întocmai ca o balenă care se scufundă, se clătină și se prăbuși cu capul înainte, cu elicea rotind ca o sfârlează.

Căzu ca o săgeată pe o distanță de vreo

patru sute de metri, după care, prins într'un vârtej, se culcă pe o latură și începu să pirueteze, întâi încet, apoi cu repeziciune mereu crescândă, în căderea sa fatală.

Dela începutul rotirilor sale, sbucni din el un obiect : ceva mic, negru, desfăcut... întocmai ca mănușa pe care o aruncase Lanyard. Dar obiectul acesta cădea cu o viteză mai mare decât avionul. In câteva secunde scăzu la dimensiunile unei muște și apoi dispăru în marea imensă de nori argintii.

Monoplanul, puțin mai târziu se prăbuși în abis și uitare, în neguri.

Lanyard mai era încă plecat peste bord, cu brațele moi, cu capul gol, luptând contra amețelii, când deodată, fără vreun semn prevestitor, cântul de stentor al motorului se opri și fu înlocuit cu tăcere nemărginită, acea tăcere îngrozitoare din singurătățile vaste ale înălțimilor, unde nu auzi decât glasurile elementelor în luptă: o tăcere care răsuna de data aceasta mai grozav decât cataclismul judecății de apoi, în urechile celor trei ființe omenești plutind în inima acestei splendori de neconceput, transparente și imaculate, sub bolta uriașă a cerurilor, la jumătate drum de albastrul închis al spațiului veșnic și oceanul roz-auriu al negurilor — a acelor neguri care învăluind pământul și apele, acopereau urmele dramei care se desfășurase, și orice indiciu al crimei pe care au

săvârșit-o, pentru a nu fi uciși și prăvăliți în abis ei înșăși.

Elicea încetând să mai muște aerul, aeroplanul pluti cu viteză mereu descrescândă și cu avântul stins, și rămase deplin inert, ca și cum s'ar fi odihnit în palma uriașă a unei mâini nevăzute.

Atunci, cu o ușoară ezitare, aripile se clătinară, plecate ușor spre pământ și începură să coboare încet, ca și regretând, pe căile lungi și pustii ale atmosferei.

Trezindu-se în acea clipă, Lanyard își auzi propria-i voce care striga nebună către Vauquelin:

— Pentru numele lui Dumnezeu dece faci asta?

Vaquelin nu-i răspunse decât cu un rânjet palid și o abia perceptibilă ridicare a umerilor.

Purtat de o viteză care sporea minut cu minut, avionul se năpustea în jos, într'o cursă neînfrânată, cu iuțeala furtunii, — viteză atât de mare, încât atunci când Lanyard voi să vorbească din nou, respirația îi fu tăiată și nu mai putu scoate niciun sunet.

Așa dar, dela această înălțime înspăimântătoare, din sânul pacinic al vidului nemărginit, coborîră mereu mai jos, într'o serie de spirale vertiginoase, care erau întrerupte din când în când de opriri neînsemnate. Și cu toate că au atins norii într'o pantă lină, aceștia păreau că urcă înspre el

ca un val uriaș: biplanul îi ajunse într'o clipă și, după o secundă de ezitare, se înfundă mereu mai adânc în imensitatea aceasta cenușie și rece a negurii.

In clipa aceasta de oprire negura îi păru mai puțin masivă decât ar fi crezut. De sub faldurile ceții apărură rotunjimile unei coline roșietice.

Apoi coborîră năvalnic, părăsind soarele luminos, în recele crepuscul al vaporilor și bunul pământ matern își deschise sânul călduros spre a-i primi.

Ridicându-și puțin prora, ca și cum ar fi sburat nehotărît, biplanul aterizâ ușor, aproape fără o sguduire, pe o pantă întinsă de pământ necultivat, acoperit de o iarbă deasă și aspră.

Câtăva vreme au rămas tustrei pe scaunele lor, ca și pietrificați, absolut imobili — poate numai cu excepția pilotului — aproape inconștienți.

Lanyard suspină curând, ca și cum s'ar fi trezit dintr'un vis straniu.

In aceeaș clipă aviatorul își întinse membrele înțepenite și se pregăti să coboare.

Când simți pământul sub picioarele sale, făcu câțiva pași clătinându-se și împiedicându-se ca un om beat, apoi reveni lângă aparat.

— Haide, amice, îi strigă el lui Lanyard cu o voce care redevenise normală într'un chip bizar, grăbește-te... dacă ești în stare...

și ocupă-te împreună cu mine de duduia. Cred că a leșinat.

Tânăra fată ședea inertă în curelele scaunului, cu ochii închiși, cu buzele întredeschise, cu membrele moi.

— Nu i se poate reproșa nimic! spuse Lanyard descingându-și pieptul. Oricine își putea pierde mințile în coborîrea asta vijelioasă.

Dar când se apropiară de tânăra fată, avură surpriza s'o vadă în fire, tremurând și pe cale să-și revie.

— Vă simțiți mai bine, domnișoară? o întrebă Vaquelin grăbindu-se să-i desprindă curelele.

— Mă simt mai bine... mulțumesc, spuse ea cu glas slab și întretăiat... dar nu încă pe deplin.

După ce au ajutat-o să coboare, Lanyard o susținu de braț. Dar ea, desprinzându-se ușor, se dădu puțin înapoi:

— Știți unde ne aflăm?

— Undeva pe dunele din sud, spuse la întâmplare Lanyard întrebându-l din ochi pe Vauquelin.

— Probabil, spuse și acesta.

Urmă o liniște forțată. Tânăra fată privi unul după altul pe Lanyard și pe aviator, apoi își întoarse fața dela amândoi; tremurând de oboseală, străduindu-se să reziste, frământându-și mâinile cu putere, rămase cu privirile pierdute în negură.

Lanyard începu, trist, să judece situația.

Parrot-ul aterizase. Rătăciseră. Era cu putință, ca, într'o direcție oare care, să existe un drum care să ducă dealungul văii, poate la abea zece metri. Dar și contrariul era foarte posibil. Poate că exista un oraș sau un sat în imediata apropiere. Dar nu era mai puțin posibil ca dunele să se întindă pe distanță de nenumărate leghe.

Aviatorul zâmbi într'un chip curios.

— Pentru a începe, spuse el, presupun că am face bine să ne scăpăm de costumele acestea nepotrivite. Sunt stingheritoare... mai ales la umblat.

In ciuda oboselii sale, Lanyard fu atât de isbit de un amănunt, încât nu se putu reține de a i-l spune interlocutorului său:

—Vorbești foarte bine engleza, căpitane Vauquelin.

Celălalt râse scurt.

— Dece nu? spuse el scoțându-și masca.

Lanyard îl privi drept în față și uluit făcu un pas înapoi bâlbâind:

— Wertheimer!

IN ZORI

Drept răspuns la strigătul de uimire al lui Lanyard, englezul surâse vesel.

— Așa-i, spuse el scoțându-și mânușile, aveți dreptate domnule Lanyard. „Wertheimer" nu este chiar numele meu, dar

este foarte apropiat persoanei mele — hm — dar trebue să-mi mai păstrez incognito-ul care ar putea să-mi fie de folos.

— Incognito! bălbăi Lanyard complet uluit. Și pentru ce?

— Deși mi-am terminat acuma misiunea la Paris, nu se știe dacă nu este bine să reviu acolo fără să fiu silit să-mi stabilesc o nouă identitate.

Lanyard nu apucase încă să răspundă când uimirea fu înlocuită în privirile sale de înțelegere:

— Scotland Yard, nu? întrebă el scurt.

Inclinându-se, Wertheimer complectă:

— Agent special.

— Cred că trebue să mă consider arestat?

Râzând, englezul dezminți energic din cap.

— Nu, mulțumesc, spuse el. Dumitale nu-ți place să ți se amestece cineva în treburi, mi-ai dovedit-o cu prisosință. Lupți cu prea mult inimă, domnule Lanyard... iar copoiul care sunt eu este nespus de obosit în dimineața asta. Mi-ar trebui opt zile de odihnă ca să m'apuc să te arestez... opt zile și o echipă sdravănă... Dar, continuă el foarte serios, află, că dată te mai găsesc în Anglia peste 8 zile, m'aș vedea tentat să fac acest lucru, pentru principiu. Nu pun de loc la îndoială că ai intenția sinceră de a te purta cum trebue de azi înainte, dar în calitatea mea de servitor al regelui, trebue

să te previn că Anglia ar prefera să te vadă reîncepându-ți viața — cum s'ar spune — în altă țară. Trebue să pleci, spuse el cu hotărîre.

— Înțeleg, spuse Lanyard.

Voi să mai spuie ceva, dar nu putu. In fața ochilor îi juca ceva care semăna mult cu o ceață.

Ferindu-și fața emoționată de ochii englezului și ai iubitei sale, se întoarse, puse mâna la întâmplare pe una din aripile avionului spre a se sprijini, și rămase cu capul plecat, tremurând din tot corpul.

Apropiindu-se de el fără sgomot, tânăra fată îi luă cealaltă mână și i-o strânse călduros...

Lanyard se scutură atunci nervos și ridică privirile.

— Imi pare foarte rău, spuse el, dar generozitatea dumneavoastră... atunci când nu mă așteptam la nimic altceva decât la o arestare... de, nervii nu mi-au putut rezista.

— Da' de unde, spuse englezul cu' o bruschețe prietenoasă. Nu te simți bine, pur și simplu. O picătură de coniac îți va face foarte bine.

Desfăcându-şi mantaua de piele, scoase o sticlă din buzunarul interior, umplu un păhărel de metal și-l întinse tinerei fete.

— Poftim dumneavoastră întâi, domnișoară Shannon... da, da... vă asigur. Aveți absolută nevoie.

Fata se lăsă convinsă, bău, tuși și cu un suspin de mulțumire îi întinse paharul lui Wertheimer, care să grăbi să-l umple și să-l întindă lui Lanyard.

Alcoolul curat ardea ca focul, dar reînvioră îndată nervii atât de încercați ai aventurierului. Intr'un minut redevenise cel vechiu.

După ce bău și el, Wertheimer puse înapoi flaconul.

— Mi-e mai bine, declară el. Acuma iată-mă-s gata să continui cu blestematul ăsta de aparat, fără să-mi mai fac remușcări de soarta lui Ekstrom. Până acu, spun drept, nu putui să uit...

Tăcu și-și trecu mâna peste ochi.

— Crezi că era Ekstrom, întrebă Lanyard.

— Fără îndoială! De Morbihan a știut de târguiala dumitale cu Ducroy. După evadarea dumitale senzațională, atât el cât și Ekstrom își petreceau toate diminețile în hangarele din Saint Germain. Dar nu mi-a dat niciodată prin minte că ar putea închipui un plan atât de nebunesc ca acesta... Dealtfel cine ar fi putut fi altcineva? De Morbihan nu putea fi, căci el este schilodit pe viață de când cu afacerea din Bois de Boulogne, nici Popinot care era în drum spre închisoare ultima dată când l-am văzut și cu atât mai puțin Bannon, care a murit înainte de plecarea mea la Issy.

— Bannon a murit?

— Mort, sub ochii mei! spuse simplu englezul. Când l-am arestat azi dimineață la ora 3 — acuzat fiind de complicitate în asasinatul lui Roddy — a fost cuprins de furii, care au avut drept consecință o emoragie fatală. A murit după zece minute.

Urmară câteva clipe de tăcere...

— Țin să-ți spun domnule Lanvard, continuă englezul, că nu aveai de loc dreptate când râdeai de „Lumea interlopă internațională fără limitare". Oricât de idiot îți părea — proectul Lumii Interlope era mania favorită a lui Bannon, care a fost creerul unei bande de criminali la New-York. Mă simpatiza foarte mult acest Bannon și am fost numit într'adevăr locotenentul său în locul lui Greggs... Mi-ai câștigat simpatia, bătându-ți joc de oferta mea, spuse Wertheimer, punând la loc geanta în cutia de instrumente, și te-ai purtat foarte înțelept. De fapt, sentimentele mele personale pentru dumneata sunt acele ale unei stime din ce în ce mai mari, dacă-mi îngădui să ți-o spun. Ai stofă de om cinstit. Vrei să-mi strângi mâna... mie, unui „sticlete"?

După ce-și strânseră mâinile, englezul se adresă tinerei fete:

— La revedere domnișoară Shannon. îți sunt realmente recunoscător pentru ajutorul pe care ni l-ai dat. Fără dumneata am fi fost învinși prostește. Cred însă că ai tot dreptul să ne părăsești... având în vedere împrejurările. La revedere și mult noroc !

Sper că vei fi fericită... Sunt sigur că nu veți merge prea mult și veți întâlni o șosea sau un sat, dar — pentru motive care nu sunt străine de meseria mea — prefer să nu știu drumul pe care-l apucați.

Dând drumul mâinii tinerei fete, se depărtă, salută pe îndrăgostiți cu un surâs și un gest prietenos și sări sprinten în carlinga avionului.

In câteva secunde era la 50 de metri depărtare, își luă sborul, se înfundă în ceață și dispăru.

Câtva timp, Lanyard şi Lucy Shannon rămaseră nemișcați, strâns îmbrățișați, mână în mână, ascultând vuetul motorului care scădea încetul cu încetul, pentru a rămânea numai un vag ecou, care dispăru în cele din urmă cu totul în întunericul de peste ei.

Intorcându-și capul, se priviră ochi în ochi, cu un surâs nehotărît, surâs care spunea: „Toate astea s'au terminat așadar!... Sau poate că am visat!...”

Deodată, cu un strigăt uşor, tânăra fată căzu în brațele lui Lanyard. In aceeaș clipă negura se luminează, iar soarele strălucitor inundă culmile dunelor.

SFARŞIT